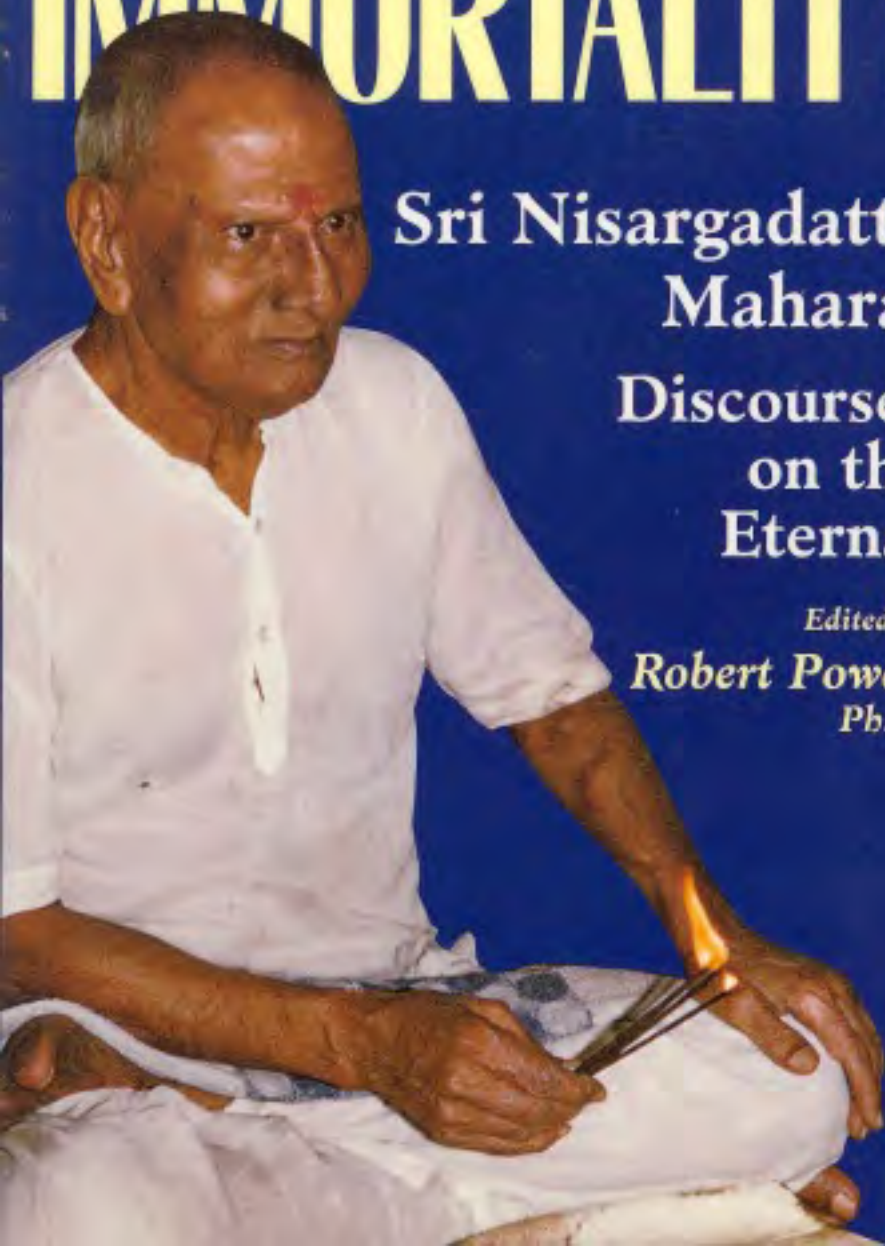

THE NECTAR OF IMMORTALITY

Sri Nisargadatta
Maharaj

Discourses
on the
Eternal

Edited by
Robert Powell
Ph.D.

THE NECTAR OF IMMORTALITY

Sri Nisargadatta Maharaj

Beszélgetések az Örökkévalóról

Szerkesztette: Robert Powell, Ph.D.

A HALHATATLANSÁG NEKTÁRJA

TARTALOM

ELŐSZÓ

ELŐHANG

BEVEZETÉS

A SZERKESZTŐ MEGJEGYZÉSEI

1. A fogantatást megelőzően, mi voltam én?
2. A létezőség megjelenése
3. Az idő meddő asszonynak a gyermeke
4. Az öt elem játékára soha semmi nincs hatással
5. Az Upanishadokon túl
6. Az Úr lábainak nektárja
7. Az Abszolút megvalósításához még a létezőséget is meg kell haladni
8. Test identitás hiányában hol az elme?
9. Az egész univerzum a csöppnyi létezőség révén jelenik meg
10. A táplálék akárhol van, Az benne van
11. Még a legfelsőbb is haszontalan a legfelsőbb számára
12. Bármi, ami észlelhető, nem te vagy
13. A tanúságot megelőzően létezned kell, hogy tanúság történhessen
14. Az „én-vagyok-ság” érzése a térnél is finomabb
15. A létezőség önmagába olvadása az üdvösség valódi forrása
16. Törekedj a tudatlan-gyermek princípium megértésére
17. Ismerned kell kezdetedet, hogy tudd, mi vagy
18. Létezőséged az elme kezdete és vége
19. A megvalósult számára minden működés a világon *bhajan*
20. Tartózkodj létezésed érzésében
21. Térj vissza a születést megelőző állapotba

Ha az Úr lábainak nektárját – *charan-amrita* – elnyerjük és élvezzük, elménk legyőzhetővé válik. Ez azt jelenti, hogy az elme nem uralkodik többé felettünk, gyermekkorunk óta ránk nehezedő uralma soha többé nem fog sanyargatni bennünket...

De hogyan lehet egy ilyen állapotot elérni? Csak úgy, hogy az egyén az „én vagyok” tudomást teljesen, teljes meggyőződéssel és hittel önmagaként fogadja el, és szilárdan hiszi a kijelentést, hogy az által vagyok, amit „én vagyok”-ként ismerek. Ez az „én vagyok” tudomás a *charan-amrita*. Miért nevezik *amritának* – a nektárt? Mert... Nektárvással az ember halhatatlanná válik. Így, a valódi rajongó, az „én vagyok” tudomásban időzve meghaladja a halál tapasztalatát, és eléri a halhatatlanságot.

. o O o .

A tudatosság nem önmagától ragyog. A mögötte lévő fénytől ragyog. Megértvén a tudatosság álomszerű minőségét, keresd a fényt, amelyben az megjelenik, ami létezését biztosít számára. Ott van a tudatosságnak a tartalma, csakúgy, mint annak tudata.

. o O o .

Koncepciókat kifejteni és szaporítani borzasztó egyszerű. De az összes koncepció eldobása nehéz, és ritkán fordul elő.

SRI NISARGADATTA MAHARAJ

SRI NISARGADATTA MAHARAJ

Bombayben született, 1897-ben. Szüleitől a Maruti nevet kapta, akik egy kis farmon éltek Kandalgaon faluban, ahol gyermekéveit töltötte. 1924-ben megházasodott, később cigarettakereskedő lett Bombayben, ahol ő és felesége a családot nevelte. Kora gyermekkorától lelkesen érdeklődött a spirituális dolgok iránt, szent emberekkel való beszélgetések élesítették kíváncsi elméjét és szították benne a spiritualitás tűzét. 34 éves korában találkozott Gurujával, és három évvel később megvalósította önmagát, felvéve a Nisargadatta nevet. Tovább élte az átlag indiai munkásember életét, de tanítása, amelyet fő művében az *I Am That*-ben tett közzé, és amely az Upanishadok ősi hagyományaiban gyökerezik, jelentős hatást gyakorolt a kortárs filozófiai gondolkodásra. Rajongók utaztak a világ minden tájáról, hogy meghallgassák Nisargadatta egyedülálló üzenetét, egészen 1981-ben bekövetkező haláláig.

ROBERT POWELL

1918-ban született Amszterdamban. Kémiai doktorátusa megszerzését követően tudományos szerkesztőként és íróként folytatta pályafutását, elsőként Nagy-Britanniában, majd Amerikában. Robert Powell személyes spirituális keresése az 1960-as években kezdődött, és az ön-felfedezés kutatása vezette őt a Zen és számos spirituális mester, köztük J. Krishnamurti tanulmányozására. Spirituális felébredése egybeesett Sri Nisargadatta tanításainak felfedezésével. Számos könyvet írt, amelyeket „az emberi tudatosság átalakítása”-ként jellemez, feleségével, Ginával Kaliforniában, La Jollában él.

ELŐSZÓ

Akármi kor „új” értekezések érkeznek egy hiteles bölcstől, a rajongók kezében egy további „ösvénnyé”, „úttá”, „módszerré”, „diszciplínává”, „igazsággá” – röviden, az önmegvalósítás legújabb eszközeivé válnak. Nem csoda, hogy a guruk és yogik népszerűsége csupán átmeneti; jönnek és mennek.

Ami Sri Nisargadatta Maharaj esetében eltérő, hogy az „ő” útja, az *atma-yoga*, nem a többi út közötti legjobbként kínálkozik. Inkább magának a yogának az eszenciáját idézi bennünk. Ez abszolúte a legtöbb tűnődést igényli, nehogy megpróbáljunk túlmenni azon, amit még el sem kezdünk. Csakúgy, ahogy valamely dolog lényege nem maga a megnyilvánult dolog (pl. a yoga lényege nem annak megnyilvánult gyakorlata), úgy, hasonlóképpen, Maharajt sem egy, a többi lény közötti kiválóságként üdvözölhetjük. Ez a helyzet szinte sokkolja hétköznapi életünk hétköznapi gondolkodását. Mégis, ahelyett, hogy elzárkóznánk ettől a látszólagos értelmetlenségtől, fogadjuk el meghívását, hogy a dolgok szívébe nyomuljon elménkkel, de az „ő” nem mindennapi módján, és idővel élvezni fogjuk az *atma-yoga* diszpozícióját, az ön-kutatás yogájának az eszenciáját. És ő jó szívvel arra hív bennünket, hogy menjünk rajta keresztül.

Nos, a yoga lényege, *hagyni* a Valóságot megvalósulni. A létezni hagyáshoz nem kell csinálni, vagy tenni semmit. Nem tudom megvalósítani, amire Maharaj megtenni hív engem, ha új fogalmakat kezdek generálni, vagy régieket idézek fel, vagy sajátomat illetve másokét manipulálok. Akkor mi marad? Ezek a Dr. Robert Powell szerkesztette átiratok önmagukban elegendők ahhoz, hogy ez a kérdés megfogalmazódjon, és a válasz egyértelmű. Jelen előszó nem azok idézését kísérel meg, hanem nagyon röviden azt próbálja sugallni, hogy milyen terv bizonyulhat hasznosnak, amely révén tanulmányozni lehet azokat.

A szokványos élet szokványos módján indítékok konfliktusai közepette élünk. Az elképzelés és a gyakorlat az egyén személyes életében nem harmonizálnak egymással. Az autentikus yoga lehetővé teszi számukra azok egyeztetését. Az elképzelés szempontjából Maharaj definíciót kínál az énre, amely egyszerre filozófiai mélységű és spirituálisan szabatos: „Én az vagyok, ami révén tudom, hogy 'vagyok'.” Ez az ént a forrásba helyezi, a fogalmak és nyelvi megvalósítás folyótorkolata helyett, ezzel az elmét elcsendesíti, és megszabadítja önmaga félreértésétől.

A gyakorlat nézőpontjából, a yoga általános területe, az anyag, sokkal makacsabb a nyelvénél. Ezért mondja a bölcs: „Elfogadsz egy koncepciót, és leragadsz annál. Így a spirituális fejlődés megreked a fogalmi szinten.” Pontosan ezt, vagyis, a fogalomnál való leragadást szabotálja a meditáció. Ezért szól így a tanács: „... csak legyél, ne csinálj semmit... Semmit sem kell tenni. Akkor a kérdéseid megoldódnak és szertefoszlanak.” Az ősi „én vagyok” a szupra-relációs intuíciója az, amit az autentikus meditáció felfedez.

Végül, „hol” valósul meg ennek az intuíciónak a felismerése és megragadása? A létezés és nem létezés határvonalán, pontosan ott, ahol az intellektus „véget ér”. Itt Maharaj bemutatja számunkra az autentikus yoga hátterét, és hiteles spirituális harcosságáról tesz tanúbizonyságot. Álljunk meg egy pillanatra e határvonalnál, még ha csupán elméletileg is. Azt mondja a bölcs egyfelől: „A világ tapasztalati, de 'te', az Abszolút, nem tapasztalati vagy.” Másfelől: „Ez a 'te vagy' úgy keletkezett, akár a láz. Hogyan és miért keletkezett ez a láz, semmilyen oka, vagy magyarázata nincs.”

Tanítását minden oldalról megvilágítva, Maharaj nem hagyja, hogy e jelenség ennyire sommásan maradjon. Nem is teheti, ha valóban meg kívánja erősíteni a „létezés és nem létezés határvonalát”, amelyet ő maha-yogának nevez (vö. *Bhagavad Gita* 2:16). Ez a határvonal, az Abszolút és a jelenségvilág találkozása az, „ahol” a Valóság felfedezhető. Igaz, abszolút értelemben nem áll módunkban megtudni, hogy ez a „te vagy” láz miért keletkezett, az embernél több tudhatja, hogy miért kell, hogy legyen valami, vagy ellenkezőleg, inkább semmi. Relatív értelemben nem igaz viszont, mert az illúzió lehetősége nélkül a megvilágosodás előfeltétele nem teljesül. „A kötél kígyónak látásának elutasítása szükséges feltétele a kötél látásának” (vagyis, a kötelet kötélnak látásnak). Maharaj munkája, az *I Am That*, megvilágítja a „határvonal” állapotát, és valójában a kígyó, vagyis a *maya* ön-ébredésben játszott szerepét erősíti. Milyen szépen elkerüli tanítása a Valóság közvetlen megtámadásának feltételezését, mintha a Valóság egy tapasztalat lenne, és elkerüli a jelenséggel való elme nélküli ön-azonosítást.

Önmagad megszilárdulását megengedni a „határvonalnál” bátorságot és kitartást feltételez. A bölcse kijelenti az *I Am That*-ben: „Nincs szükségem hitekre, bátran élek. Az én lényem a bátorság, ami az élet szeretete. Szabad vagyok az emlékektől és elvárásoktól, nem érdekel, hogy mi vagyok és mi nem. Nem függök ön-leírásoktól, *soham* és *brahmasmi* (‘én Ő vagyok’, ‘én a Legfelsőbb vagyok’), ezek haszontalanok számomra, meg van ahhoz a bátorságom, hogy semmi legyek, és annak lássam a világot, ami: semminek. Egyszerűnek hangzik, de próbáld csak meg!”

A beszélgetések a gondolkodáson és beszéden túli ragyogó mélységre mutatnak, de az elmondáshoz szavakra van szükség. Ezért születetlen és halhatatlan hálával tartozunk Sri Nisargadatta Maharajnak, Dr. Robert Powellnek és mindazoknak, akik különleges tudásukkal és odaadásukkal közreadták ezen utolsó átiratot, lehetőséget nyújtva folyamatos meditációnk számára.

*Allan W. Anderson
Professor Emeritus
Religious Studies Department
San Diego State University
San Diego, California*

ELŐHANG

Az üzenet, ami tisztán és hangosan átjön Sri Nisargadatta Maharaj utolsó tanításából: Térj vissza ahhoz, ami voltál úgynevezett „születés”-edet, a konkrét test megjelenését megelőzően, amely testtel oly készségesen és meggondolatlanul azonosítottad önmagadat. Legyél az örökkévalóságban, amely a teljesség állapota, még ha tested megtöretik is; a gazdagság állapota, még ha nincs is földi vagyoned; a rendíthetetlen béke és nyugalom állapota, még ha a világ lángokba borul is körülötted.

A születést megelőző állapot most is, és mindörökké itt van – mivel idő előtti, az időt megelőzően jelent meg a „valamivé válás” áruhájában, zsarnoki koncepcióként, amely uralja életünket, és bennünket rabságban tart. Változhatatlan valóság, amely minden változásnak az eredője – tér, idő, az egész tapasztalati világ, és dédelgetett illúzióink összessége. Így, a fölötte való elmélkedés, és az ember szívének Maharaj bölcsessége általi megnyerése valóban az Istenek nektárjában való részesítés, mert helyreállítja eredeti tiszta és boldog állapotunkat, újra megtalált Forrásunkat.

BEVEZETÉS

E beszélgetések valóban Transzcendenciáról – „meghaladásról” – szólnak, és Sri Nisargadatta Maharaj a Transzcendencia Művészetének hiteles Mestere. Anélkül, hogy ennek a transzcendenciának a valódi természetét észlelnénk, Maharaj soha nem lesz tökéletesen megérthető, mert minden emberi erőfeszítés intellektuális csupán tevékenység marad. És a nagy buktatók egyike hogy megrekedünk a spirituális keresés egy bizonyos szintjén, miközben az egyén gondolkodása a végső célt már elérte.

A transzcendencia folyamata ez esetben két szakaszból áll. Először, annak mély megértésével – „gondos” megfigyelés és szemlélődés révén –, hogy mi az, ami működőképes, az ember elérkezhet a létezés értelmének, vagyis az „én-vagyok-ság” tudatosságának a megvalósításához, annak tiszta állapotában – a nélkül, hogy az „individualitás” a legkevésbé beszennyezne. Mert ez a tudatosság valójában az egyetemes tudatosság, és csak az „én” meghaladása révén realizálható.

E felismerés során elengedhetetlen az egyén valódi identitásának a megértése, amely a testtel való identifikációnk által elhomályosított. A test maga érzéketlen, és nem hirdeti magáról semmiféle identitást. A testtel azonosulva olyan korlátokat rakunk Énünkre, amelynek valójában nem

léteznek. Így, a totalitás vagyunk, amelyben minden objektum, és a „személyiség” megjelenik és eltűnik, de önmagában „személyiség nélküli”, vagyis személytelen. E testtel való téves azonosulás elvágásakor valódi természetünk, forma nélkülüként – test és elme nélkülüként – nyilvánul meg, amiben az elme úgy kell tekinteni, mint ami pusztán „belső zaj”, vagy mesterséges (azaz konceptuális) szerkezet, rávetülve a Nem-Elme állapotára, a megnyilvánult dinamikus tudatosságra. Ebben az állapotban az embernek nincsenek szükségletei és igényei, és így nincsenek többé semmiféle problémái.

Azt is világosan látni kell, hogy ez a tudatosság, illetve létezőség – a bennünket egy élettelen darab hústól megkülönböztető érzés – úgy csapott le ránk, mint idegen az éjszakában, minden nyilvánvaló ok-okozati összefüggésen túl. Habár önmagában véve szigorúan időleges természetű, megnyilvánulását tekintve pedig szakaszos, örökké az időben a folytonosság fenntartására törekszik, lehorgonyozva magát a test érzéséhez, és a sokrétű tapasztalatok emlékezetéhez, és fogalmi képekhez, amelyek a test mentális képzetársításait alkotják.

A transzcendencia folyamatának második fázisa az, amelyben még ez a létezőség, vagy egyetemes tudatosság is meghaladásra kerül. A létezőség, az ő tudatosság aspektusában, meghaladja önmagát, arra a felismerésre jutva, hogy az egyén csupán jelenségként vagy megnyilvánulásként létezőség, de lényegét tekintve egyáltalán nem az. Az egyén egyikkel sem azonos ezen időleges dolgok közül, mert a tér-időnek lényünkön kívül nincs realitása; a létezőséggel érkezett ugyanis, perceptuális tapasztalati módoként – vagyis, egy tapasztalati keretként, amely lehetővé teszi számunkra az alapvetően forma és idő nélküli, „objektum”-ként, szekvenciális módon való megfigyelését. Tehát, mi az ember, ha minden felszínes és látszólagos eltávolításra kerül? Az ember az, ami mindig is volt és mindig is lesz, időtlen, a Forrás, vagyis az Abszolút, amely ezt az egész relatív világot világra hozta. Másfelől, mivel a létezőség szigorúan időleges, még csak támogatni sem tudja önmagát. Szüksége van az Abszolút támogatására, és így végső soron Az vagyunk.

Egyik szokásos probléma, hogy szeretnénk *elérni* Azt, mikor a valóságban mindvégig *Az vagyunk*. Azt hisszük, hogy az önmegvalósítás az Abszolútra vonatkozó „tudomásszerzés”, „tudás”, „tapasztalat” vagy „megértés” – a kettőség valamennyi módszere csak a létezősége alkalmazható. Az óceánban élő hálnak, a funkcionáláshoz, szükséges-e tudatában lennie a víznek? Az emberi lényeknek, miközben a térben élnek, szükségük van-e a térrel kapcsolatos speciális megértésre?

Maharaj paradox megállapítása ezen összefüggésben: „Bármit értesz is meg, nem vagy az. Nem-megértéssel értsd meg önmagad”. Legjobb tehát, egyszerűen csak lenni, anélkül, hogy gondolkodni próbálnánk (rajta) – vagyis, anélkül, hogy nyugtalanságot vetítenénk rá, „elme”-ként.

Ami ebben különösen fájdalmas a számunkra, az elfogadott társadalmi értékek teljes megfordulása. Végső valóságunkat egyfajta Semminek vagy Ürességnek, örök Csendnek tekinteni, folyamatos mozgás és hasznos célokra irányuló tevékenység helyett olyan, mint leállítani a fejünkben a dolgokat. A probléma az, hogy lényegében az ébrenléti állapotért élünk. Ebben az állapotban dolgokat csinálunk, mint „cselekvők”, dolgozunk az elképzelt biztonság és a boldogság érdekében, és a felhalmozási folyamat során egyre több „tapasztalatot” szerzünk. Az alvás állapotát ugyanakkor egy irreleváns intervallumnak, ha nem „időpocsékolásnak”, és a Halál rettenetes emlékeztetőjének tekintjük. De az igazság épp az ellenkező: az ébrenléti állapot csupán „idő”, és mindez része a létezőségnek, amelynek elkerülhetetlenül vesznie kell. Tehát, mi haszna van végső soron? A koncepciót, hogy a dolgok alapvető hasznossággal bírnak – ami a legmélyebb szinten ugyanaz, mint az Idő az Abszolútban – el kell vetni, mint hibásat; ahogy Maharaj nyomatékosan kijelentette: „Még a Legmagasabb is haszontalan a Legmagasabb számára.”

Álomtalan alvásban a napi tevékenységek emlékei elvesznek, és ekkor semmilyen gond nem létezik; nem létezik „idő” (hogy teljen vagy kárba vesszen), és amikor felébredünk, csak egy boldog állapotra elékezünk. A tény, hogy az ébrenléti állapot egy másik álom csupán, és ugyanazon mechanizmus része csak, ami miatt az álomban álmodunk.

A fentebb vázolt kétszeres transzcendencia a következő analógia révén világosabbá válik, talán. A filmvászon mozgó képek nézésekor azért tekintjük a vászon mozgó figurákat látszólagos valóságnak, mert egy pillanatra elfelejtjük, hogy azok valójában nagyszámú statikus kép által vetített árnyékok, és hogy igazából csupán a filmvásznat nézzük. E megfigyelés során a képernyő az egyetlen valóság, minden más megjelenés, és ezért illuzórikus. Ezen analógia vonatkozik világ észlelésünk elkülönült individualitásaira, és az egyetemes tudatosságra, vagy létezőségekre is. Sőt,

még a vetítívászon sem megfigyelhető végső soron, hanem a vetítógép fénye csupán – amelyet valójában a vetítívászon által tükrözötten észlelünk. Hasonlóképpen nem tudna a létezőség sem megnyilvánulni az Abszolút fénye nélkül. És ahogy maga a fizikai fény sem közvetlenül észlelhető, hanem csak egy felszínen való tükröződés révén, úgy az Abszolút (a tiszta szubjektivitás) sem közvetlenül tapasztalható, csak tudatosságként való megnyilvánulásában, csak a relatív világon való tükröződése révén („objekt“-ivitásként [as "object"-ivity]).

Maharaj számos alkalommal bemutat egy kis hindu kozmogóniát, amikor azon létezőségbeli történésekre hivatkozik, amelyek a „három guna” „öt elemen” végbemenő cselekedeteire, illetve azok kölcsönhatásaira utal. Az egyik ok nyilvánvalóan a klasszikus hindu fogalmakkal való kapcsolat megteremtése, amelyek hallgatósága indiai részének olyannyira ismerős. Gyanitom azonban, hogy sokkal fontosabb szempont, hogy nyomatékosítsa a világ folyamat szigorúan személytelen természetét, amely egyáltalán nem engedi meg „cselekvő” jelenlétét. Elvégre, ha mi személytelen elemek összjátékaként jöttünk létre, akkor lényegében továbbra is csak az („személytelen”) vagyunk, hiszen semmikor sem került bevezetésre individuális entitás, hacsak nem koncepcióként. Más esetekben, Maharaj az egyetemes tudatosságra a „kemikália”-ként utal, kihangsúlyozva annak benne rejlő mechanisztikus jellegét.

Így elkerülhetetlenül el kell jutnunk a következtetésre, hogy minden magától történik, és hogy az individuális cselekvő teljes egészében képzeletünk koholmánya. Azt is mondhatnánk, hogy az elkülönült „én” az individuális lélek főzetét, vagy „teremtését” idézte volna elő egy alapvető szinten. Megértvén valódi természetünk mibenlétét, úgy tűnik, hogy Maharaj a „kreacionizmus” mindenféle elméletét csodával határos módon meghaladta!

Meg kell, hogy jegyezzük továbbá, hogy Maharaj egész tanítása, explicit illetve implicit módon minden más kettősséget is meghalad – még a legalapvetőbb kérdés tekintetében is, hogy a kettősség, illetve a nem-kettősség a végső valóság természete, ami sokáig vita tárgyát képezte az indiai filozófiai gondolkodásban. A létezőség vagy megnyilvánulás szintjén mindvégig kitartva a mellett, hogy minden megosztás valótlan, és hogy egyetlen dolognak sincs saját természete vagy valódi identitása, arra a tiszta meggyőződésre jutunk, hogy a végső valóság nem-kettősség, vagy *advaita*. Azonban még ez a megértés is érvényét veszíti, magának a létezőségnek a meghaladásakor, az Abszolút, vagy Megnyilvánulatlan szintjén. Az Abszolút, lévén attribútumok nélküli, vagy minőségek nélküli, még nem-kettősnek sem mondható; meghaladja mind kettősséget, mind nem-kettősséget.

A probléma megközelítésének másik módja, ha megkérdezzük: „Ki teszi fel ezt a kettősség, illetve nem-kettősség kérdést?” Ő maga kell, hogy legyen a kettősség vagy nem-kettősség természete, ami a következtetését értelmetlenné teszi. Mert, amint Protagorász azt oly ékesszólóan megfogalmazta, „Az ember a mércéje mindennek”, a világ észlelése szükségszerűen az észlelő természetével összefüggő. Ez azt jelenti, hogy a válasz már a kérdésben benne foglaltatik, és így valóban csak a kérdező korlátai határozzák meg. Az ezen kérdésen való meditáció elnémítja a kérdező elméjét, és annak meghaladásához vezet.

A teizmus és ateizmus kettőssége hasonlóképpen meghaladásra került. Isten vagy istenek csak a létezőség birodalmában lehetnek. Maharajnál a dolgok rendjében Isten nem a Legmagasabb, még Istennek is az szüksége van Abszolút támogatására. Amint oly sokszor kijelentette: „Mivel Isten létezik, neked kell lenni előbb. Nélküled Isten nem létezhet.”

Maharaj végül a *bhakti* és *jnana* – rajongás és tudás – elkülönült útjait is meghaladja. Bármelyik megközelítés a Legmagasabbhoz vezethet. Az egyén beállítottságától és hajlamától függ, hogy melyik szolgálja őt a legjobban, de a végeredmény a kegyelem pillanatában azonos – az egó végső feladása. Ez egy olyan esemény, amely minden utat és minden személyes tulajdonságot meghalad. Így Maharaj egyediségét talán tanításának egyetemessége jelenti, amely egyaránt érvényes, és helyénvaló a szív-orientált és a fej-orientált személy, a Kelet és a Nyugat számára.

A szerkesztő megjegyzései:

Az alapvető igazság, amit a nagy *advaita* mesterek tanítanak, lényegében ugyanaz, ami el is várható, mivel csak egy Valóság van. Ugyanakkor a különböző tanítók különböző hangsúlyt fektetnek a tanítás különböző aspektusaira, és e célból kissé eltérő nomenklatúrákat alkalmaznak, illetve e kifejezéseket rugalmasabban használják, céljaikat szolgálóan.

Így, az én-vagyok-ság és a létezőség, amit Maharaj a beszélgetések során általánosan használ, jelölve velük a megértés korlátozott állapotait, amelyek alapvetően az elkülönült identitás érzékelésén alapulnak, ami abból ered, hogy az egyén a testnek tartja magát. Ezek teljesen konceptuálisak. Maharaj e két kifejezést gyakran egymás szinonimáiként használja. Máskor, attól függően, hogy mit kíván hangsúlyozni, a létezőséget jelöli, mint valamilyen felsőbb állapotot, amely az „én-vagyok-ság” meghaladásakor keletkezik, és a megnyilvánult tudatossággal azonos. Maharaj a létezőségre tudatosságként vagy tudomásként is utal, és szerinte ez még mindig az (anyagban gyökerező) öt elem terméke. Így, azt mondja: „Az 'én vagyok' tudomás vagy 'létezőség' az illúzió az Abszolút fölé borított leple. Ezért, a Brahman meghaladása a *Parabrahman* csupán, amelyben nyoma sincs az 'én vagyok' tudomásnak. A 'létezőség' állapota egyértelműen egy tökéletlen, ideiglenes megértési állapot, amit Maharaj következő szavai is kifejezésre juttatnak: „A bölcsek és próféták először felismerték a 'létezőség' érzését. Aztán meditáltak, és abban időztek, és végül meghaladták azt, ami végső megvalósításukat eredményezte.”

Mivel az „én-vagyok-ság”, „létezőség” illetve „tudomás” testi alappal bír, ami viszont a fizikai elemekből ered, az Abszolút minden „testiség”-et meghalad, és már nem leírható. Az Abszolútnak nincs eszköze semmilyen kijelentés megtételére. Ami az Abszolút értelmében vagyok, szavakkal nem közvetíthető. A végső tudatban senki nem bír a jelenlét semmiféle tudatosságával. A jelenlét maga az Abszolútban nem létezik.

Maharaj tanítása szerint az individuális tudatosság egyetemes tudatosságba való meghaladásakor utóbbi elnyugszik, és a megnyilvánulatlanban, vagy *Parabrahman*ban pihen, ahol utóbbi „az a princípium, amelyet nem érint a világok megsemmisülése”, és nem állapot. Azt is kijelenti: „Kérem, értsd meg világosan, hogy Te, az Abszolút – minden testi identitástól mentesen – teljes, tökéletes és Nem született vagy.” Tanítása szerint neked – az Abszolútnak – soha nincs, és nem volt semmiféle születésed. Minden forma az öt elem játéka az eredménye.

A *Parabrahman* túl van mind kettősségen mind nem-kettősségen, hiszen megelőz teret és időt (kettősségről és nem-kettősségről csak a fizikai-mentális szférában, azaz a tudatosságon belül helyénvaló beszélnünk). Ez az Abszolút, vagyis a Végső Szubjektum, ami az ember, mert nincs többé senki és semmi – még csak tudatosság sem -, hogy megtapasztalja.

Még kell végül jegyeznünk, hogy más bölcsek, valamint a Vedanta klasszikus szentíráisai az „én-vagyok-ság”-ot és a Létezőséget (nagy L-lel) gyakorta a *Parabrahman* vagy Abszolút szinonimájaként alkalmazzák, és az Abszolútra ez után Tudatosságként (nagy T-vel) hivatkoznak, és következetesen az „Én” (Sri Ramana Maharshi), valamint az „én-princípium” (Sri Atmananda) kifejezéssel jelölik.

Még e tudatosság sem minden, és ez sem fog az idők végezetéig fennállni. Fedezd fel, hogyan keletkezett a tudatosság, mi a tudatosság forrása... Mi ez a test? A test csupán felgyülemlett táplálék és víz. Ezért, te mind a testtől, mind a tudatosságtól valami különböző vagy.

Sri Nisargadatta Maharaj

Jivatman az, aki a világtól elkülönült individuumnak a test-elmével azonosul. Az atman csupán létezőség, vagy a tudatosság, amely a világ. A Végső princípium, amely tudja, hogy a létezőségnek egyáltalán nincs neve. Semmilyen szóval nem közelíthető, vagy kondicionálható. A Végső állapot.

Sri Nisargadatta Maharaj

1.

A fogantatást megelőzően, mi voltam én?

VENDÉG: Az önmegvalósítást követően az ember még mindig rendelkezik egóval?

MAHARAJ: Nincs kapcsolata semmiféle egóval. Amíg az ember formával azonosul, az egó létezik. Mivel az önmegvalósult nem azonosul többé a test formával, a kérdés egyszerűen fel sem merül. És mi több: valójában még a tudatában sincs annak, hogy létezik. Ez azt jelenti, hogy az önmegvalósult princípium tanúja a megnyilvánult princípiumnak, ami az életerő és a létezőség együtt.

V: Amikor az embernek nincsen formája, akkor nincsenek többé problémái?

M: A semmilyen téren nem érinti őt. Az ön-megvalósult egyén tanúja az egész megnyilvánulásnak, a világnak, és ugyanakkor a létezőségnek is.

V: Az ön-megvalósult egyén esetében minden testi cselekvés spontán módon történik?

M: Minden cselekvés spontán módon történik. Amikor a létezőség megfogant, a test spontán kialakult körülötte; nem arról van szó, hogy a test valaki révén épült volna fel.

V: Hogyan történnek az Abszolútban megállapodott jnani körül a létfenntartásához szükséges dolgok? A gyermek esetében a természet szülőket biztosít, így fejlődni tud az ő segítségükkel, de a jnani körül már senki sincs.

M: Amikor a létezőség az anyaméhben volt, a test kialakulása spontán történt, nem igaz? Ehhez hasonló a *jnani* esete, mivel ő a természettel egy, ő a természet maga, tehát a természetnek a gondja, hogy vigyázzon rá; nincsenek személyek, akikre szükség lenne, minden csak úgy megtörténik körülötte.

V: Léteznek nagy yogik, akik ezer évekig próbálnak élni. Fejjel lefelé lógnak, levegőn, vagy csupán vízen élnek. Mi az, ami érdekli őket, és miért élnek olyan hosszú ideig, oly sok szenvedéssel?

M: Valamiféle elégedettséget éreznek a miatt, hogy valami spirituális dolgot csinálnak, vezekelnek. Meg akarják hosszabbítani, és bizonyos fajta kötelességüknek érzik, hogy meghosszabbítsák az életüket a spirituális téren. Mitől függ ez a létezőség? Mi miatt maradnak életben? Ez az élet nem marad fenn. Miért? Ha valami felmondja a szolgálatot a testben, akkor annak vége. Bizonyos vagy benne, hogy vagy, de mitől függ ez? És annak révén, ami ezt a bizonyosságot, ezt a létezőséget okozza, eltűnik? A folyamat során a létezőség „nem-létezőséggé” válik. És a „nem-létezőség”, másfelől, spontán módon létezőssé válik. Most kinek kell feltennünk a kérdést, hogyan történik ez?

Az embernek kutatnia kell önmagát. Hiszed, hogy „vagy”; mitől függ ez? Senki nem folytat kutatást ezekben az irányokban. Miért van ez a létezőség, miképpen vagyok, miért vagyok, mitől függ ez? Ezen aspektust sosem mérlegelik; az emberek a test-elmének csak a viszonylagos tényezőit mérlegelik, és az azon túli területet soha nem vizsgálják.

Mit értesz „halál” alatt, amely a hétköznapi beszédmódnak egy hétköznapi szava? Az „én vagyok” hite semmivé vált, a „vagyok” bizonyossága eltávozott – ez a halál.

V: Egyesek szeretnék meghosszabbítani az életüket; ez azt jelenti, hogy szeretik önmagukat. Ez azt jelenti, hogy a maya (illúzió) határain belül vannak, vagy meghaladták azt?

M: Amint meghaladtad a test ideát, nem számít, hogy rövid, vagy hosszú ideig élsz. Nem függesz semmilyen módon a létezésedtől. Próbáld felfedezni önmagad számára, hogy mi vagy te, a valamitől vagy valakitől való függés nélkül.

Bármin is akarsz gondolkodni, vagy töprengeni, az valami más, mint a „te”, ami gondol. Mindig olyasvalamin töprengsz, ami nem te vagy! Akkor, hogyan kell önmagadra gondolni? Nem tudod megcsinálni. Ha ezt világosan felismered, gondolatmentessé válsz. Bármit teszel, valami olyasmire gondolsz, ami nem te vagy, legyen az mégoly nemes gondolat, mint Ishwara (Isten), amely még mindig konceptuális, és ezért független tőled. Na, most, lehetséges-e, hogy valaki a saját Énjére gondoljon, ez itt a kérdés?

V: Ön azt mondja, váljunk függetlenné funkcionális létezésunktől (vagyis a test-elme létezésétől), amit próbálok elérni, de valahogy tudok függetlenedni az egészségetemtől.

M: Olyan témáról kérdezz, amely a tárgyhoz tartozik. Durva és nem ideillő kérdéseid vannak. Én olyan témával foglalkozom, ahol az ember önmagán elmélkedik; nem szavakkal (fogalmakkal) foglalkozom. Ezenfelül, ha nincsenek szavak, nincsenek gondolatok.

Mit csináltál az anyaméhben nyolc nappal a fogantatás előtt, te tudod, vagy én tudom? Magyarázd el nekem az anyaméhbe való belépést megelőző szituációt, mi voltál akkor? Csak te mondhatasz valamit arról az állapotról.

V: Nem emlékszem, de... Létezőség voltam?

Tolmács: A létezőség az anyaméhben keletkezik. A létezőség szunnyadó állapotban az anya méhében lévő magzatban van.

M: Ki tud a létezőségről a fogantatást megelőzően? Ha tudatában lettél volna a létezőségnek a fogantatás előtt, eszed ágában nem lett volna belépni az anyaméhbe.

V: Nem emlékszem.

M: Ez azért nem lehetséges, mert az egy figyelem nélküli állapot. Vagyis, lehet szó emlékezésről? A létezőség, a figyelem később kezdődik. A létezőség belép az anyaméhbe, szunnyadó állapotban. A létezés és a „nem-létezés” közötti határvonal a moolamaya. Remek neveket kapott. Kezdetben nem létezik figyelem, majd a figyelem hirtelen elkezdődik.

Itt van egy árucikk [*Maharaj felmutatja az öngyújtóját*]; mielőtt létrejött, mi volt a neve? A „nem-lét”-ből a létezés állapotába, hogyan volt megfigyelhető? Te csupán az érintést érezted. Mielőtt megfigyelnénk bármit, érezzük az „én vagyok” érintést.

A fogamzást megelőző állapot, az örök állapot realizálásához, bármi is az az állapot, abban tartózkodni a legmagasabb. Most, a te kedvedért nevet kapcsolok hozzá, a *Parabrahman* állapot – az Abszolút.

V: A fogantatást megelőzően?

M: Bármilyen állapot létezik a fogantatást megelőzően, az a te legtermészetesebb tökéletes állapotod, amely mindig uralkodik. Amikor ez a létezőség eltávozik, az állapot még mindig jelen van, örökké uralkodik.

Az állapot, amelyben nyolc nappal a fogantatás előtt, és több millió évvel ezelőtt voltál, bármi is volt, az az állapot uralkodik, és most is az uralkodik, és a létezőség távozása után még mindig uralkodik!

A jelenlegi egészségi állapotom miatt nincs sok kedvem beszélni. Csupán ezzel a témával való foglalkozva, csak néhány ember fogja érteni, mire akarok kilyukadni. Ha valamilyen durva kérdést tesz fel valaki, elvárnád tőlem, hogy arra a szintre süllyedjek, és az összes részletet elmagyarázzam, mint az óvodában?

Van néhány nagyon furcsa kérdésem! A születésemet megelőzően, a fogantatásomkor, ki húzott be engem az anyaméhbe? Apám? Anyám? És milyen formában? Ha lehetőség lett volna rá, hogy a fogantatást megelőzően rendelkezem bizonyos formával, színnel vagy dizájnnal; csak akkor lehetett volna behúzni. A rejtély megoldója eljut a következtetésre, hogy ez a létezőség, és ez az egész megnyilvánult világ nem valódi.

Nem volt szükség tudásra, amikor ez a létezőség nem létezett. Még a nagy istenek is, mint Brahma és Visnu, ezzel a rejtéllyel szembesülve becsukták a szemüket, számádhiba mentek, és csak semmivé váltak.

V: Nem csináltak semmit?

M: Mit csinálhattak volna? Jelen pillanatban úgy érzed, hogy „vagy”, az életadó lélegzettel való társulásod miatt; mivel az életadó lélegzet működik, ezért tudod, hogy „vagy”. Amikor a társulás nincs jelen, mit tudsz csinálni? Tudsz csinálni valójában valamit?

V: Mit tehetek a tudás megszerzése érdekében?

M: Ne tégy semmit, azon kívül, hogy ragaszkodsz önmagadhoz, csak légy abban a létezőségben, akkor az meg fogja mondani neked, hogy a létezőség hogyan válik „nem-létezés”-sé. Ezért csak egy dolgot mondok neked: Csak ragadd meg az „én-vagyok-ság” érzést, a létezőséget, időzz abban, és kontemplálj csupán azon.

V: A legjobb, amit tehetünk, hogy az „én vagyok” állapotban vagyunk? A létezés az meditáció?

M: Ne „benne legyél”, csupán *legyél*.

V: Ez egész nap lehetséges? Valamiféle speciális meditáció?

M: Ki mondja, hogy egész nap? Ki más mondhatja, hogy egész nap, a létezőség kivételével? Mindent rögzíteni tud ebben a kontemplációban, de önmagát nem tudja rögzíteni.

V: A *karma* egy probléma, amit mi teremtettünk?

M: Ami téged teremtett, az teremtette a *karmát*, és a *karma* problémáit, így az von bele téged abba. Ki teremtett téged? Mit értesz azon, hogy *karma*? Mozgást, tevékenységet.

V: Amíg az egyén alanya a *karmának*, szembe találja magát vele, és az valami valódinak tűnik. De valójában nem illúzió?

M: Törbe próbállak csalni, mintha az anyaméhben lettél volna. Ha figyelmesen és csendben meghallgatsz, minden ki fog bontakozni. Ez egy általános hiba, egy baklövés, hogy azonosulunk a test formájával.

V: Az utolsó hiba?

M: Az első és az utolsó. Ismét emlékeztetlek a szavakra, amelyeket korábban mondtam. A mag, amely létrehozta ezt a testet, és minden mást, amíg ez élő, nedves, magyarázni fogod ezeket a szavakat. Amint a mag is elment, te csak az örökkévalóságban, örök állapotodban vagy.

Egy nagyon kis magból egy nagyon nagy fa nő az ég felé. Ehhez hasonló ez a kis mag, ez a létezőség – „én-vagyok-ság” érintés –, a magból jön létre az egész megnyilvánult világ. E ponton nem marad a szavakban energia; ezért nem tudod tovább mondani azt verbálisan.

V: Az egóm, a testem, a többi egó teste itt ebben a szobában, minden, amit hallanak, fogalom, mozgás e létezőség. Így van?

M: Igen, ha még világosabban meg akarod érteni, tekintsük példaként az álmod, a te álmodat. Mivel én a tudás legmagasabb aspektusát érintem, nem vagyok olyan helyzetben, hogy minden durva kérdésre válaszoljak. Ha beszél valaki, vagy kérdést tesz fel, nem fogom őt felelősségre vonni, mert az ő szempontjából, és az ő szintjén, azok a helyes kérdések a számára. Na, most, ha érdekel engem egy ilyen állapot egyáltalán, az a fogamzást nyolc nappal megelőző állapot, a *Parabrahman* állapot. Tegnap az „egó” szót használtuk, mint ahogy ma is. Milyen szinten kapcsolódik ez az „egó”, és mikor?

Minden a legmegszenteltebb és a legszentségtelenebb. A megszentelt és szentségtelen kérdése mindaddig jelen van, amíg a létezés jelen van. Ha a létezés nincs, beszélhetünk-e megszenteltről vagy szentségtelenről?

Találkozol bizonyos személyekkel, akiket nagy tudásúaknak nevezel. Azt mondják neked, hogy a következő születésben nagy király leszel, és az azt követő születésben még nagyobb király. Amikor ilyen értesülést kap a hallgató, nagyon boldog, nagyon elégedett. Az ön-szeretet a mögöttes illúzió, de ezt senki sem akarja elismerni. Senki nem akarja feladni a létezését, az „én vagyok” tudomását.

Tételezzük fel, a következő kérdés egy értelmes ember felé irányul: „Hol voltál a fogantatást megelőzően?” Az illető esetleg a következő választ adja: „Szüleim eszenciájában voltam, szunnyadó állapotban.” Így válaszolna az okos személy. Ez azonban a hagyományos szemléletmódon alapul, és ha nyomon követed a szülők szüleit stb., akkor egy végtelen regressziót kapsz a kezredbe. Ezért ez a princípium, amelynek nincsen formája, csupán egy szunnyadó állapotban lévő tudás, ha nyomon követed a forrásához, visszatér az örökkévalóságba. Ezért a princípium örök. Most adok neked két kulcsot a további vizsgálathoz. Az egyik az, hogy szilárdítsd meg magad a fogantatást megelőző állapotban, a másik pedig, hogy burkolózz bele szüleid hagyományos koncepciójába. Az utóbbi esetben nem sikerül jó fogást találnod önmagad valódi természetén. A hagyományos tudás nem semmisíthető meg, de nincs is rá szükség, mert alapjában véve valótlan, hazugság. Akár egy tudatlan gyermek, akár egy kiművelt bölcs mond valamit, mindkettő helyes.

Tudok adni egy másik fogalmat is: „Kicsoda a tökéletes princípium, vagy a személyiség, amely létezett valakinek a születése előtt?” Itt megint van egy egyezés a bölcsőben fekvő gyermek, és a tökéletes jnani között. Amikor a gyermek megízleli az ételt, nem tudja, hogy vizelet vagy ürülék, táplálék vagy tej, mindezen dolgok ugyanolyan ízűek számára.

Minek tudja magát a gyermek ebben az állapotban? Csak ő tudja. Most mit akarsz mondani a gyermekről és a jnáról?

V: Azt hiszem, fontos dolog a gyermekké válás, hogy eldobjunk minden kötődést.

M: Lehet-e szó feladásról, mindenről való lemondásról? Ez spontán következik be, nem kell kidobnod semmit. Neked csak megértened kell. Szenvedésre vagy tapasztalásra csak a létezés megjelenése miatt kényszerülsz. Mentél és megragadtad a létezőt? Az spontán jött. A gyermek megragad-e valamit, elkap-e valamilyen fogalmat, ideákat, vagy az egót? A jnani miután megértette a létező állapotát és annak egész játékát, meghaladta azt, és a fogantatást megelőző állapotban időzik. Örökké abban a tökéletes állapotban tartózkodik, akár megjelenik a létező, akár eltűnik.

Életed során nagyon sok dolgot elértél, sok identitásod volt, és mindezen identitások és megértések elhagytak téged. Milyen identitással fogsz végül meghalni?

Ha megértetted, mi vagy „te” valójában, szükség van-e valamiféle spirituális keresésre?

V: Valójában nincs. Azt kérdelem magamtól, miért vagyok itt, mi az oka?

Nagyon is jól tudom, hogy tudatlanság van bennem. Azt hiszem, azért jöttem ide, hogy segítséget kapjak, hogy megsemmisítsem a tudatlanságot.

M: A tudatlanságod eltávozott. Most írd le, mit értesz tudatlanság alatt?

V: Nem érzékelem elég világosan, bár sok mindent látok. Időnként problémáim vannak; gondolom, a tudatlanságom miatt.

M: Az ébrenléti állapot, alvás, létezőség, mindez a kombinált tapasztalat, tudatlanság csupán. A tudatlanság, amelyet „születés”-nek neveznek, ezt a hármat jelenti. Amint ezt tudod, bármit tehetsz, szabad vagy. Amikor a hamisat hamisnak tudod, akkor egyáltalán nem kell imádkoznod. A cselekvőség minden gondolata – hogy a dolgok azért történnek, mert csinálsz valamit –, szintén elmúlik.

E létezőség megjelenése előtt a tiszta *Parabrahman*, az Abszolút voltál.

A *jnani* nem tulajdonít jelentőséget ébrenlétnek, alvásnak és létezőségnek. Ahogyan te sem félsz a gumi kigyótól, a *jnanit* hasonló módon nem érdekli ez az ébrenléti állapot és létezőség.

V: Ezek ugyanazok?

M: Hasznát veszed e tudásnak? Hogy a hamisat hamisnak lásd, és annak tekintsd, szükséged van valamilyen erőfeszítésre?

V: Erőfeszítés nélkül látok mindent.

M: Ha tudsz a tudatlanságról, akkor nincs erőfeszítés, mert már elutasítottad, mint tudatlanságot, és a jövőben sem jegyzed.

Mit szenvedsz vagy tapasztalsz? A nevét ennek a test formának és függelékeinek, és a létezőséget. Ha elmékedsz ezen, azonnal megoldásra jutsz.

V: Ön beszélt a fogantatás állapotáról. Arról is, hogy az örök *Parabrahman* állapotban vagyunk, de micsoda a *karma*, egy változata az örök állapotnak?

M: A *Parabrahman* állapotában nincsen *karma*. Hol merül fel a karma kérdése?

V: De Ön fogantatásról, test-elméről beszélt.

M: Ki lépett be a test-elme formába?

V: Én...? Mi...?

M: Most a tér belépett ebbe a szobába, a tér jelen van. Miért és hogyan lépett be a tér a szobába?

V: Először nem volt tér ... sem idő?

M: A tér kívül is van, itt is van; semmilyen különbség nincs külső és belső tér között, mindegyik tér csupán! Hol merül fel jövés és menés kérdése?

1980. január 8.

2.

A létezőség megjelenése

VENDÉG: Úgy érzem, hogy a kereszténység elvezet a test-elmétől a tudatosságig, de nem haladja meg azt.

MAHARAJ: Ami Krisztust, Krishnát és a többi prófétát illeti, egy dolgot világosan meg kell értened. Amikor ők testet öltöttek, a folyamatba bekerült durva anyag és az eszközök az öt elem csupán. Továbbá, az ő megtestesült formájukban megjelent létezőség az öt elem kölcsönhatásának az eredménye volt. Az fejezte ki magát a három gunán keresztül, és csak addig tartott, amíg az öt elem alkotta táplálék eszencia rendelkezésre állt. És amikor a létezőség eltűnt, ezek a megváltók nem tudtak létezésükről, sem megtestesült állapotbeli teljesítményükről.

Mikor és hogyan tapasztalja először a világot az egyén? A tapasztalat csak az után válik lehetővé, hogy a létezőség az öt elemi táplálék-eszencia testben megjelenik. Na, most ez a létezőség olyasmi, mint egy teleszkóp. A megfigyelő a napot, a holdat, a csillagokat a teleszkópon keresztül szemléli. De a megfigyelő sem a teleszkóppal, sem a megfigyelési területtel nem azonos. Ehhez hasonlóan, az öt elem által megnyilvánult világnak és a kozmosznak az Abszolút a tanúja, vagyis a *Parabrahmannak* nevezett születetlen örök princípium. De az Abszolút – a Tanú – nem azonos a létezőséggel, a tanú médiumával, és csupán a megnyilvánult világegyetemnek a tanúja.

Most egy kérdés. Tíz nappal fogantatásodat megelőzően, mit csináltál?

V: Csupán figyeltem.

M: A válasz hibás. Mely nézőpontból beszélsz? A teleszkóp pontjához akarlak rögzíteni. Lehozlak a létezőséghez, de te elkalandozol. Nem a teleszkópról beszéltem neked? Most, mi a teleszkóp? Valamiből összeállt; valamiből kialakult. Ahelyett, hogy erre a kérdésre koncentrálnál, mindenféléről fecsegsz, és intelligensnek tartod magad. Hát nem a teleszkóp az, amelyen keresztül tapasztalod és figyeled a világot? De te, az Abszolút, nem a teleszkóp vagy. Az vagy?

Jobb, ha itt, ezen a ponton, a létezőségben maradsz. De te ide-oda ugrálsz, eltávolodva a nézőpontodtól. Hogyan fogod akkor a békét elérni?

V: Az egész az életnek a neve és játéka.

M: A jelenlegi hozzáállásod mellett semmilyen tudás nem hoz békét számodra. A létezőség számtalan nevet és címet kapott. Kilenc hónapig tartott ennek a teleszkópnak – ennek a létezőségnek – a létrehozása az öt elemből. Eltöprengtél ezen valaha? A teleszkóppal tapasztalta és látta mindezt, de a Megfigyelő nem a teleszkóp.

V: Úr Krishna kijelentése szerint soha nem volt olyan, hogy ő nem...

M: A teleszkópon keresztül, a létezőség, amely a kifejeződése csupán a Megfigyelőnek, tanúsítja a megnyilvánult világot. De mit gondolsz, a Megfigyelő is eltűnik, amikor a teleszkóp és a megfigyelési terület eltávoznak?

Hogy azt mondhassuk, hogy egy objektum létezik, két feltétel kell, hogy teljesüljön. Az egyik az objektum, a másik pedig az objektum megfigyelője, aki azt mondja: „az objektum létezik”. A létezőség elsődleges minősége az „én-vagyok-ság” érzése. Később többféle minőség felmerül. De a Megfigyelő – az Abszolút – teljességgel minden minőségtől mentes; ezért nevezik *nirgunának*, ami azt jelenti, „nem-minőségi” „attribútumok nélküli” stb.

V: Ön elfogadta, hogy Krisna nem jelenthetett ki semmit, amikor nem volt a test formájában, mert nem volt senki, aki megtehetette volna.

M: Természetesen, mivel a Krishnának, az Abszolút állapotnak, nincs eszköze, amivel kijelentést tehetne... és kinek?!

Amint felismered, hogy mindezen dolgok az öt elem terméke és a játéka a létezőség birodalmában, akkor befolyásolatlan maradsz általa, és érdektelen maradsz iránta.

A figyelmem csak a médiumra irányul, amely révén tudom, hogy „vagyok”, és amely révén tapasztalom a világot. Nem fordítok figyelmet a *siddhi* erőkre és semmire, ami megjelenik. Az egyetlen releváns kérdés, hogyan jött létre ez a médium?

A látogatók tudásért jönnek ide, és magyarázatot várnak tőlem. Hogy tehetném? Ők már túlcsofordulnak a tudástól. Gondoskodjanak hát saját magukról.

A halott ember nem zavarja az élő ügyeit. Hasonlóképpen, aki megértette, és felismerte a létezőséget, azt nem érdeklik a létezőség birodalmán belüli tevékenységek és történések.

Itt a létezőséget meghaladó tudásról beszélgetünk. De kit érdekel igazán a világban az ilyen mély ismeret?

Nagy kiváltság, hogy hajlamos vagy meghallgatni az ilyen beszélgetéseket. Sokan nem törődnek az ilyen beszélgetésekkel, dacára a lehetőségeknek.

V: Van egy történet egy Zen Mesterről. Amikor a tanítvány meglátogatta őt, a Mester felkiáltott: „Minek jöttél? Nem vagy még halott?” Ramana Maharshi is azt mondta, hogy az elmét teljesen el kell pusztítani.

M: Dobd ki az összes beszélgetéseidet, fogalmaidat és szavaidat! Végképp is, mi az elme? Belső zaj csupán.

Az ébredéssel kezdődik a zajongás, és a beszélgetés a végtelenségig folytatódik, azt követően. Ez a te elméd, és te utána futsz. A lélegzeted maga a beszélgetés. A lélegzet leállításával semmilyen beszéd nem lehetséges.

V: Ahogy az anyagon tükröződöm, úgy találom, hogy szeretet és igazság azonosak, és azt is értem, hogy a szeretet megvalósítása teljesen az elmén túl van.

M: Minden beszélgetés az elme szintjén zajlik. De én nem az individuum nézőpontjából, hanem a megnyilvánulás teljességének a szintjéről beszélek. Az individuum bizonyos fogalmak révén érti meg önmagát, és ennek megfelelően örömet és fájdalmat megélt. De valójában ez nem így van. A boldogságot és boldogtalanságot tolmácsoló elme a világi ügyek lebonyolításának az eszköze.

V: A istentiszteletek rituáléi – például fényhullámok, *arati* és *bhajanok* éneklése – azért szükségesek, hogy Isten iránti buzgalmunkat életben tartsák, és prostituálódásunkat megakadályozzák.

M: Mi az *arati* jelentése a te értelmezésedben?

V: Különleges szeretet.

M: Maráthi nyelven az *arati* jelentése: „különleges szükséglet”. Ez a különleges szükséglet a szeretet, amellyel minden állat rendelkezik. Ez a *lenni* szeretés, amely arra készíti minden állatot, hogy tevékenységeket folytasson a világban; a fajok veleszületett természete. Az egyes fajok saját fajukkal való identifikációja miatt keletkezik a „mátság” ideája, és ez a „mátság” az, amely az öröm és fájdalom gyökér oka. A *lenni* szeretés az önszeretet. Ki nem szereti önmagát? Ez a valóságos szeretet az úgynevezett *atma-prem*, vagyis „En-Szeretet”.

Mivel az emberi lény individuumnak tekinti önmagát, aki fájdalmat és örömet szenved el; csak a tudatosság állapotában nincs szó boldogságról vagy boldogtalanságról – ezek csak a test-elme szintjén tapasztalhatók. Én meghaladtam a test-elme állapotot – vagyis az individuális állapotot –

és a dinamikus megnyilvánult tudatosságból beszélek hozzád. A koncepció, hogy „jó” vagy „rossz” fog történni, teljesen kitörlődött belőlem. Ezenfelül, semmilyen koncepcióval nem rendelkezem, ami a születést és a halált illeti.

A fizikai állapotom elég gyenge. Bárki más ebben az állapotban még felkelni sem lenne képes.

Gondolkoztál már valaha, ezen irányok mentén? Ki teszi fel ezeket a kérdéseket? Én, a forma nélküli, a dinamikus, megnyilvánult tudatosság kérdezek téged.

Miért szenvedsz el fájdalokat? Beleszorítottad magad egy formába és egy identitásba, ezért a szenvedés. Ugyanezen korlátozott és kondicionált nézőpontból hajszolod a spiritualitást, és ezért nem lehet biztos egy talpalatnyi hely sem e törekvésben. Bármilyen témában mélyülsz is el, a megszemélyesített entitás nézőpontjából kezeled, és nem dinamikus megnyilvánult tudatossággént. A tudomás, hogy „te vagy” nyilvánvaló, és mindent átható. Tisztább és finomabb, mint ez a fény, és ezért észleli a fényt. Miután individuális emlékezetedben tárolod, képtelen vagy e tudást megemészteni, és így nem lehetsz békére.

Vannak *hatha-yogik*, valamint más olyan személyek, akik szent neveket recitálnak (japát végeznek), és olyanok is, akik önmegtartóztatás gyakorolnak (*tapa*). Látszólag sokan járnak közülük a spirituális úton. De a többiek csodatévő *siddhi*-erők megszerzésével törődnek. Nem tudnak a valódi spirituális tudás irányába előrelépni, és büszkék önmagukra különleges szervezetük, a megszerzett erők és individualitásuk miatt. Ez egyáltalán nem spirituális tudás. A szolgálatban álló személy vagy elégedjen meg a szerény fizetéssel, vagy hagyja ott az állását. A *jnani* hasonlóképpen legyen elégedett az ébrenlét, mély alvás és a tudatosság három állapotával, vagy hagyja el azokat. Én *jnaniként* mesélem neked a történetemet. Mi haszna számomra a mély alvás és az ébrenlét e váltakozásának? Én nem akarom ezt. Az észlelhető univerzum határtalan és végtelen. Mit nyerek a megőrzésével?

A megvalósult bölcs a tökéletességben tartózkodik, ezért neki egyáltalán semminek az elnyerésére nincs szüksége. A kereső azonban milliószoros haszonra tesz szert pusztán a bölcs életére emlékezéssel és az abban való tartózkodással, így annak igen nagy a potenciálja. Egy közönséges ember még bepillantásban vagy sejtésben sem részesül a *jnani* Abszolút állapotát illetően. Neki a *jnani* létezősége tanúbizonyságaként meg kell elégednie annak viselkedésével és fizikai megnyilvánulásával. Az ilyen bölcs, azonban nem a testi kifejeződés, sem nem a létezőség. Egy katonatiszt például egyenruhát visel és annak tartozékait, amelyek a rangját jelölik. Mindezek a kiegészítők a tisztnek, de az egyenruha és a tartozékok nem a tiszt. Így a tested, amely egy táplálék-csomag, nem te vagy, hanem a testben lévő „te-vagy-ság” immanens princípiuma az, ami a „te” lényeged.

Te nem vagy képes feladni a testtel való identitást. Ez a nagy *maya* – az Illúzió. Ezért nem tudod magadba szívni, amit mondok.

V: Honnan tudja a *jnani*, hogy megvalósult?

M: Amikor felismeri tudomását, amely az „én vagyok” érzés. Itt és most, a megvalósult állapotban vagy. De te a vágyakon és az elme-koncepciókon keresztül próbálsz megítélni azt, ezért képtelen vagy észlelni, és benne tartózkodni.

A *jnani* állapotban nincs szükség semmire, még az önmagáról való tudásra se. Te a test-érzékekhez kapcsolódsz. Ezért, élhetnél bár száz évekig is, akkor is még több évre vágnál.

V: Uram, érez Ön sajnálatot és törődést irántunk, tudatlan keresők iránt, akik meglátogatják Önt?

M: Miért kellene? Én valójában a tudás napja vagyok, és mindenkire egyformán tekintek.

V: Mi a jelentősége asztrológiának, csillagoknak, jó és rossz sorsnak?

M: Minden fontos, a megfelelő helyen. Aki nem ismerte fel valódi identitását, természetes, hogy az asztrológia, a csillagok, a szerencse stb. „értelmét” keresi. De annak, aki megszilárdult az Énben, semmi nem fontos és értékes. Az ilyen embert semmi nem érinti.

V: Azt mondják, az abszolút állapot örök. Hogyan lehetséges, hogy egy ilyen örökkévaló állapotban megjelenik egy olyan ideiglenes és átmeneti állapot, mint a létezőség?

M: Egy ilyen átmeneti állapot megjelenésének oka kell, hogy legyen. Például, két meghitt barát, akik összhangban vannak egymással, egyszer csak veszekedni kezdenek. Kell, hogy legyen valami oka ennek: valamilyen súrlódás, valamilyen félreértés. Hasonlóképpen kellett, hogy valami oka legyen az öt elem, és a megnyilvánult univerzum létrejöttének az Abszolút állapotból. Ez az elsődleges ok meghaladja a magyarázatot.

Mint ahogy a barátokat elválasztották a különbségek és súrlódások, úgy alakultak az elsődleges elemek – tér, levegő, tűz, víz és föld – ki a Legmagasabból, a súrlódás és a kölcsönhatás következtében. A folyamat során különböző formák jöttek létre, ami a növény- és állatvilághoz vezettek.

A növényvilágban, amit *vanaspatin*ak neveznek, bokrokat, füveket, fákat stb. találunk, amelyek egy helyhez kötötten nőnek, és nem mozognak. Az evolúció *vachaspatin*ak nevezett következő szakasza az állatvilág, amely baktériumokban, férgekben, állatokban és emberekben bővelkedik. Ezen fajok rendelkeznek a mozgás és kommunikáció kiváltságával.

Az emberi lények, jóllehet biológiailag állatok, fajoként magasabb rendűek, és *brihaspatin*ak nevezzük őket. A magasan fejlett immanens princípium miatt, amely a tudatosság, az emberi lény képes a bölcsesség intuitív megszerzésére, és önmaga Legmagasabba irányuló meghaladására. A folyamat során a kezdetben test-elme által kondicionált tudatossága egyetemes tudatossággá fejlődik, tökéletesen indokolva a *brihaspati* címet. Ez azt jelenti: „a belső nagyság ura”, ami a mindent átható princípium velejárója. Végső soron, az egyetemes tudat az Abszolúttá alakul.

V: Van-e jelen bármiféle fizikai fájdalom, amikor az életadó lélegzet elhagyja a testet?

M: Aki fogalmakba van bonyolódva, az szenvedni fog a halál időpontjában. Az szenvedés intenzitása a megtartott fogalmak jelentésével van összhangban. Aki Istennek szentelte magát és fogalmaktól mentes, az boldogan békésen hal meg, mintha álomra szenderülne. Szoktál szenvedni, amikor elalszol?

Tukaram a költő-bölcs említette egyik versében, hogy a növényzet rokonunk és barátunk, nemkülönben őünk is. De hogy is lehetne másként, amikor a növényi eszenciára mindenképpen szükség van az állatvilág, a *vachaspati* család, valamint a *brihaspati* család, az emberi faj létrehozásához?

A mennybéli Isteneknek emberi formát kell ölteni, hogy megnyilvánuljanak a Földön, és testüket életben is kell tartani, és táplálni kell azt a növényi eszenciával. Az isteni állapot eléréséhez emberi testtel és tudatossággal kell rendelkezni.

A legmagasabb állapotban való tartózkodáshoz semmi mást nem kell tenni, mint ezeket a beszélgetéseket gondosan meghallgatni, és akkor minden helyes módon fog történni, spirituális fejlődésedet elősegítve.

Beszéltem neked a létezőségről, amely az öt elem játékanak a következménye, és a táplálék-eszencia test eredménye. De „Te”, az Abszolút nem a test vagy, és még csak nem is a benne lakozó létezőség. Akkor miért kéne aggódnod annak halála miatt?

V: Megszülettünk, ezért meg fogunk halni...

M: A *jnani* nem született, és nem hal meg. De amikor a *jnani* teste lehull, az emberek sírnak és szomorkodnak körülötte, mert a testével azonosítják őt. A *jnani*t megtestesült személynek tartják tehát, ő azonban nem az.

V: Hogyan lehetséges, hogy a *jnani* a „nem tudás” állapotban tartózkodva kommunikálni képes velünk?

M: Azért nevezik *jnaninak*, mert a *jnana* – a létezőség – birtokában van, amely a test által fenntartott. Amíg birtokában van a *jnanának*, a *jnani* a „nem tudás”, az Abszolút állapotában van. A létezőség és a test a *jnani* számára a kommunikációs eszköz. De ő nem a kommunikáció céljából megnyilvánult nyelv.

Te is a *jnani* állapotba kerülhetsz, feltéve, hogy elvonulsz, és a szavak kiadását megelőző állapotban tartózkodsz. Ez az állapot a mély alvás és az ébrenléti állapot határán található, ami a tudatosság megjelenésének a legeleje.

Ezt az állapotot úgy ismerik, hogy *para-shakti* vagy *para-vani* állapot, amely a szavak illetve a nyelv forrása. Ettől a forrástól, amely az első fázis, amíg a szájból ki nem robban végül a kommunikáció, a nyelvnek három további fázison – vagyis összesen négy fázison – kell áthaladnia. A második a *pashyanti*, a kezdeti fázis, amikor is a nyelv meg nem fogható formájának a kialakulása kezdődik. A harmadik fázis a *tnadhyama*, vagy középső fázis, ahol a nyelv megfogható kialakulása zajlik az elme zónájában. A negyedik és egyben utolsó fázis a *vaikhari*, ahol a légzés hatására a nyelv vokális megnyilvánulással robban ki a szájból.

A *para-vani* a nyelv legfinomabb formája. Ez a kifejezés mélyebb értelemmel bír. *Para* jelentése: „a másik”, az Abszolúttól különböző, de a hozzá legközelebb álló állapotot jelzi.

A *jnani* illetve Úr Krisna azért mondják: „Én nem a *para-vani* vagyok”, mert ők a Legmagasabban tartózkodnak. Amikor Krishnáról beszélek, nem személyiségnek tekintem, ő az Abszolút.

Úgy érezheti az ember, hogy „megértette”, amikor „Krishna” bizonyos fogalmakat, címet vagy nevet kap; de nem ez az út. Az embernek Krishnának kell lennie, hogy igazán megértse őt.

A *para-vani* nem az Abszolút nyelve, mivel az még mindig a létezőség eredménye. A különböző fejlődési fázisokon való átmenetet követően, végül a koncepció hangosan kifejezésre kerül, amely elfogadásának a birtokában vagyunk. A folyamat során teljesen azonosulunk a koncepcióval, valódi identitásunkat pedig elveszítjük.

V: Egyik meditációm során megszilárdultam a *para-vani* állapotban, az elme előtt, és látomásokat láttam múltból és a jövőből.

M: A *para-vani* állapotban az ember *siddhi*-erőkre tesz szert, és olvasni tudja a múltat és a jövőt. A *kundalini* energia felébredéséhez is vezet.

1980. január 9.

3.

Az idő meddő asszonynak a gyermeke

VENDÉG: Mi a különbség a testi szenvedés és a pszichés szenvedés között?

MAHARAJ: Ha a testben támad zavar, a szenvedés testi; de amikor gondolatok és koncepciók miatt keletkezik zavar, a szenvedés pszichikai. Van elképzelésed, hogyan kezdődött mindez?

V: Nem tudom.

M: Ez spontán, és benső dolog. De hogyan és mikor került regisztrálásra az első napja az életnek?

V: A születés a halál helyébe lép; azt megelőzően nem volt tudatosság.

M: Mi az, ami a születés címkéjét kapta? Csak vizsgálj meg, mi az, ami valójában megszületett?

V: A koncepció született meg.

M: Még az sem mondható, hogy a koncepció született, mert nem ez a teljes igazság. Mi történt valójában?

V: Idő és tér jelent meg.

M: Elegendő mennyiségű *dhyana-yogát* kell végezned, hogy rátalálj a megfelelő válaszra. Számtalan *Upanishadok* és yoga létezik, például *hatha-yoga*, Patanjali jóga, és egyebek. De én tudom, hogy csak az *atma-yoga* Ön-kutatás, és semmi más.

Egy közönséges búzarakásból különböző módszerekkel sokféle eledelt készítenek. A spiritualitásnak hasonlóképpen sokféle rendszere van. Engem nem a különböző finomságok – módszereket és technikák – rágicsálása érdekel, hanem csak a főétel, amely minden létezés ősi Forrása.

Hogyan miért és miből keletkezett létezőségem állapota, létezésem, és az egész megnyilvánulás? Az eredeti forrásban nincs jelen az én jelenlétérzésem. A létezés állapota hogyan eredményezte a végső forrás differenciálódását (kettősségét)?

Az Upanishadok és a különféle yoga rendszerek konceptuális fantáziák. Én ezekbe egyáltalán nem megyek bele. Én csupán „nem létezésemet” és létezőségemet kutatom, és, hogy azok hogyan és miért jöttek létre.

V: Az, hogy születtem, maga...

M: De ez egy koncepció, amelyet elfogadtál. Egy szóbeszéd.

V: Minden pillanatban születünk.

M: Igen, minden pillanatban születés zajlik. De mi az anyag, amely születik?

V: Mi a csuda lehet az?

M: A „nem létezés”-en létezőség jelent meg; és a létezőségben, születések és élő formák ezrei jöttek létre, egy pillanat alatt.

V: De mindennek a háttere csupán „semmi”.

M: Ennek a „semmi”-nek szintén kell, hogy legyen tudója, és ez a tudó ugyancsak „semmi”! A „nem létezőség”-ben, hogyan tudna az kifejeződni, és ki lenne az? Abban az állapotban, nincs szubjektum és nincs objektum, és *nirvishayán*ak nevezik. De a létezőség állapotában mind a szubjektum mind az objektum létezik, ezért *savishayán*ak nevezik.

Megértetted, hogy a Pantanjali yoga a kettősséggel foglalkozik? Tanulmányoztad a yogát? Igázással és igázástól való megszabadulással foglalkozik?

V: Olvastam róla egy keveset. A yoga kettősséggel foglalkozik.

M: Miből teremtett Patandjali kettősséget? Amikor kettősséget teremtett, mit osztott ketté? Bármit is osztott ketté, nem a létezőség birodalmában volt – a szubjektum-objektum szférájában?

V: A pillanatban, hogy megpróbálunk kettéosztani valamit, az „objektív”-vé válik.

M: De a végső princípium a szubjektum-objektum szférát megelőzően van. Tudni szeretném, hogyan osztod ketté azt az állapotot.

A „nem létezőség” állapotán a létezőség megnyilvánulással együtt jelenik meg, létrehozva az „én vagyok” érzését. Hogy ki az, nem fontos; csupán az „én vagyok” fontos.

Kettősségről beszéltünk. Ez a létezőségnek a „nem létezés” fölötti megjelenésével vette kezdetét, vagy később alakult ki? Egyszerű. Amikor a létezőség – vagyis az „én-vagyok-ság” – érezhető, az nyilvánvalóan a Minőség. Azután a létezőség sokféleséggé nyilvánul meg, megszámlálhatatlan formán keresztül működik. A létezőség kezdeti „vagyok, vagyok” zümmögése a kettősség. De ki fogadja el a kettősséget? A „nem létezőség” fogadja el a kettősséget a létezőséggel. Az Abszolút „nem létező” állapot, a létező állapot feltételezésével kettősséggé válik a megnyilvánulásban.

A szavak kettősséget teremtenek közöttünk. Két ember csendben ül, és nincs veszekedés. De abban a pillanatban, hogy beszélgetés kezdődik, dualitás kezdődik.

Amikor a „nem létezés” állapota objektivitást fejez ki a létezés állapotán keresztül, utóbbit *mayán*ak nevezik, ami a női aspektus, míg a „nem létezés” állapota a férfi aspektus. Ezért hívják a megnyilvánult univerzum működését a prakriti és purusha játéknak – amelyek a női és férfi aspektusok.

V: Egy olyan utat próbáltam követni, amelyen a létezőség „nem létezőséggé”-ként, a Megnyilvánulatlan megnyilvánult tapasztalataként tapasztalható meg. Már a legelején meg kell értenünk, hogy ez lehetetlenség.

M: Én ugyanezt mondom. Kellő mennyiségű mély meditációt végezned. A létezőségnek teljesen bele kell olvadnia a „nem létezés” állapotába. Minden nap megszabadulok a stressztől és a feszültségtől, amikor mély alvásba megyek. Ily módon elfelejtem önmagam, felejtésen és relaxáción megyek keresztül. Így, a létezőségnek bele kell vésnie a „nem létezőség”-be.

A *dhyana-yoga* helyes végzése esetén a létezőség fokozatosan beleolvad a „nem létezőség”-be. Az álom látványa a mély alvás és ébrenlét közötti köztes állapotban jeleníti meg önmagát. Hasonlóképpen tárja fel önmagát számodra bölcsesség a mély meditációban. Miután megértetted mindezt, és felismerted, hogy a megnyilvánult világ nem valós, még mindig személynek tartod magad? A létezőség állapota a megnyilvánult állapot. Nem individualisztikus; az öt elem, három *guna*, és *prakriti-purush* - a női és férfi princípium alkotja. A létezőség később beleolvad a „nem létezőség”-be.

Ezért mondom, hogy az én módszerem atma-yoga, aminek a jelentése az Énben való tartózkodást. Amikor a „nem létezés” állapot a létezés állapotává vált, létrejött a világ, minden dolgával egyetemben. Gurum útmutatásának megfelelően eggyé váltam a létezőséggel. A létezőség jelentése rendelkezni a vízióval, hogy az ember az egész dinamikus világegyetem. Amikor az ember meghaladja az individualitást, akkor a megnyilvánult létezőség csupán. A folyamat során a Megnyilvánulatlan felfedi önmagát.

V: Ez az, amit Maharaj meditációnak nevez; vagyis a létezőség állapotában való maradni.

M: Nincs teremtő, és senki nem teremtett engem.

V: A teremtő már megnyilvánult. Mielőtt teremtővé válnánk, előbb a létezés érzésével kell rendelkezünk.

M: A teremtés elme és koncepciók révén megy végbe. A kolibri világa az ő elméje révén teremtődik. Még ha egyedül vagy is, elméd állandóan locsog és fecseg.

V: Az elme is teremtett dolog.

M: Igen, de mikor? Az elme csak akkor jelenik meg, és funkcionál, amikor a „nem létezés” létezősévé válik. Nagyon kevés, millió közül, ha egy, aki korrekt módon meg fogja valósítani, amiről beszélek.

V: Amint a megvalósítás bekövetkezett, nem létezik „személy”.

M: Nincs szó olyasmiről, hogy „tied” és „enyém”. Az én megnyilvánulásom óceánjában hozzád hasonló milliók úszkálnak körbe-körbe, hullámok és fodrok gyanánt.

V: A guru kivételével mindenki más fodor.

M: De mi a guru? Egy darab kenyérrel táplált anyag?

V: Egy másik szó a leírhatatlanra. Gurum azt mondta, hogy először én, az individuum el kell, hogy fogadjak egy gurut, és a guru elvezet engem először a megnyilvánulthoz, majd a Megnyilvánulatlanhoz.

M: De a guru a megnyilvánult állapot. Ha elfogadod az individualitást, nem fogsz előrelépni. Teljes egészében azonosulnod kell a megnyilvánulttal a hajnal első pillanatától fogva. A teljes világosság fénye körös-körül mindent eláraszt. Ily módon azonosulsz a megnyilvánulttal, mint egésszel, mindent átható vagy. Másfelől, ha egy individuális entitáshoz ragaszkodsz, nem fogsz tudni haladni. Mivel a halál elkerülhetetlen, miért ne tartanám magam gurum útmutatásához? Az ő feltételen követésével a megnyilvánult erőfeszítés nélkül és spontán módon megnyilvánulatlaná válik, a létezőség beleolvad a „nem létezőségbe”. A megnyilvánulatlan totális nyugalmat és pihenést jelent; ahol nem létezik születés és halál, sem jövés és menés.

A világi tevékenységek nem lehetségesek a létezőség zümmögése nélkül. Az individualitás és megnyilvánulás a „nem létezés” állapota létezőségbe fordulásának az eredménye, akár a személy felébredése a mély alvásból. A mélyen alvó személy és a teljesen ébren lévő személy egy és ugyanaz. Aki alszik ugyanaz, mint aki felébredt.

V: Az ébrenléti állapot egy másik szó a világra.

M: A felébredés totális világ megnyilvánulást jelent.

V: Amikor felébred, mindig visszatér a kettősséghez.

M: Mivel beszélgetek veled, folytatod a velem való beszélgetést. *Ha ismersz komoly személyt, hozd el őt is ide.*

V: Nagyon ritkán mondom valakinek, hogy jöjjön el ide; egyszer vagy kétszer, ha így tettem.

M: Azokat az embereket szeretem, akik mohón áhítoznak a megértésre. Bárkit kidobok, aki csupán a vita kedvéért való vitatkozást szereti.

Én mindig a Megnyilvánulatlan tartózkodom. De minden a *yogamaya* hatalma, a létezőség miatt történik, ami szintén megnyilvánult állapot.

A nagy marathi költő, aki verseiben a Megnyilvánulatlan állapotra utal, a világosan következőt fejezi ki. „Képzeljünk csak el egy meddő, mindenki által érintetlen asszonyt, aki megfog és gyermeket szül.” A *yogamaya* ugyanígy szülte a megnyilvánult világot. Vagyis, a létezőség, amely a táplálék-esszencia test következménye, vetítette ki ezt a megnyilvánulást, és ez gurum képe. A Megnyilvánulatlan és a megnyilvánult, a *yogamaya*, soha nem létezhetnek együtt.

V: Idegen nyelvre fordította valaki az *I Am That*-et, és a *Tat-Tvam-Asi* címet akarja adni neki.

M: Nekem nem tetszik. Vagy tartsa meg címnek az *I Am That*-et vagy egyáltalán ne legyen címe.

V: De Maurice Frydman is egyetértett.

M: Én nem értek egyet. És a könyv tartalmát se higítsa a saját értelmezésével, még ha *jnaninak* gondolja is magát. Tegyen úgy, ahogyan Frydman tett, a pontos és eredeti szöveget kell lefordítania, módosítások nélkül.

V: Meditációmát követően felismertem, hogy az Ön tanításának lényege benne foglaltatik az *I Am That*-ben.

M: Ha az „*I Am That*” jelentését meg akarod érteni, menj mély meditációba, de „te”, a megnyilvánult, olvadj bele a „Te”-be, a Megnyilvánulatlanba. Ez a végső jelentése. Bármilyen tapasztalatot szerzek a világról és Istenről, az nem a miatt van, mert, hogy Isten kedvezne számomra vagy lekötene engem, hanem teljes mértékben én miattam, az én állapotom miatt. Ha én nem lennék, nem rendelkezhetnék tapasztalattal. Uralkodtam, és mindig is uralkodni fogok. Létezőségem miatt tapasztalom a világot. Most tisztán látom a három látó, vagyis *acharya* – Shankara, Madhava, és Ramanuja – tanításával való azonosságot.

Minden teremtés a *moolamayából*, az elsődleges illúzióból és annak titokzatos zümmögéséből származik. Minden szó, beszéd és címke azokra a kiáradásokra utal. Hasonlóképpen, mindezen képek valakinek a locsogásai és megnyilvánulásai. A képek a szeretet-beszélgetéseknek, és két személy találkozásának a produktumai.

A létezőség állapotát Istennek nevezik. Az isteni állapot a teljes megnyilvánulás. Ez az én tapasztalásom állapota; a kettősség. De Megnyilvánulatlan állapotom nem kettős, és ebben az állapotban nincs tapasztalás, sem megnyilvánulás. Én, az Abszolút, nem a létezés állapota vagyok.

Minden spirituális tudásod ellenére, nem szívesen adod fel a test-elme szintű tapasztalatokat. Ha nem azonosulsz a test-elme érzéssel, akkor a létezőségbe lépve előbb meghaladod, később pedig még a létezőséget is meg fogod haladni. Te azonban meg kívánod tartani test-elme szintű individualitásodat, csakúgy, mint a tapasztalatokat, és mind a létezés, mind a „nem létezés” állapotában kívánsz lenni, ami lehetetlen.

Én, az Abszolút, a tanúja vagyok a létezőségemnek, ami a megnyilvánulás teljessége. Ezt az állapotot nagyon nagy attribútumok, például Isten, Maheshwar stb. dicsőítik, és sok ember imádja. Számukra az olyan beszéd, mint az enyémhez, csattanós pofonnak tűnhet.

V: Ha azt mondom, „nem vagyok Az”, akkor is „Az vagyok”.

M: A tapasztalat nem jelenti a tapasztalót.

V: A tapasztaló tapasztalt. A tapasztaló objektum, de szubjektumnak tekintik. Tapasztalom Önt, és az „én vagyok” egy objektum, de szubjektumnak kell tekinteni. Illúzió, ha egy objektumot szubjektumnak tekintenek?

M: Ha azt mondod, hogy te beszélsz, hazug vagy. Ez a te egész beszéded intellektuális, csak válasz az én beszédemre. A közvetlen gyakorlatodban is megjelenik, amit mondasz?

V: Ez a gyakorlat. Mindent „én”-nek látok. Akárhová megyek, az „én”-t keresve, nem vagyok ott.

M: Az „én” nem az „én” szó, hanem minden.

V: „Én”, mint individuum, nem tudom elérni a mindent.

M: Én nem vádolok senkit azzal, hogy ő személy. Te azonosítod magad individuumként. A halálfélelem nem engedi meg a létezésébe való transzcendálásodat.

V: Csak a hamis akarja hamisként folytatni.

M: „Én”, az Abszolút, nem vagyok személyes „én”. A személyes „én” nem képes tolerálni a személytelen létezőséget, és féli a halált.

A konkrét, örök „Én”, az Abszolút, nem fél a haláltól. Amit fent tartani kívánsz, azt az öt elemi anyag táplálja és tartja fenn, nem te. Mivel valamiféle valótlannal azonosítod magad, ezért félsz a haláltól.

„Te”, az Abszolút, nem a személyes „te” vagy. De a napnak mind a huszonnégy órájában a személyes entitást a „te”-t figyeled, táplálsz és véded, hogy az tovább és tovább folytathassa. Röviden, azt figyeled, táplálsz, véded és őrzöd, ami valójában nem te vagy.

V: Ha találkozol egy oroszlánnal, akkor két lehetőséged van. Elfutsz, vagy hagyod, hogy megegyen.

M: Harmadik alternatíva is van. Megfélemlíted az oroszlánt, mivel így is úgy is ölni fog. Akkor miért halsz meg gyávaként, félelemmel? Támad meg bátran, és üsd ki néhány fogát.

Aki fél az időtől, zsákmányává válik annak. De az idő maga lesz a zsákmánya annak, aki nem fél tőle.

Aki meghaladja az időt, a létezőséget és annak attribútumait, az Abszolútban tartózkodik.

A *jnani* folyamatosan időt fogyaszt, míg mindenki más felfalatik általa. A *jnani* túl van időn, (az öt) elemeken, attribútumokon és érzelmeken.

V: Nagyon óvatosnak kell lennünk, hogy ne állítsunk be valódinak olyan valamit, ami az embert el akarja fogyasztani.

M: *Jnanin*ak feltételezed magad, de annyi mindennel tele vagy töltve. Az időtől félni olyan, mint félni egy nem született gyermektől.

V: Én nem állítottam, hogy *jnanin*ak tekintem magam.

M: Az idő a meddő asszony gyermeke. [*Maharaj a látogatóra, majd egy másik személyre mutat.*] Ti kiemelkedő személyiségként vagytok ismertek a spiritualitás terén, és jól felfegyverkezve idejöttetek, hogy engem támadjatok. De én azt mondom nektek, hogy nem találtok meg engem.

Miért nem félek az időtől? Mert még e megnyilvánult univerzumnak a megsemmisülése, a Brahman sem tud elpusztítani engem. A megsemmisülés előtt, alatt és után, én, az Abszolút, örökké uralkodom, érintetlenül, romlatlanul és változatlanul.

Ha majd haldokolsz, milyen identitással fogsz meghalni? Ha biztos vagy a halálodban, miért szenvednél hitvány halált? Halj meg nemesen és becsülettel. Halálod előtt legyél a Legmagasabb, legyél a Végtelen, az Abszolút.

1980. január 14.

4.

Az öt elem játékára soha semmi nincs hatással

VENDÉG: Mi az egó? Miért önmagára gondol állandóan?

MAHARAJ: Először az úgynevezett *aham-bhava* – vagyis az „én vagyok” érzés jelenik meg nálad. Később ez az érzés azonosul a test formájával, amikor is *aham-akamak*, az „én vagyok” formának nevezik. Ez az egó.

V: Miért nem tűnik el az emberekben? Úgy érzik, hogy ők a cselekvők, és szeretve lenni akarnak.

M: Ez természetes eredménye a három *gunának*. Amíg a test az élelmiszer eszencia eredménye, ezen közeg az, amelyen keresztül a három *guna* funkcionál. Az egó valójában természete ezeknek a *gunáknak*. Miközben az ember cselekvőnek hiszi magát, noha nem cselekszik, valójában minden cselekvésnek a *gunák* az oka; egyedül a *jnani* ismeri ezt fel, és haladja meg az egót. Az egó sohasem cím vagy egy név, hanem az „én vagyok” érzése csupán, amely megelőzi a szavakat. Az egót az éber állapot, az alvás állapota és a „vagyok” tudatosság alkotja. E három állapot hiányában, mi alapján gondolod, hogy vagy? Mi lenne létezésed bizonyítéka?

V: Az egó nem létezhetne gondolatok miatt?

M: E három állapot a létezőség, vagy „én-vagyok-ság” természetes következménye. Aki felismeri a létezőséget, meghaladja mindhárom *gunát*, melyek név szerint *sattva* – tudatosság, *rajas* – dinamikus minőség, és *tamas* – a cselekvőség igénye. De a tudatosság megnyilvánulásához táplálék testre feltétlenül szükség van. Ilyen test nélkül nem lehetséges tudatosság, a három *guna*, de még a három állapot – ébrenlét, alvás és tudatosság – sem.

V: A tudatosságra úgy hivatkozik, mint „mentális” tudatosságra?

M: Hol jön be az elme, amikor a három állapotról beszélünk? Ébrenlét, mély alvás és tudatosság nélkül, hol az elme? Tudatosság nélkül nem tudod, hogy „vagy”.

V: A gondolatok meg tudnak akkor jelenni a tudatosságban?

M: [Az égő füstölőpálcára mutat] Igen, amikor a füstölőpálca ég, az illat jelen lesz. Mit jelent számodra a születésed? Jelentése: az ébrenlleti állapot, mély alvás és tudatosság születése. De ennek a születésnek az anyaga a tápláléktest kvintesszenciája. Ha kérdésed van, mindenképpen tedd fel. De ki fog figyelni a kérdéseidre, ha te nem vagy? Ha nem vagy, hogyan lehetnének kérdéseid, még ha a születésedre és a halálodra vonatkoznak is?

V: Csak a test születik.

M: De amikor a testre utalsz, az nem a tápláléktest kvintesszenciája?

V: Mi az oka, hogy az egó kiterjed időnként az életkor növekedésével, és a test elhasználódásával, akár a paranoiásoknál?

Az egó a korral növekedni látszik.

M: De minek az eredménye az egó? Bármilyen tapasztaláson messz keresztül, az a létezőség eredménye, és a létezőség a táplálék eredménye. A test forma a táplálékból származtatható, és a test eszenciából származtatható a születés. Mi egyebet akarsz? A létezőség megjelenésével, felruháznak téged a születés címkéjével; vagyis, megvádolnak, hogy megszülettél.

Az ilyen válaszokkal a kérdéseidnek és a beszélgetésnek minden jelentősége elvész. Most mondd meg, ki beszél? Te beszélsz, vagy a létezőség minősége beszél?

V: Sohasem létezik „én”, amely beszél.

M: Még mindig nem érted, amit mondok. A világ tapasztalásának magja a létezőség. Hol az „én” ebben az egészben? A beszédet a létezőség végzi. De az a test eszencia függvénye, ami a táplálék eredménye. Amikor a testben lévő táplálék eszencia elveszíti a minőségét, a létezőség gyengévé válik, és féli a halált. [A látogató érthetetlenül motyog.] Használj annyi szavakat, amennyi tetszik, de fejezd ki önmagad; könyveket írtál, de milyen információkat helyeztél beléjük? A „vagyok”, vagy a „nem vagyok” a létezőségre vonatkoznak. Minden szót a létezőség ejt ki. Ha a „vagyok” érzés nincs jelen, ami azt jelenti, hogy a létezőség nincs jelen, ki van jelen, hogy azt mondja, hogy „vagyok”?

V: Soha nem volt olyan gondolatom, hogy könyvet írjak.

M: Mi haszna vitatkozni veled? Nincs értelme tagadni, amit mondtam. Mi vagy, és mi lehetnél a három állapot, az ébrenlét, a mély alvás és a „vagyok” tudatosság nélkül?

V: Ezért tagadom, hogy csinálnék bármit is.

M: De kevés magabiztosság érződik a beszédedben. Kérlek, ne akarj csupán a beszéd kedvéért beszélni. Ha csendben hallgatsz, minden fel fog tárulni. Tudom, bárki jöjjön is ide, semmilyen tudással nem rendelkezik. Az emberek ajándékot hoznak nekem. De ez egy betegség, és „én” nem vagyok benne. Hasonlóképpen van az életünkkel is, fizikai és spirituális diszciplínák vannak előírva, de én mindig kívül voltam az ilyen kondicionálásokon. Ez teljesen világos számomra.

Azt mondják, ez a kínai szőnyeg négyezer rúpiánál is többet ér, megmutatták számomra. De semmiféle érzésem nincs vele kapcsolatban. Hasonlóképpen nem vagyok a legkevésbé sem érintett az úgynevezett rám testált „születés”-sel kapcsolatban. A születés a három *gunára*, a három állapotra és a létezőségre vonatkozik, és mindezek nem én vagyok.

Használok a szőnyeget, de nem vagyok a szőnyeg. Ugyanígy használom a létezőséget is. Az e helyre látogató személyek tiszteletből a lábam elé borulnak; de a tiszteletet a létezőség minősége felé fejezik ki, és én megközelíthetetlen vagyok.

Mindezen spirituális tudás a létezőség birodalmára vonatkozik, és távoznia kell, akár egy vendégnek. A kérdés az, hol, mikor és hogyan lesz a tiéd a végső tudás?

V: Ki birtokolja a végső tudást?

M: Senki nem rendelkezik az öntudomással. A „vagyok” tudomás nem az Abszolút állapot.

A három *gunát* magában foglaló létezőséget Brahma, Visnu és Mahesh isteni címei adják. Brahma a teremtő, Visnu a megőrző, és Mahesh a pusztító, és e három isten kombinációját imádjuk és dicsérvük, amikor bhajanokat énekelünk. De mindezen istenek leszállnak, és megpihennek az ön-megvalósult bölcs állapotába, amit *jnaninak* neveznek. A *jnani* állapot meghaladja az idő érzékelését, és még a magasztos érzelmeket is. A legmagasabb állapot a *Parabrahman*, *Paramatman* stb. címet kapja.

A spirituális könyvek elolvasását követően az emberek megvitatják azok értelmezését. De mi értelme az ilyen vitáknak? Mindezen beszélgetések a létezőség birodalmában mennek végbe, és Te, a Végső, nem a létezőség vagy.

V: Maharaj azt kérte tegnap, hogy meditáljak, amikor a létezőség megjelenik. Kérdéseket is lehet feltenni a létezőség állapotának megjelenése után – olyanokat, mint miért, mikor, hogyan, és így tovább.

M: Igen, ezek a kérdések csak a létezőség megjelenését követően tudnak felmerülni, és a létezőség mindaddig maradni fog, amíg a táplálék eszencia rendelkezésre áll. Miért és mikor hal meg egy személy? Amikor a táplálék eszencia nem táplálja, az emberi test funkciója megszűnik, és a bennünk lakozó létezőség eltűnik. Ez az úgynevezett „halál”. De ki halt meg?

V: Egy tárgy halt meg.

M: De ki mondja ezt? Mondhatja ezt az ember, aki meghalt? Ha nem, akkor ki mondja?

V: Ön nap, mint nap látja a létezőség megjelenését és eltűnését. Valami más kell, hogy legyen.

M: A végső látó nem láthat látás révén; de látás nélkül, a látó lát. De a végső látó nem tartozik a létezőség birodalmába.

V: Úgy tűnik számomra, hogy a látás maga a látott.

M: De mi az oka ennek? A létezőség csupán – a háromaspektusú *sattva-guna*. Ha nem érted, kérlek, maradj csendben.

Az Abszolút nem megérthető. Akármit megértesz, nem az vagy. A nem megértésben, megérted önmagad.

V: A három *guna* hogy lehet felelős akkor a tanúságért?

M: [Egy új, szakállas látogatóhoz szól] Neked olyan a szakállad, mint egy Mahatmának. Rajta, kérdezz.

V: Ön beszélt a *jnani*ről. Gondolkodik ő? Létezhet érzések nélkül?

M: Kommunikációs célból használnia kell olyan szavakat, mint „a *jnani* gondolkodik”, vagy „a *jnani* beszél” stb.

V: De valójában nincs szó semmi efféléről. Megnyugtató, hogy gondolkodásról beszél, és, hogy érez.

M: A *jnani* túl van a három *guna* attribútumain, és túl van érzelmeken. Hogyan bonyolódhatna a *jnani* gondolkodásba és érzelmekbe?

V: Különbséget látok gondolkodás és érzelmek között. Érzelmek alatt azokat értem, amelyek olyanok, mint a folyó árama; jönnek és mennek.

M: Igen, az érzések és érzelmek megjelenése és eltűnése valójában a három *guna* természete, és nem a tiéd.

V: Megértettem, hogy ez a *gunák* természetes kiáramlása, és semmi nem az Abszolúté.

M: Meg vagy győződve a semmiségről, de kiéről? Arról vagy meggyőződve, hogy a *jnani* Semmi, vagy, hogy a „vagyok” tudomás semmi? Az „én vagyok” tudomás semmi. A tudomás olyan, akár egy vendég, jön és megy. Ide jöttél; nagyon okos vagy. Most mi történt? Mindazon tudást, amit valahol máshol gyűjtöttél és ide hoztál, használhatatlanná és feleslegessé vált. [A két látogatóra utal] E kettő tudása használhatatlanná fog válni. Jelen pillanatban ők a tudás valóságos óceánja. De amikor három *gunájuk* és létezésük eltűnik, minden tudásuk is eltűnik. Amíg a létezőség jelen van, a világi tevékenységek is tovább zajlanak. De fedezd fel, hogy „te” sem a létezőségbeli tevékenységek, sem a létezőség nem vagy. „Te”, az Abszolút, ezek egyike sem vagy.

V: Azon meditálni, ami a létezőség után jön... Az egyetlen mód, hogy meglássam, hogy megnézem, mi marad, amikor minden elment. Amikor az idő, a tér és minden eltűnik, mi marad?

M: Amikor a három *guna* megnyilvánult világa elment, akármi marad, arra mutat, ami száz évvel ezelőtt, és születésedet megelőzően voltál. Abban az állapotban, „Te” mentes voltál az ébrenlét, mély alvás és tudatosság három állapotától. Abban az állapotban kell tartózkodnod a meditáció során.

V: Hogyan tudja az ember elkerülni, hogy *samadhi*-ba kerüljön a meditáció során?

M: A *samadhi*-ba kerülés, és a *samadhi*-ból való kijövés nem a te minőségeid. Te minőségeken túli vagy.

V: Az volt a kérdésem, hogyan lehet elkerülni.

M: *Samadhi*-ba menni, és kijönni belőle olyan tulajdonságok, mint a három *guna* összes többi minősége. És ne törekedj a *samadhi* elkerülésére. Az a három *guna* természetes játéka. A *samadhi* ott lesz, de „te”, az Abszolút, nem vagy a *samadhi*-ban.

V: Hajlamos vagyok rá, gurum ezért tiltotta meg számomra a meditációt és a megfigyelést.

M: De meg tudnád-e mondani nekem, hogy „te” hol, hogyan és mikor lettél bevezetve a „te vagy” tudomásba? Gurud beszélt róla neked? Hol és hogyan valósult meg a létezőség és az Abszolút egyesülése?

V: A kérdés soha nem merült fel.

M: Egy tudatlan személy akármit mondhat egy másik tudatlan személynek. De aki felismeri, hogy mi a tudatlanság, azt tudónak, *jnaninak* kell tekinteni. Sokan tekintik magukat *jnaninak*, de tudatlanok csupán. Az egyik azt mondja: „én tudós vagyok”, egy másik azt mondja: „tudom”, de mindkettő tudatlan.

Az ébrenléti állapotot mély alvás követi, a mély alvást pedig ébrenléti állapot, és így tovább, ciklikusan. Ez a ciklus képezi a létezőséget.

Nagyon ébernek kell lenned, mint amikor puskával célba vesz valaki, te pedig megpróbálsz elkerülni a golyót. Nem gyerekjáték átlátni a tudatlanságon.

V: Törekedni fogok.

M: A három állapoton kívül fogsz kérdéseket feltenni, vagy a három állapoton belül?

V: A három állapot használatával.

M: Akkor mi haszna? Korábban három hétig akartál itt maradni. Még mindig ennyi ideig akarsz maradni? Szükség van rá?

V: Korábban Maharaj kérdést tett fel nekem, és én válaszoltam. De amint a célokat elértem, távozni fogok.

M: Valamilyen befejezetlen ügyed maradt? És mit értesz „cél” alatt?

V: Megtudhatnám, hogyan kell kezelni a célt teljességgel és tudatossággal?

M: A cél megvalósításának folyamata a három *gunán* belül van, míg a cél maga a három *gunán* túl.

V: A cél elérésének a folyamata akkor eltűnik?

M: A meditáló, aki a folyamat részese, nem valódi, de a cél valódi.

V: [Egy könyvre mutat] Ez a végső akadály.

MÁSI K VENDÉG: Miben áll a könyv értéke?

M: A könyv értékkel bír olvasója számára, feltéve, hogy tudatlanabb, mint a szerzője. A szerző nagyon szépen leírta a tudatlanságot a könyvében, és mi annyira elmélyültünk benne, hogy elalszunk.

V: De sokan a könyv olvasása után jöttek el Önhöz.

M: Miért jöttek ide?

V: Hogy iránymutatást kapjanak a meditációjukhoz.

M: A „vagyok” tudomás meghaladásával az Abszolút uralkodik. Az állapot neve *Parabrahman*, míg a „vagyok” tudomást Brahmannak nevezik. A „vagyok” tudomás, vagy létezőség, illúzió csupán. Ezért, a Brahman meghaladásakor csak a *Parabrahman* létezik, amelyben a „vagyok” tudomásnak nyoma sincs.

Ha a három állapot – ébrenlét, mély alvás és tudatosság – nem létezne, létezhetne létezőség? Miért? Abban az állapotban létrejöhetne a létezőséged? Felmerülhetne bármiféle szükségessége a létezőségnek a *Parabrahman* állapotban? Létezőség hiányában látható lenne a „te” számodra a Nap, a Hold és a csillagok az égen? Abban az állapotban jelentenének bármiféle hasznot a Nap, a Hold és a csillagok?

A létezőség egy rávetítés, egy leple az illúzióknak az Abszolút fölött. Más szóval, a létezőség, amely a legelső és elsődleges „vagyok” koncepció, maga a konceptuális illúzió.

Ez a megnyilvánult világ az öt elem dinamikus játéka. Individuumnak nincs benne hatásköre. A gyémánt fényt sugároz körös-körül; maga a ragyogás. Mélyebb meditációban fel fogod ismerni, hogy ahogy a fényesség sugárzik a gyémántból minden irányban, úgy árad ki belőled megnyilvánult világ, ami a te ragyogásod csupán.

V: A régi divatú kávéház falán lévő tükrökhöz hasonlóan, amelyek a képedet sokszorososan tükrözik.

M: Az egész univerzumban a létezőségnek vagy születésnek nevezett princípium nyilvánul meg. Ez a létezőség világít meg minden, ami létezik, ami azt jelenti, hogy az egész univerzum a létezőség testeként nyilvánul meg.

A televízió képernyőjén különböző formákat, képeket és tájakat láatsz, de ezek mind az elektroncső elektronsugarai játéka a kifejeződése csupán. Hasonlóképpen, a hatáskörödben lévő megnyilvánult világ egésze a te létezőséged terméke.

Amikor e beszélgetések alapos megértését követően mély csendbe merülsz, megfigyelheted, hogy a „te vagy” tudomásban látens módon számtalan világ és univerzum létezik. [*Maharaj a külföldiekre mutat*] Ezek a valódi tudás keresői, míg a helyi emberek isten iránti vallásos gyakorlatot követnek, így az az ő hétköznapi szükségleteiket biztosítja. Ezért én a legnagyobb figyelemmel vagyok a külföldiek iránt, mert ők bármibe fognak átlátják azt, a legvégéig. Csodálom a kitartásukat.

V: Hogy idejőjjünk, sokunknak teljesen el kell hagynunk az összes mélyen gyökerező *acharyát*.

M: Az ilyen spirituális személyiségek egyetlen országhoz nem tartoznak. Ők az öt elem játéka termékei. Az emberek a tudatosság játékában születnek és halnak meg. A következő száz évben mindezen emberek meg fognak halni, és a látogatók friss termése érkezik a világba, egy állandó folyamatban. Ez is az öt elem játéka. *Acharyák* jöttek és mentek, de egyik sem tudott akár egy apró változást sem hozni a teremtés, megőrzés és pusztítás folyamatába – az öt elem játékába. Nem csak *acharyák*, de még olyan nagy megtestesülések, mint Rama, Krishna és mások, sem tudták ezt megtenni. Ugyanez mondható el a *rishikről*, a bölcsekről, és a *siddhapu-rushákról* – a spirituálisan magasan fejlett lelkekről.

Elkerülhetetlenül folytatódik a nagy színjáték, jöllehet egy ilyen szégyenletes elv irányítja: „Az egyik faj a másik fajnak a prédája.”

Vannak szervezetek, amelyek célja az állatokkal szembeni kegyetlenség megakadályozása, de az állatoknak csupán az életét és szenvedéseit hosszabbítják meg. Meg tudták akadályozni az állatok teremtését? E teremtésnek az eredménye mind az embereknek, mind az állatoknak a szenvedése, ebben a világban. Van valamiféle előrelépés a „családtervezés” terén, akár az emberek, akár az állatok összessége tekintetében?

Miféle felhatalmazással bír önmagáról? Az embereknek nincs rá felhatalmazásuk, hogy beavatkozzanak az öt elem e nagy drámájába, hogy bármiféle változtatást vigyenek végbe, mivel elsődleges természetük örökké ugyanaz marad.

1980. január 15.

5.

Az Upanishadokon túl

MAHARAJ: Engem nem érdekelnek a csodák, amelyek kívül történnek, csak azok, amelyek énbennem történik.

Eredeti nem ismert állapotomban nem ismertem a létezőség érzését. De teljesen hirtelen spontán feltámadt a létezőség érzése; ez az első csoda. Aztán egy szempillantás alatt észleltem ezt a hatalmas megnyilvánult világot és a testemet is. Később felfogtam, hogy az egész univerzum csupán az én létezőségem szikrájában nyilvánul meg.

Miért nem fordítod a figyelmed e csodákra? Sok csoda történik, egyik nagyobb, mint a másik. De mi a helyzet ezekkel, megismétlem. Először nem volt „vagyok” üzenet, és világ sem volt. A „vagyok” üzenet és ez a csodálatos világ azonnal, a „semmiből” materializálódott! Milyen csodálatos!

Ez a „vagyok” üzenet nem más, mint az Örök Igazság hirdetője. Hasonlóképpen, a bölcsek, látók és Mahatmák nevei, címei és formái is ugyanazon princípiumok hirdetőjei. Készítesz például egy sor ételt búzából, és különféle neveket adsz nekik, de az összes étel alapja a búza.

Engem megszilárdítandó az Örök Princípiumban, gurum beavatásban részesített a *tat tvam asi* szent szavak kiejtésével, mely szavak jelentése „Én Az Vagyok”. Abban a pillanatban elveszítettem minden érdeklődésemet a világi dolgok iránt.

E szent szavak neve a maha-vakya, amely egy magasztos jelentéssel töltött emelkedett kijelentés.

VENDÉG: Mi az „Én Az Vagyok” jelentése?

M: A kijelentés „Az” szava mindenre utal, ami a teljességben van.

V: Megsejtheti valaki az örök állapotot a test és a világ révén szerzett tapasztalás révén?

M: Bizonyosan nem. Az nem egy tapasztalható állapot. A tapasztalást megelőzően milyen állapotban voltam? Ki volt ott, hogy válaszoljon erre? Ez a megértendő.

Abban az őseredeti állapotban, semmilyen információval nem rendelkeztem önmagamról. Most a forma, a „vagyok” információval együtt rám tevődött. Beszélni szeretnél erről az állapotról, és nevet szeretnél adni neki. Ez esetben nevezd a *Parabrahman* vagy *Paramatman* neveken. De ki kapta a nevet? Az „én”, aki nem bírt formával, és „vagyok” én-információval.

Azt hiszed, bölcs vagy és *jnani*, és büszke vagy erre. De gondoltál-e már valaha arra, hogyan és miért vagy ebben a tapasztalati állapotban?

Csak elmélkedj el ezen. Egy apró élettelen hangya fekszik a földön, szinte láthatatlan. Miközben nézem, az élet jelei mutatja, és hirtelen egy félelmetes oroszlán alakul ki belőle! Hogy tekinthetnék egy ilyen oroszlánt valódinak? Hasonló megfontolásból, hogy tekinthetném a világot valódinak?

Imádják ez az egész teremtést, és azt, amit Istennek neveznek, de mióta? Isten a fluid energiából áradt ki, és öltött formát. Jóllehet tisztelik és imádják, a köpet terméke. Hát nem így van?

A testi forma felvételét megelőzően semmilyen információval nem rendelkeztem, hogy ki, vagy, hogy mikor és hol vagyok. De abban a pillanatban, hogy gurum egy hívással felébresztett engem, minden feltárult.

Ez az én létezőségem – a tapasztalati állapot – hitvány, alacsonyrendű és megvetésre méltó. A korábban említett aprócska hangya majdnem meghalt. Fluid formával rendelkezett, egy kilövellés eredményeképpen. Abból a nedvből és fluid energiából pattant elő az oroslán. Az a fluidum semmi más nem volt, csak valami köpethez hasonló.

Ugyanebből a fluid energiából, egy testforma öltött alakot, és vált lakóhelyévé a létezőségnek; ami a „*lenni* szeretés” állapota. Ami azt illeti, bármi jött is létre, az alap az önszeretet, a „*lenni* szeretés” nedve. Valójában a nedv is képes megnyilvánítani önmagát az egész mozgó és mozdulatlan világban. A testben benne lakozik a fluid energia, és a fluid energiában benne lakozik egy látens test. Ez a fluid energia éteri, titokzatos és a leghatalmasabb.

Ha bármilyen kérdésed van a témával kapcsolatban, kérek, tedd fel.

V: Hogyan haladhatom meg a tanúság állapotát?

M: A kérdésed nem a tárgyhoz illő. Mit mondtam neked? Az „önszeretet” a köpetből nyerte a formáját. Az „önszeretet” terében nyilvánítja meg az egész univerzumot, amely dobog és lüktet, ugyanazon elvet követve.

Részletesen elmagyaráztam a dolgot, és te olyan kérdést teszel fel, amely nem ahhoz illő. Már elmagyaráztam neked, hogy mi „vagy”, és te átugrottál a tanúságra! Megértetted, hogy ennek a létezőségnek a forrása a köpet, ami megvetésre méltó?

V: Igen.

M: Tudod, hogy a létezőséged valótlan, hitvány, alacsonyrendű és szélhámos? Ez a létezőség, amely arra kér, hogy azt gondold: „Olyan vagyok, mint ez, és olyan vagyok, mint az”, illuzórikus és csalárd.

V: Amikor tanú az ember, az nem azt jelenti, hogy az ember ezt vagy azt szereti.

M: Jelen pillanatban nem vagy tanú. A kérdés az, mi a jelen pillanati állapotod, mi vagy te?

Beszéddel akarod fitogtatni, hogy tanú vagy.

Mi voltam a „vagyok” üzenet hiányában – vagyis a létezőséget megelőzően? Elláttalak az annak az állapotnak megfelelő címkékkel. Ezek a címkék a *Parabrahman*, *Paramatman* stb., ezek csak mutatnak az állapotra, de nem maga az állapot. A végsőben ezek feleslegesek, idegenek és hamisak.

V: A létezőség a tanúság, és tudom, hogy azon túl van valami. Ezért tettem fel a kérdést: hogyan kell meghaladni?

M: Én a létezőségről és annak forrásáról beszélek, így a test és a világ forrásáról is, míg te a világról és annak létezőség állapotabeli tanúságáról.

A beszélgetés tárgya, hogy az emberek hisznek a csodákban. Azt mondom, nincs nagyobb csoda annál, hogy az „én” tapasztalja a világot. A legelső csoda, hogy az én tapasztalja a „vagyok”-ot és a világot. E tapasztalatot megelőzően önmagamban, az én örök Abszolút állapotomban tartózkodtam. A korábban említett címkék erre az állapotra utalnak.

V: Értem, de egy kicsit több magyarázatot szívesen fogadnék.

M: Még több magyarázatot! Aztán, ne igazoljam a beszéd során, hogy a fejed fűrészpórral van tele? [*Maharaj megkéri egyik hívét, magyarázza el ismét a témát a látogatónak, és ne kalandozzon el a tárgytól.*] Gurummal való találkozásom után feladtam, hogy különböző bölcsek, és egyéb guruk után kajtassak, és figyelmemet teljesen önmagamra irányítottam.

Csak, ha létezőségem jelen van, létezhetnek bölcsek és guruk. Létezőségemben tartózkodnak és virágoznak, amíg az jelen van. Létezőségem nélkül – vagyis a „vagyok” üzenet nélkül – az én örök Abszolútom uralkodik.

V: Pontosan ezt akartam kérdezni, amikor a tanúságon túlról beszéltem.

M: Én precízen beszámoltam az állapotomról. Nem adok neked semmilyen más információt. Talán ismereteket szeretnél szerezni a képernyődre, és pszeudo-guruvá válni.

A létezőségből való kiemelkedése, játéka és lecsendesedése a három állapota az én létezőségemnek (ébredés, mély alvás és tudatosság). Amikor az „én”-re utalva beszélek, akkor azt saját létezőségedre kell alkalmaznod, és teljesen meg kell értened, mivel minden, amit mondok, azonos módon rád is vonatkozik.

Most ezek az éretlen fiúk ide jönnek spiritualitásért. Mit is mondhatnék nekik? Ha ragaszkodnak hozzá, hogy tudást szerezzenek tőlem, a takarítómhoz kell irányítanom őket, aki átadhatja a tudás elemeit, amikor itt néhány olyan szolgáltatást végez, mint sóprögetés és portörítés.

Isteneink hierarchiájában van néhány félisten, akik étvágya a felajánlott hússal és borral csillapítható. Ezek az alsóbbrendű istenségek a spirituális erőiket a magasabb istenségektől kapták, azok alantas szolgálként. Most tegyük fel, az egyik ilyen istenség feldühödik, és ki akarja tölteni rajtam a bosszúját. Mit tehet? Legfeljebb, összemorzsol engem a lábujjaival, és kitörli a három *gunán*ak ezt az emblémáját, ami az én létezőségem. De ki törődik vele? Mert én, az Abszolút, örökké érintetlenek maradok. *[A látogatóhoz]* Azért jöttél ide, hogy tudást szerezz, vagy megtanuld, hogyan válj guruvá?

V: Nem vagyok bolond.

M: Akkor miért feszegeted a „tanúság”-ot?

V: Mielőtt idejöttem, felmerült bennem a tanúság kérdése.

M: Minek a tanúságé?

V: Mindené, ami megjelenik és eltűnik.

M: A tanúsághoz a fluidumnak – a létezőségnek – jelen kell lennie.

V: Igen.

M: Akkor hogyan merül fel a tanúság?

Megmutattam neked, milyen megtestesülések és születések követik a köpet – a fluid energia – kilövellését. Ezen kívül, mi vagy te?

V: Semmi.

M: Akkor hát, hogyan ítéld meg, hogy jó valaki vagy rossz? Ítéletemet csak a minden forrásának – a létezőségnek – tartom fenn.

Megközelítesem egyszerű és őszinte. Az Abszolút nem-lét állapotából a létezőség a megnyilvánult világgal együtt alakult ki én előttem. Hogyan történt ez? Gurum feltárta számomra, amíg én mély meditációban voltam, hogyan és mi miatt, mi okozza a megnyilvánult formavilág létrejöttét.

V: Ami meditációjában feltárult az Ön számára, és amit guruja mondott Önnek, valóban fontos dolgok?

M: Semmi kétség, mindkettő nagyon fontos. De az én létezőséget megelőző örök Abszolút állapotom, amikor a „vagyok” üzenet nem volt jelen, a legjelentősebb. Ki volna tanúja a „vagyok” üzenetnek, ha a „nem létezőség” mindent megelőző állapota nem volna?

V: Ki teremtette volna azokat?

M: A teremtés ön-ragyogású és spontán. Nincs teremtője. A legpompásabb fa is egy aprócska magból hajt ki. [Maharaj arra kéri a látogatókat, hogy tegyenek fel kérdéseket, de egyikük sem tesz fel, így ő kommentál:] Mivel fejszemet a teremtés gyökerére helyeztem, hogyan merülhetne fel bármilyen kérdés?

Marathi nyelven a *moola* szó a fa gyökerét jelenti; és egy kis kiejtésbeli módosítással a jelentése „gyermek”. Csakúgy, ahogy egy pompázatos fa gyökereket ereszt egy apró magból, egy teljesen kifejllett személy a gyermekben és az ő létezőségében gyökerezik látens módon.

De én, mint az Abszolút, megelőzőm a gyökeret, a gyermeket és a létezőséget.

Különbéle ételeket fogyasztasz, fennmaradásod érdekében, ami a te „gyermeki princípium”-od – a létezőség. Amikor ez eltűnik, „halott”-nak neveznek. Valójában mi óv meg téged a haláltól? Ez az alap „gyermek-létezőség” – a gyökér. A gyermek megjelenésével kezdődik a tapasztalás első napja.

V: A létezőséget megelőző állapotot tudatosan tapasztalja Maharaj?

M: Abban az állapotban „én” uralkodom egyedül, még a „vagyok” üzenet sincs jelen. Ott egyáltalán nincsenek tapasztalatok. Az a nem-tapasztalati állapot.

V: Honnan tudhatom, hogy Ön ezt a saját tapasztalatából tudja, és nem könyvekből?

M: Ismétlem, én uralkodom egyedül abban az állapotban; ezért ott nincs különbözőség. Minden tapasztalathoz különbözőség szükségeltetik.

V: De ez mindenkire igaz. Egyesek tudnak róla, mások pedig nem.

M: Miért kellene másokkal törődnöm? Ki más van jelen? Az „Egyedüllét” állapotában egyedül „én” létezem.

V: Hogyan ismerhető fel ez az állapot?

M: Amikor a létezőség állapota teljesen elnyelődik, akármilyen marad, az örök „én”.

V: Mivel az Abszolút „én” egyedül érzi magát, ezért eszébe jutott, hogy „egyedül vagyok, legyenek sok” – ahogy a *Chandogya Upanishad* utal rá.

M: Ez a létezőség küszöbén fordulhat elő. De mivel az én végső állapotom meghaladja az *Upanishadok* megértését, elutasítom őket. Az *Upanishadok* a raktára a tudásnak, amely azonban a tudatlanság állapotából áradt ki. A tanítások prezentálására használt durva anyag tudatlanság csupán.

A három *guna* érzelmek által kötött és táplált, de nem valódiak. Mivel e csalárd világ teremtése „köpet”-ből származik, az emberek valójában szegényellik. Ezért nem szeretik felfedni az elkövetőt, amelyen keresztül a „köpet” kilövellt. E szempont alapján, hogyan lehet egód egyáltalán? Honnan léptél elő, és merre felé haladsz?

V: Sehonnan és semerre.

M: Amikor ilyen mély beszélgetések folynak, csak a szerencsések lesznek jelen. [A látogatóhoz, aki kérdéseket feltette:] Itt az önbecsülésed teljesen leleplezésre került. Tetszésedre van ez?

V: Nincs semmiféle takargatnivalóm. Ön mondta, hogy álljak fel és harcoljak.

[Maharaj egy párverset recitál egy népdalból, amelyet a vidéki lányok szoktak tánc közben énekelni. A mély jelentéssel bíró dalt egy ismert bölcs írta évszázadokkal ezelőtt:]

Sok szeretőt tartok,
Táncoltattam őket, és elepedtek értem.
De én gurumban találtam meg tökéletes páromat.
Ő táncoltat engem a dallamra, amit játszik.
Ó, barátaim, halljátok:
Óvakodjatok a tökéletes gurutól.
Amint találkoztok vele, hová lesz
egó-érzések, amely teljesen kitörlődik.

Kabir, a nagy poéta-bölcs, mondja egy versben:

Recitáltam a szent neveket, milliószor;
vezekeltem és bűnbánatot gyakoroltam
De nem valósítottam meg önmagam.
Amikor rámlt a tökéletes Mester, Niranjan – a Szeplőtlen
Azonnal megvalósítottam a Legmagasabbat,
És a Nem-Figyelem állapotában – *alak* – tartózkodtam.

1980. január 16.

6.

Az Úr lábainak nektárja

MAHARAJ: Ha az ember elnyeri és élvezi az Úr lábainak nektárját – *charan-amrita* –, elméje legyőzhetővé válik. Ez azt jelenti, hogy az elme nem uralkodik többé felettünk, gyermekkorunktól fogva ránk nehezedő uralma soha többé nem sanyargat bennünket. Ennek neve *manojaya* – az elme feletti győzelem. De ez csak az Ő Kegyeleme révén vihető végbe. Kegyelem híján nem ízlelhetjük a nektárt.

Azonban csak egy igazi rajongó, egy *bhakta*, egy isten képes elnyerni a *charan-amritát*. De ki és mi ez a rajongó? Nem más, mint a tudatosság, a lét érzése, a tudomás, hogy „vagyunk”, ami tudtunkon kívül és spontán módon jelent meg bennük. A tudatosság a *charan-amrita*, az Úr lábainak nektárja.

A világmindenség egésze, a maga vibráló, nyughatatlan mozgásával, a tudatossággal, az Úr lábaival reprezentálható, és az univerzum egésze a tudatosságnak a teste. De miben áll a kapcsolata a lények összességével? Benne lakozik minden lény magjában, mint a „vagyok”, a „lenni” szeretés tudomása, a *charan-amrita*.

Igazi rajongó az, aki az Úr lábainak nektárját issza. Aki a „vagyok” tudomásban időzik. Aki isteni. Így, amikor az ember folyamatosan kortyolja e nektárt a tudatosság, illetve a lét érzésének a tanúságával, elméje, amely értékeli, és megkülönbözteti a megfigyelt személyeket, mint férfiakat és a nőket, fokozatosan eltávolítja önmagát a figyelem középpontjából, a tudatosságot annak istenadta dicsőségben hagyva.

De hogyan érhető el egy ilyen állapot? Csak úgy, ha az ember a „vagyok” tudomást teljes meggyőződéssel és hittel önmagaként fogadja el, és szilárdan hiszi a kijelentést, hogy „az által vagyok, amit 'vagyok'-ként ismerek”. Ez a „vagyok” tudomás a *charan-amrita*. Miért nevezik a nektárt *amritának*? Mert azt mondják, hogy nektár ivásával az ember halhatatlanná válik. Ily módon, a valódi rajongó a „vagyok” tudomásban időzve meghaladja a halál tapasztalatát, és eléri a halhatatlanságot. De amíg az elmét nem sikerül legyőzni, a halál megtapasztalása elkerülhetetlen.

Jöllehet sok látogatóval folytatok beszélgetést, állásponatom változatlan marad. Miért? Mert állásponatom a *charan-amritában* stabilizálódott. Rendíthetetlen marad a tudatosságban, a fogalmak és a nyelv forrásában. Belőle árad ki a nyelv annak legfinomabb formájától a legdurvább vokális kifejeződéséig, úgymint *para*, *pashyanti*, *madhyama* és *vaikhari*.

Csak, ha fel tudsz adni minden más spirituális erőfeszítést és diszciplínát, és bele tudsz merülni a *charan-amrita* élvezetébe, a tudatosságban való tartózkodásba, szabadulsz ki az elme markolásából. Jelen pillanatban mindent alázatosan elfogadsz, amit az elme a sajátodként diktál. Ha az elme elcsendesül, hol és mi vagy?

Amint belemerülsz a tudatosságba, a Valóság tényleges állapotának fel kell tárulnia számodra a tudomással, amely intuitíve, forrásvízként árad belőled. Ez lehetővé fogja tenni, hogy meglásd, nem azt, hogy mi a valóságos és nem valóságos, hanem ami a legfontosabb, hogy felismerd, mi a „vagyok”.

Mi vagyok én egyedül önmagam számára? Mi ez az élet? Amint ezek a kérdések intuitíve megoldódtak, és a Valóság megjelenik, az elme soha többé nem tud uralkodni rajtad. Az elme tovább fog azonban működni, de működésének minősége teljesen más lesz. Aki elérte ezt az állapotot, érzéketlen marad bármilyen esemény iránt, mivel az elme fecsegése nem tud hatással lenni rá. És ki válhatna azzá? Az individuum, aki be van zárva az elme-burokba, bizonyára nem. Csak az, aki a „vagyok” tudomás – a tudatosság.

Azt mondják, szét kell törtünk a bilincseinket, amely a testhez és a világhoz láncol bennünket. Mit jelent ez? Minden, a testi vagy világi szinten látott és érzékelt dolgot. A kötődés a tárgyak

észlelésével alakul ki, és aztán a testtel önmagunkként azonosulunk, és a tárgyakra a miénkként formálunk jogot. A kötődés természete az elmének, amely makacsul ragaszkodik e kötődésekhez. De ha iszol a *charan-amritából* a tudatosság megszilárdítása révén, minden meg fog oldódni, és megvilágosodottá válsz. Nem kell senkihez sem elmenned, a kételyeidet tisztázandó.

Miközben a szokásos napi házimunkát végzem és *bhajanokat* énekelek Isten dicséretére stb., úgy tűnhet számodra, hogy mélyen bele vagyok vonódva e tevékenységekbe. De valójában független maradok önmagamtól, megfosztottan a testtől és érzéstől, és tanúja vagyok a tevékenységeknek, amelyek történnek velem. Csodálkoznék, ha ez észrevehető lenne számodra! Sok személlyel állok kapcsolatban, ilyen vagy olyan módon. Noha látszólag cimborálok velük, elkülönülök tőlük. Ami engem illet, én teljes mértékben felismertem, hogy mi a „vagyok”, és teljesen világos számomra, mi és hogyan „vagyok”. De, hogy ezek a személyek mit gondolnak arról, mik „ők”, csak ők tudják. Feltételezik, hogy tudást szereztek, hogy másoknál magasabb spirituális állapotot értek el... és így tovább. Muszáj, hogy így legyen, mert még mindig rabszolgái az elméjüknek. Az én esetemben ilyen nem történhet. Én teljességgel magamba szívtam az Úr lábainak nektárját – a tudatosságot.

Jelen pillanatban az összes kommunikáció és működés e nektár – a tudatosság – közvetítésével történhet. És mi ez a közvetítő? A „vagyok” tudomás. Ezt képviseli Úr Visnu, a legmagasabb Isten, aki üdvözülten hajtja fejét az összetekeredett kígyókra – *sheshashayi* –, és ezért ismert *sheshashayi-Bhagavanként*.

Nos, kellemesen elbeszélgetünk, de magadba szívni, és felismerni azok lényegét, igazán nehéz. Miért? Mert határozottan hiszed, hogy a test vagy, és ennek megfelelően élsz, miközben a vendéglátó azt szeretné, hogy elérj a világban valami jót, később pedig még jobbat. Ezek az elvárások alapvetően hibás elképzelésen alapulnak, azon, hogy te a test vagy. E téves azonosulás azonban feloldódik az Úr lábainak nektárjában, amikor teljesen belemerülsz a tudatosságba és elveszíted individualitásodat.

Az individualitás feloldódása nem lehetséges a Mester – *guru-bhakti* – iránti odaadás nélkül, mely más szavakkal ismét a tudatosság, a *guru-charan-amrita*. A tudatosságban való tartózkodás eltávolítja az ember összes múlt- és jövőbeli problémáját, és a jelenben – az Itt és Mostban – stabilizálja.

A tudatosság a „vagyok” tudomásának szavak nélküli érzése, és tudtunkon kívül és kéretlenül jelenik meg. Ez a megnyilvánult univerzális életerő, ennél fogva nem lehet individualisztikus. Szétárad belül és kívül, akár a gyémánt fényessége. Egy álomvilágot látsz magadon belül, és egy érzékelhető világot rajtad kívül, feltéve, hogy a tudatosság uralkodik. A test szintjén mondhatod, hogy testen belül és kívül, de a tudatosság nézőpontjából, hol és mi van belül és kívül? Csak a „vagyok” tudomás – a tudatosság – birodalmában tud lenni világ, és ugyanígy tapasztalás.

Tartsd fenn ezt a „vagyok” tudomást, és a tudás kútfeje elő fog törni benned, és fel fogja fedni rejtélyét a világegyetemnek; testednek és szellemednek, az öt elem játékának, a három *gunának* és a *prakriti-purushnak*; és minden másnak. A feltárulás e folyamata során, testre korlátozott individualisztikus személyiséged ki fog tágulni a megnyilvánult univerzumra, és fel fogja ismerni, hogy áthatod és átöleled az egész világegyetemet, mint a te „testedet”. Ezt nevezik úgy, hogy „Tiszta Szupertudomás” – *shuddhavijnana*.

Mindazonáltal, az elme még a magasztos *shuddhavijnana* állapotban is elutasítja a gondolatot, hogy ő nem létező dolog. De amint az ember a tudatosságba alámerül, szilárd meggyőződésévé válik, hogy a „te vagy” tudomás – a létezés érzése – a valódi forrása a világnak. Ez a tudomás érezteti veled egyedül, hogy „te vagy”, és a világ van. Valójában ez megnyilvánult tudás, miután elfoglalja és áthatja a kozmoszt, bennetek tartózkodik, mint a „te vagy” tudomás. Maradj ebben a tudásban. Ne próbálj nevet vagy címkét ráragasztani.

Most egy nagyon nehezen megfogható szituációhoz érkeztünk, mi az benned, ami ezt a „te vagy”- illetve a te nézőpontodból „én vagyok” – tudomást név, címke vagy szó nélkül megérti? Merülj alá legbelsőbb központodba, és légy tanúja a „vagyok” tudomásnak, és *csak legyél*. Ez a „létezés boldogsága” – a *svarupananda*.

Örömet és boldogságot különböző külső eszközök és folyamatok révén nyersz. Egyesek a jó ételeket szeretik élvezni, mások képeket szeretnek nézegetni, megint mások zenébe merülnek... és így tovább. Mindezen élvezetek, mint külső tényezők, fontosak. De a „létezés boldogságában” való tartózkodáshoz külső támogatásra egyáltalán nincs szükség. Hogy megértsük ezt, vegyük a mély alvás példáját. Amint mély alvásba kerülsz, semmilyen támogatásra vagy kezelésre nincs szükséged, és élvezed a csendes boldogságot. Miért? Mert a testtel férfiként vagy nőként való azonosulás teljesen feledésbe merült.

Egyes látogatók azt kérik tőlem: „Mutassa meg nekünk, kérem, a Valósághoz vezető utat.” Hogy tudnám megmutatni? Minden út valótlanáshoz vezet. Az utak a tudomás hatáskörébe tartozó alkotások. Ennélfogva, utak és mozgások nem juttathatnak el a Valóságba, mert azok feladata behálózni téged a tudomás dimenziójába, míg a Valóság azt megelőzően uralkodik. Ennek megértéséhez a teremtés forrásánál, a „vagyok” tudomás kezdeténél kell maradnod. Egyszóval, amíg ezt nem éred el, addig az elméd által kovácsolt láncokba leszel gabalyodva, és másokéval is be leszel behálózva.

Ezért megismétlem, szilárdulj meg a létezés forrásánál, és akkor láncaid szerteszét törnek, és te szabaddá válsz. Meghaladod az időt, amely azt eredményezi, hogy kívül kerülsz csápjainak elérhetőségén, és az Örökkévalóságban fogsz uralkodni. És ez a magasztos állapot csak úgy érhető el, ha szüntelenül a guru szent lábainak nektárját – a *guru-charan-amritát* – iszod. Ez az eksztatikus boldogság állapota – az ének az Énbe való boldogságteljes belemerülése. Ez az ekstázis túl van a szavakon; ugyanakkor a totális nyugalom tudatossága.

A beszéd leglényege világos. Legfontosabb tulajdonod a „tudomás”, hogy „te vagy”, ami megelőzi az elme kiáradását. Tartózkodj ebben a „tudomásban”, és meditálj. Semmi nem előbbre való ennél, még a guru iránti odaadás – *guru-bhakti* – sem, vagy az Isten iránti odaadás – *Ishwara-bhakti* – sem.

1980. január 25.

7.

Az Abszolút megvalósításához még a létezőséget is meg kell haladni

MAHARAJ: A Földről nézve a Nap felkel és lenyugszik. De a Nap nézőpontjából ő folyamatosan ragyog, és nincs tudomása felkelésről és lenyugvásról. Míg a létezőség és annak megnyilvánulása, az abban zajló tevékenységeket is beleértve, időlegesen és időhöz kötöttek, addig az, ami a létezőséget megelőzi, örök. Te a *Bhagavad-gita* tanulója vagy; megfelel a Gitának, amit mondok?

VENDÉG: Az Ön beszédének meghallgatása után világosan megértettem a Gita tizenötödik fejezetét, ahol *Purushottamáról* történik említés.

M: A *Purushottama* az Abszolút, az Örökkévaló. Míg az Abszolút, teljesen önfenntartó lévén, mindenféle külső támogatástól mentes, ő maga minden megnyilvánultnak a támogatója.

V: Krishna mondta: „Akik megértik, hogy én, az Abszolút, túl vagyok a lét és nemlét állapotain, egyedül azok ismerik fel az én valódi természetemet, és az összes többi bolond.”

M: Akik ostoba cselekvés által lettek teremtve, azok ugyancsak ostobák.

V: Bármit mond a jnani, az spirituális tudás, és még viselkedésével is tudást nyilatkoztat ki.

M: Valójában minden viselkedés a táplálék eszenciából megnyilvánuló *sattva-guna* minőségé, és sem a tied, sem az enyém. A *sattva-guna* három állapottal rendelkezik, ti. ébrenlét, mély alvás és létezőség. A tudás helyes megértésekor az ember tiszta Brahman csupán, habár test formával bír. Elme-módosulattól mentes. Ez az, amit Krishna mondott. A test a táplálék eszencia terméke. Az összes növény, bokor, fa, állat stb. magokból jött létre, és mag (*bija*) az előző forma újraterejtésének az eszköze. A mag szintén a *sattva-guna* terméke. A magból palánta sarjad ki, és később egy hatalmas fa, de a forrás a mag csupán.

És az emberi magból, amely a három *guna* (*sattva*, *rajas* és *tamas*), valamint a táplálék eszencia terméke, sarjadzik ki a test, a létezőség és a megnyilvánulás is. Ezt csak egy emberi lény ismerheti fel.

Miután megértettem ezt, felismertem a tiszta Brahmant, habár testi formával bírt. Ritkán fordul elő, hogy eddig a bölcsességig eljut valaki. Sokan tesznek szert úgynevezett tudásra, de bármire tegyenek is szert, az nem valódi tudás.

V: Akkor ez a létezőség, vagy „vagyok” tudomás a végső, valódi tudás.

M: Ez a valódi tudás, a „vagyok” tudomás adta a „nem-tudás”-nak is az állapotát a végső Abszolút állapotban. Amikor az ember megállapodik az ő végső szabad állapotában, a „vagyok” tudomás „nem-tudás”-sá válik.

Egy virágzó fát nézve csak a lombokat látod, de nem gondolsz a gyökereire és a magra, amelyből kisarjadt. Hacsak meg nem érted a magot is, nem lesz teljes a megértés.

Jelen pillanatban testként értelmezed önmagad, de nem érted bele a forrást és a magot, amelyből ez a test megnyilvánult.

A tintától nedves tollhegy egyik könyvet írja a másik után. A tollhegy a forrása minden írásnak. Hasonlóképpen, a létezőség a forrása és kezdete a te egész világodnak.

Az írott anyag könnyen megfigyelhető és olvasható, de forrás – a tollhegy, ami majdnem kiterjedés nélküli – nem érzékelhető könnyen. Így van a mag-létezéssel is, amely forma nélküli, megfoghatatlan.

Létezéssel nem azonosulsz, de látható test formáddal gyorsan azonosulsz. „Én”-ként a formába kapaszkodsz, a létezés helyett. Ugyanakkor, a létezés fenntartásához test formára elengedhetetlenül szükség van. Még ha Úr Krishna úgy döntene is, hogy ismét testet ölt, erre csak a mag-létezés közvetítésével lenne képes, ami azonban egy táplálék-eszencia terméke.

Nemcsak Krishna, hanem Krisztus és Buddha is csak a táplálék-eszencia révén nyilvánult meg. De te ismered Buddhának, a *bodhisattvának* az értelmét?

V: Buddha valamennyiünk belső természetét jelenti.

M: És amikor beavatásra kerültél, mi volt a beavatás formája, és mibe lettél beavatva?

V: Beléptem a szent *sangh* rendjébe, mint szerzetes, aki a teljes boldogságért dolgozik...

M: Ne beszélj nekem ezekről. *Diksha* (beavatás) jelentése „csak legyél”, éberen „legyél, ami vagy”. Milyen tanácsot kaptál a beavatáskor?

V: Hogy figyeljem a test-elmét.

M: Milyen nézőpontból, vagy identitásból figyeltél?

V: Semmilyen nézőpont nem jellemezte a testem figyelését. Csak a figyelés volt.

M: Amikor nem tudsz önmagadról, akkor ki az, aki figyel? És hogyan megy az végbe?

V: A tanúságom tárgya megjelenik a megfigyelőben. A gondolat-érzelemből és testből álló tárgy révén jelen van az én érzése. Meg tudtam figyelni ezt az én érzést. Elég világosan láttam, hogy semmi szubsztanciális nincs ebben a test-elve folyamatban.

M: Hogyan kértek téged, hogyan legyél éber a beavatás alatt?

V: Egész idő alatt.

M: De milyen identitással kellett ébernek lenned?

V: Semmit nem szóltak identitásról. Csak annyit mondtak, legyek éber.

M: Kinek mondták ezt? Nem kellett volna megmondaniuk, milyennek kell lennie a tanúnak?

V: Nem.

M: Ez a beavatás egy alsóbb fajtája. Először ismerd fel a belső princípiumot, a „vagyok”, vagy „önszeretet” tudomást, amely a tanúságot végzi. A tanúság épp annak számára történik. Amikor fájdalom van jelen, spontán tanúja vagyok a fájdalomnak, amit tapasztalok.

V: Úgy tűnik, különbség érzékelhető önmagam és a tanúság tárgya között. Így amikor tanú vagyok...

M: De mikor tanúskodsz?

V: Amikor tanúja vagyok a test-elmének, elkülönültséget érzek a test-elmétől.

M: Ki számára történik a tanúság?

V: Azt nem tudom.

M: Akkor miféle spiritualitás gyakorolsz? V: Jóllehet szerzetesi ruhát viselek, semmilyen spirituális útnak vagy rendnek nem vagyok a követője. Csak megpróbálok tudatában lenni annak, aki vagyok.

M: Az összes lény ugyanazt tapasztalja. Kora reggel, közvetlenül ébredés után, csak a „vagyok” érzést érzi belül, vagyis a létezéség történik, majd ezt követően tanúja minden további történésnek. Az első tanúság a „vagyok”-é. Ez a kezdő tanúság az előfeltétele minden további tanúságnak. De kinek történik meg a tanúság? Az, ami örökké van, még felébredés nélkül is, amelynek az örökké jelenlévő szubsztrátuma a tanúja a felébredési állapot megtörténtének. Ez pont a világtapasztalat rejtélye. A mag-létezéség ezoterikus tudása is itt van. Most felébredtél, és tanúja vagy az ébrenléti történéseknek. A saját jelenlétem, a létezésem elsődleges tanúja. Ez az ébrenlét, vagy létezésérzés, egy átmeneti állapot, egyike a mélyalvás, ébrenlét és tudatosság állapotok hármásának, amelyek együttesen a létezést alkotják. E létezéség olyan, akár a nedves tollhegy minősége. E három aggregátuma a finom energia, amelyet a férfi és női princípiumok reprezentálnak, amit *purushaprakriti*nek neveznek. A *sattva-guna* ebben a létezéségben a *visvasutra*, *brahma-sutra*, *atma-sutra*. Abban a létezéségben lakozik az egyetemes megnyilvánulás. Ez a *sattva-guna* a fonál, amelyre Brahman, és a megnyilvánult világegyetem felfűződik.

V: Egy kérdést szeretnék...

M: Miféle kérdést tehetnél fel e témában?

A valódi hangsúly azon van, hogy a nedves tollhegy számtalan formája feltételezhető. Ez a létezéség *sattva-shakti*ként és *prakriti-purushashakti*ként ismert. A létezéség okaként szolgáló *sattva-guna* a *vachaspati* fajba tartozó szülők eszenciájának a terméke. Ez az eszencia valójában feltételezett forma, amelyben az univerzum kívül és belül napvilágra kerül. Értsd meg világosan a forrást. Olyan az, mint a banyan fa apró magja, amely csodálatos fává fejlődik, és egy csomó helyet elfoglal, de ki az, aki a helyet elfoglalja? Annak a kis magnak az ereje. Hasonlóképpen, értsd meg a szülőknek ezt a kvinteszenciális kilövellését, amely az „én-vagyok-ság” érintéséhez vezet, amely egy univerzumként nyilvánítja meg önmagát. Menj hát a forráshoz, és értsd meg azt teljesen. Ahogy a mag is hordozza a növény látens formáját, úgy a szülők magja is hordozza a férfi vagy nő látens formáját a szülők képében.

Az apa és anya szintén a *sattva-guna* kifejezése, a kvinteszenciális princípium csupán. Súrlódás eredményeképpen kilövellés történt. Ez a kilövellés a szülők képét felvéve gyermekké növekszik, a szülők hasonlatosságára. Születésedet megelőzően, hol időzött létezéséged szunnyadó állapotban? Nem a szülők kvinteszenciájában? Nem a fajok *sattva* princípiumon keresztüli reprodukciójának ezt az örök drámáját, és az energiát jelöli a *purushaprakriti*?

V: A „vagyok” érintés maga egyáltalán nem személyes; csak akkor látszik személyesnek, amikor testhez és elméhez kapcsolódik.

M: A „vagyok” érintés a megnyilvánult csupán, nem pedig az individuum.

V: Beszélte Ön az „én-szeretet” állapotról. Ha azt mondom, szeretek valakit, az valójában azt jelenti, hogy az ezen a helyen lévő „én-vagyok-ság” felismeri az azon a helyen lévő „én-vagyok-ság”-ot.

M: Egyáltalán nem létezik különbözőség, amely szeretetet hozna létre. Csak a „lenni szeretés” sarjadt ki. A „lenni szeretés” állapotának fenntartásához egy csomó nehézségen és hányattatáson kell keresztülmenned. Csak maradj az örömteli és elégedett állapotban, amikor bevonod magad mindenféle tevékenységekbe.

V: A szenvedésnek az „én szeretet” állapottól valami különbözőre kell, hogy irányítsa a figyelmet, de ha mindezek jelentése az „én-vagyok-ság” állandósítása, akkor ez nem egy vágy?

M: Ez nem vágy, hanem az „én-vagyok-ság”-nak a létre irányuló valódi természete. A létezéség lenni akar, és fenntartani önmagát. Ez az ő valódi természete; ez nem az individuum természete.

V: Még ha kapcsolódik is a test-elméhez?

M: Számos elme és test alakul ki azon princípium alapján. Az a teremtés forrása. Fajok milliói jöttek létre azon alapvető princípiumból. Az *moolamaya*, mag-illúzió.

V: A „vagyok” teremti Önt?

M: Létezőségemet a három világ teremtette. Álomvilágomban férgek, emberek stb. milliói teremtődtek. Mikor és honnan jelent meg az álom-világ? A látszólagos ébrenlétből jelent meg, az álom állapotában.

V: Ha becsukom a szemem, ez azt jelenti, hogy Ön nem létezik?

M: Ki mondta neked, hogy csukva van a szemed?

V: Az „én-vagyok-ság”-om.

M: Amikor becsukod a szemed, a tudatosságodat is becsukod?

V: Nem.

M: A testet öltött szülőknek nevezett objektumok egyesülés iránti vágyának eredményeképpen te vagy az emlékeztető, hogy az ő boldogságteljes pillanatukból származó teremteny vagy. Az emlékezet, a „vagyok” a boldogságteljes pillanatra emlékeztet. Ez a forma, a testet öltött személy a boldogság emlékeztetője. Összegyűjtöttél sok tudást, és azt gondold magadról, hogy guru kell, hogy legyél, és aztán részletesen ki fogod fejteni a tudást – vagyis az összegyűjtött tudást, és nem az általad feltárt tudásodat. A tudás nem tárult fel teljesen a számodra, még nem valósítottad meg önmagad, és ezért ál-guru vagy. Létezésed szunnyadó állapotban volt atyádban és anyádban. Most valahol innen szeretnénk folytatni. Honnan származol? Menj a forráshoz, ahol megjelentél. Legyél először ott. Valakinek boldogságteljes gyönyöre volt, és én száz évig szenvedek és sírok.

V: Helyes dolog, ha az „én-vagyok-ság”-ot egy két ajtós szobához hasonlítjuk? Az egyik oldalon látjuk a világot, és a másikon észleljük a Parabrahmant.

M: A *Parabrahman*hoz nem vezetnek ajtók, édes fiam. Nézd meg azt az ajtót, amelyen át megjelentél. Mielőtt kijöttél az ajtón, hogyan és hol voltál? Kérdezhetsz a témához kapcsolódóan.

Szeretet és szenvedés egyaránt ebben a „vagyok”-ban van.

M: Az ok boldogság, és az eredmény „én-vagyok-ság”.

Az ok gyönyör, de az eredménynek az elejétől a végéig szenvednie kell.

V: Abban a múltó pillanatban a szeretet és szenvedés tudata egyidejűleg jelen van?

M: Minden, ami a kozmoszban a szerelem idején uralkodik, feljegyezésre kerül a végeredményben; és egyébként az eredmény, amely testet ölt, egy másolat, a szülők másolata. A születésed az univerzum azon időbeli filmjét jelenti. Nem egy születés csupán, az univerzummal van feltöltve belül és kívül.

V: Amint Ön megszületett, a tudatosság folyamatos, de az én meditációmban jön és megy.

M: A létezőség folyamatos, és csak a test segítségével tud önmagáról, míg a nélkül nem tud magáról (vagyis, az Abszolút állapotban van). Ki a tanúja a tudatosság jövés-menésének?

V: Csupán a tudat.

M: Helyes, amit mondasz, annyira-amennyire, de valójában nem így van.

Olyan, mint azt mondani, felajánlok neked tízezer rúpiát, de... A tudat a *Parabrahman* állapot, de ez csak egy szó; abban az állapotban is kell tartózkodnod. Jelen pillanatban a „vagyok” a létezőség állapotában van. De amikor nem rendelkezem a „vagyok” illúzió tudomásával, akkor a *Poornabrahman* vagy *Parabrahman* állapot uralkodik. Az „én-vagyok-ság” érintés hiányában a teljesen hiánytalan *Poornabrahman* állapotban, az örökös állapotban vagyok.

A létezőség és nem létezőség határvonala elmezavar, mivel az értelem pontosan ezen a helyen megszűnik. Ez a határvonal a maha-yoga.

Amint a „te és én” kifejezésből az „és” kötőszót eltávolítjuk, nem létezik kettősség – vagyis, nincs elkülönültség a „te” és „én” között. Hasonlóképpen, ez a létezőség olyan, mint egy kötőszó: ha eltávolításra kerül, semmiféle kettősség nem marad.

Legyél a határvonalnál, a *maha-yoga* állapotban. Menj le az állapot *raktárába*, amelynek a címkéje „születés”.

V: Hol a harag, a félelem és a gyűlölet helye abban a *raktárban*? A létezőségben, a születés princípiumban. a „vagyok” érintésben?

M: Azon két forma (szülők) magjában megszámlálhatatlan univerzum lehetősége van jelen.

V: Amit Ön mond, nagyon egybeesik J. Krishnamurti tanításaival.

M: Az, aki a tudatlanság – vagyis a létezőség – e szikráját megérti, mondhat, amit akar. A létezőség szikrájának terében számtalan univerzum lakozik. Ha jobban meg szeretnéd ezt érteni, vegyük például az álmvilágot. Az álmvilág semmi más, mint a látszólagos ébrenléti állapot nagyon rövid ideig tartó mély alvásban – bizonytalan. Az álomban sok álm-univerzum jön létre.

1980. január 28.

8.

Test identitás hiányában hol az elme?

MAHARAJ: Nincs cselekvő, nincs teremtője e megnyilvánult világnak és univerzumnak. Nincs élvező; minden spontán történik.

VENDÉG: *Japa* végzése (vagyis szent szavak ismételtetése) során a szavak jelentését a fókuszába kell állítanom a figyelmemnek?

M: Nem kell tudatosan a *japa* jelentésére koncentrálnod. A jelentés magától szétárad benned, és a kellő időben fel fog tölteni, minőségednek megfelelően. A dinamikus shakti, vagy energia a személyen keresztül nyilvánul meg, és individuumonként eltérő. Feltétlenül tegyél eleget családi kötelezettségeidnek, felelj meg a világi és a társadalmi felelősségeknek teljes lendülettel és lelkesedéssel, de legalább értsd és ismerd meg saját „én”-edet, ami „te vagy”. És fokozatosan fel fogod ismerni, hogy tudóként nincs identitásod hely vagy forma tekintetében. Minden észlelhető és érzékelhető mozgás az univerzumban és a világban csak úgy, minden konkrét ok nélkül történik; vagyis a működés, forgás, vibrálás, zümmögés cél nélküli. Te azonban örökké uralkodsz, test forma, név vagy bármilyen más illuzórikus adattal való identitás nélkül. És bármi is a másik princípium, az formával, illúzióval, névvel és testtel definiált és azonosított, önmagát önmagától teremti, táplálja és tartja fenn. El kell majd tűnnie. A tudás ennek az egész akció-játéknak a megértése. Úr Krishna csak *Paramatman*-ról beszélt – vagyis a legfelsőbb énről -, mint önmagáról. Mások is kifejtették, de ők saját koncepcióikba ragadtak. Ha vannak valamiféle gondolataim egyáltalán, azok a megnyilvánulásra és annak természetes játékára vonatkoznak. Nem hiszek a megnyilvánulás folyamatának átalakulásában. De amikor gondolkodásba kezdesz, az a személyes, vagy individuális szinten, a te személyes problémáidról fog szólni. Semmit nem kell tenni, csak fedezd fel, hogy ez az csöppnyi „én-vagyok-ság” hogyan jött létre benned.

V: Amikor beszélek, nem érzem, hogy én beszélnék.

M: Most valamilyen identitásból beszélsz, amivel rendelkezel. Mi ennek az identitásnak a támasza?

V: A szavak csak úgy előbukkannak.

M: Amikor beszélsz, a saját létezésedtől függesz, vagy valaki másétól?

V: A sajátométól.

M: Az én létezősége rövid idejű; rövid ideig tapasztalható csak. De az, aki a létezőséget tapasztalja, örökké létezik. Ismerd fel, hogy a Tapasztaló, „te”, az örökké jelenlévő, létező princípium. Milyen identitásból készülsz beszélni?

V: Mivel egyáltalán nincs bennem vágy a beszédre, nem az előbbiből jön.M: Pontos választ szeretnék a kérdésekre. Miért mondasz lényegtelen szavakat? Ismét felteszem a kérdést: „A rövid távú létezés nézőpontjából beszélsz, vagy az Örökkévaló nézőpontjából?”

V: Nincs jelen személyes „én”, amely beszélne.

M: Ne adj nekem ilyen választ! Azzal vádolkok, hogy egyedül te beszélsz. Az időleges pozíciójából beszélsz, vagy a maradandó pozíciójából?

V: Nem az időleges pozíciójából.

M: Nem mondasz igazat.

V: Tapasztalatom szerint nem az „én” beszél. Amikor Ön azt mondja, hogy „én”, a személy beszélek, az nem igaz.

M: Butaságot beszélsz, mivel a valódi tudás nem tárult fel még számodra. Az információt az időleges fázis időleges nézőpontjából, vagy a másiktól közlöd velem?

Nem úgy látszik, hogy értenéd a kérdésemet.

V: Ez világosan mutatja számomra, hogy ami időlegesnek mutatkozik, az valóban időleges.

M: Akkor milyen típusú információt fogsz adni valakinek az állapotról, amely maradandó?

V: Ragaszkodni fogok hozzá, hogy menjen, és keressen fel egy *sat-gurut*.

M: Akkor mi a haszna vagy értéke a segítő személyének?

V: Segíteni fog annak a néhány embernek, aki meglátogatja őt.

M: El foglak küldeni innen. Nem fogok neked átadni semmiféle tudást. Meg kell, hogy tanítsam számodra az ABC-jét ennek az egésznek? Először olvasd el az *I Am That* c. könyvet, és elmélkedj rajta. Minden alkalommal, amikor idejön valaki, az elejétől kezdve kell őt tanítanom? Mi volt az „én” a létezés megjelenése előtt? Hogyan és miért jelent meg a létezés? Csak ezekre a kérdésekre kell választ kapnunk.

V: A gurum által mutatott felfogást követem. Minden szerzett dolog valótlan és időhöz kötött.

M: Ezt bárki mondhatja. Hogyan jelent meg ez a test és ez a létezés? Azt akarom, hogy tudd.

V: Nem tudom eldönteni, hogy miről kell beszélnem. Akármit magamba szívok, önmagát fogja kijelenteni.

M: Senki sem tudja eldönteni, miről fog beszélni. Tegyük fel, arra készültél, hogy sokat fogsz itt beszélni, és nem tudsz visszaemlékezni rá; akkor mi van? Nem mintha bármiről is dönthetnél, ami valójában fog történni minden alkalommal. Az érzés, hogy „te vagy”, egy nagy dolog. A legfontosabb a tény, hogy emlékezel létezésed érzésére. Ezt követően, jelenik meg minden egyébként. Korábban ez a „vagyok” emlék nem volt, és hirtelen megjelent. Most kifejtem a *nirōpona* elnevezésű spirituális beszédet. A marathi nyelvben a *nirōpona* szó a *nirōpából* származik, jelentése „üzenet”. Ezért, bármilyen spirituális beszéd – ami *nirōpona* – átadásához a „vagyok” elsődleges üzenetének kell először megjelennie; majd akármi következik ebből az elsődleges üzenetből, az spirituális beszéd lesz. Az átadott spirituális üzenet információkat nyújt azoknak, akik az üzenetet meghallgatják. Ezen üzenet átadásához az Abszolút „én” feltételezi a létezőséget. Most vegyük a kormányzati futár esetét; ő csupán átadja a kormány üzenetét, de ő nem a kormány. Ő a kormány szolgájaként végzi a dolgát. De itt az „én-vagyok-ság” egymaga a kormány és a futár. Egyes próféták azt mondják, ők Isten hírnökei. De Krishna nem mond ilyet. Ő nyomatékosan kijelenti: „Mindezen teremtés Énbőlőlem van, de én – az Abszolút – független vagyok attól. És bármi teremtett belőlem, akár a tűzijáték lángja egy ünnepségen, és kioltódik, de én – az Abszolút – mindörökké uralkodom.” Különböző módszerei vannak a spiritualitás kifejtésének. Én nem tanultam be mások spirituális nyilatkozatait. Lényeges, hogy ezt megértsd. Hogyan és miért jelent meg létezésem érzése, a születéssel címkézve; és mi voltam, a létezés érzését megelőzően? Csak nagyon kevesen értik ezt.

Sok megtestesülés volt. De csak Bhagavan Krishna mondta: „Én vagyok a teremtője minden *avatamak*, és én vagyok az ő tudójuk is.”

Mind Shankaracharya, mind Ramana Maharshi világosan elmagyarázta a spiritualitás ezen aspektusát. Miképpen vagyok én az örök „én”? És miképpen vagyok „én” a létezés érzés és idő által minősített ember? Ezt kell megérteni. Ez minden.

De a nagy *moolamaya* megtéveszt téged azzal, hogy rábír, gondold azt, hogy milliónyi születésed volt. De te, a tudatlan, sosem veszed fontolóra ezt, a helyes módon. Születésedet megelőzően nem volt róla tudomásod, hogy „vagy”, és hogy több millió ilyen születést tapasztaltál. Hihető egyáltalán egy ilyen történet? Úgy gondolod, ugyebár, hogy születted, és hogy újjászületéseid vannak? Mi vagy és hogyan vagy? Ha nem fordítasz erre figyelmet, és nem érted meg teljesen, nem fogsz megszabadulni az efféle koncepciók uralma alól. Ezekről ír a négy Véda is, amelyek sokakat megtáncoltattak a dallamukra. Amikor figyelmemet az ébrenlét kérdésre koncentrálok, a Védák teljes megadással összeteszik tenyereiket, és csendben maradnak.

A folyamat megértéséhez tekintsük először a *prakritit* és *purushát*, a két örök princípiumot. Az öt nagy elem és a három guna ezek kölcsönhatása eredményeként jelentek meg. A tér, levegő, tűz, víz, valamint a *sattva*, *rajas* és *tamas*, kialakították a földet, felkészítve azt a további fejlődésre. A földön növények nőttek, és amikor a növények leve test formát vett fel, a létezés szunnyadó princípiuma is megjelent benne. Az öt elemnek sejtelve sincs azok létezés érzéséről. A létezés az öt elemi folyamat során a test formában nyilvánult meg. Onnantól kezdve szabályok, előírások, rituálék stb. jutottak kifejezésre. Most, az örök princípium, amely nem tudott saját létezéséről, megnyilvánult formák millióin keresztül.

A születést megelőzően sem a princípium, sem a szülők nem ismerték egymást. A princípium fluid formában az anya méhébe ültetődött. A kilenc hónapos futamidő alatt csecsemő formává fejlődött, aki valójában magja a jövőbeli tapasztalatoknak. Ez a mag-létezés a tiszta *sattva*, és a táplálék test eszencia kvintesszenciája, és teljes egészében tudatlanság csupán. A jövő magja a *prarabdha* determinációjának alávetett, amit, akármilyen az, a jövő gyermek szenvedni és tapasztalni fog. A szerencsétlen gyermek, aki nem bír „tudomással” a születést megelőzően, most, a születéskor, szenvedések egész skáláját prezentálja. A gyermek fogantatásának pillanatában a kozmosz állásának egésze belefoglalódik az anyagba, amelyből ő teremtett (a szülők által), a bolygók, az égbolt csillagainak a helyzete stb. lenyomatot képeznek rajta. Mi a princípium, amely a fényképet elkészíti? A legfőbb princípium olyan neven ismert, mint *brahma-sutra*, *moolamaya*, *maha-tattva*, *hiranyagarbha*, *atma-prem* stb. Azért hívják maha-tattvának, mert az bír a legnagyobb jelentőséggel a világban. A *maha-tattva* isteni neven is ismert továbbá, olyanokon, mint Krisztus, Krishna, Siva és Vishnu. *Parabdhinak* is nevezik – vagyis az élet óceánjának, amely formák millióitól pezseg. Úr Krishna azt mondja, hogy én a Legfelsőbb Princípium, a *yogamaya* révén hajtom végre az összes egyetemes funkciót a világban, míg én, az Abszolút, közömbös maradok.

Az univerzum teljessége ezzel az energiával összekapcsolt és feltöltött a *yogamaya*, a *yogashakti* révén. A létezés nem volt teljesen megnyilvánult az anyaméhben. Ezért ne feledd, hogy „én-vagyok-ság”-od, sorsod, spontán és ok nélkül jelent meg. A létezés, ami megnyilvánult, meddig fog tartani? Elmúlásának dátumát önmagában hordozza; ezért időhöz kötött. Az anyaméhben a létezés nem tud önmagáról.

A *jnanit* azért nevezzük így, mert érti a gyökereit a létezésnek, és mert tiszta tudatlanság csupán. Ő nem bonyolódik bele a létezés játékába, és ezért meghaladja azt. Észleli eme princípium sarjadását, fennmaradását és eltűnését, és tudja, hogy ő nem a princípium. Ő a létezésnek, a *prarabdhanak* a tanúja és tudója.

A létezés, amely az anyaméhben kialakuló stádiumban volt, létezését egy kicsivel az után kezdte érezni, hogy a világra jött, és a testével való identitást önmagaként fogadta el. Táplálkozás révén ez a forma a elkezdett a szülők képére fejlődni, akiknek a fotója lenyomatot képezett rajta a fogamzás időpontjában. A táplálék eszenciának ezt a kis tartályát a létezés, „én vagyok”, éjjel-nappal szopja. A princípium, amely a tartályt szopja, nem a test, különálló a testtől. Ez a létezés princípium a táplálék testben magában lakozik. Mint ahogy a gyermek szopja anya mellét, úgy fogyasztja a létezés a testet.

Ön-tudomást akarsz, ugyebár? Ez semmi esetre sem gyerekjáték. Ha *jnanivá* akarsz válni, meg kell értened, hogy mi vagy; vagyis, mi az „én-vagyok-ság”, és hogyan jelent meg. Mi volt valódi állapotod az „én-vagyok-ság” állapotát megelőzően? Csak Úr Krishna magyarázta el világosan. Azt mondja, mivel az „én-vagyok-ság” megjelenik és eltűnik, én, az Abszolút, nem lehetek az. Én örökké uralkodom.

Sat-gurum mondta nekem: „A világi tevékenységek dacára nem születted, különálló vagy mindentől.” Így bárki *jnanivá* válhat, feltéve, hogy világosan megéri a következőt: A létezés a

táplálék eszencia eredményeként megjelenik, magától funkcionál, majd eltűnik, amikor a táplálék test minősége nem tartja fenn. E megértési folyamat során felismeri, hogy ő nem a létezőség, és így a *jnani* állapotban tartózkodik.

Sokan voltak megtestesülések, akik a legmagasabb spirituális állapotra formáltak jogot, de beleragadtak az önmagukon kívülről gyűjtött koncepciókba – akár hallották, akár könyvben olvasták azokat. Mindenféle világi és spirituális tevékenység folytatásához szavak szükségesek. Mivel a *jnani* meghaladja a koncepciókat, ő szavaktól mentes. A *jnani* csendességében a szavak elcsendesülnek, mivel a Védák, miközben azt mondják, „én nem ez vagyok, én nem az vagyok”, teljesen kimerítik minden szavukat, és „Vedantá”-vá, vagyis a Védák végévé, a szavak végévé válnak.

Eleget beszéltem a prarabdháról és annak megtapasztalásáról, és, hogy hogyan és miért jött létre. Most ebben az egész játékban, hol vagy te? Mi a helyed? Mi az identitásod, amelyet meg szeretnél őrizni? Mi az identitásod, amely a gyermekkortól egészen mostanáig hű maradt hozzád? Régebben volt a gyermek identitásod, amit követett a fiatalságé, majd a középkoré, végül, az öreg emberé. Mindezek közül mi a valódi identitásod? Ami azt illeti, egyáltalán semmilyen bizonyíték nincs arra nézve, hogy születtél.

V: Nem hiszek az identitásban, mint olyanban. Tapasztalataim során időnként igen kevésbé érzem az „én” érzést. Ez csupán figyelem, és a figyelem objektuma. De amikor a figyelem a „vagyok”-ra irányul, akkor a „vagyok” kisebbé válik.

M: Amikor figyelmedet a „vagyok”-ra irányítod, érzel valamilyen testi érzést?

V: Amikor figyelmem nem irányul a „vagyok”-ra, az eltűnik. De amikor figyelmem nagyon intenzív, objektumokat észlelek.

M: De a figyelmed stabil, tartós?

V: Igen.

M: Ez esetben írd le. És van ilyen tapasztalatod?

V: Igen.

M: Akkor miért jöttél ide?

V: A tapasztalás nem folytonos.

M: Először stabilizálnia kell, aztán kell folytonosnak és öröknek lennie.

V: Stabil, egy pillanatra.

M: Ki a tanúja a tiszta és tisztátalan figyelem két állapotának?

V: Talán a tudó, a figyelem. Esetleg valaki észleli a figyelmet, de nem én mondom.

M: Ki fordít figyelmet minderre, te, vagy valami más?

V: Az igazság sem tudja.

M: Megtanultad rendszeren. Meditálj olyan gyakran, amilyen gyakran lehetséges. Menj órákra *samadhibá*.

V: Elmém csendes, de figyelmes. A „vagyok”-ot szemlélem.

M: Felértél a tudatosság fázisába, de célotdat még nem érted el. Ez csak akkor lehetséges, ha a figyelem beleolvad a figyelembe. Ha kimerítette volna önmagát, nem jöttél volna ide.

V: Ó, értem, elrontottam a figyelmemet.

M: Igen. Jelen pillanatban meg vagy rekedve a figyelem fázisában. Annak teljes egészében ki kell merülnie. Most a „vagyok” tudomás stádiumából beszélsz, ami időhöz kötött és időleges.

MÁSODIK VENDÉG: Céltalan figyelem, lehetséges ilyen?

M: Létezhet figyelem valamilyen cél nélkül? Ha figyelem van jelen, a cél is jelen van.

V: Amikor a figyelem és annak célja elhalványul, akkor el tudja érni az ember a *samadhit*?

M: Ki a tudója annak?

V: Csapdát állít számomra?

M: Magadnak beszélj.

MÁSODIK VENDÉG: Elmém teljesen csendes, és nem mozog semmilyen objektum felé; csendes elmének, békességnek tűnik. Ez az eredménye az itteni tapasztalataimnak.

M: Mit mondott?

V: Amikor jön valami, hogy a figyelmet élvezze, a nyugalmam megtörik, és „vagyok” érzésem feléled. Abban a pillanatban elmém az objektum felé néz, így az objektum és a „vagyok” érzés egyidejűleg megjelennek.

M: Te láthatólag a test-elme állapotából beszélsz. Én a nem-elme állapotából beszélek. Az elme mindaddig megmarad, amíg a test-identitás jelen van. Amikor eltűnik, hol az elme? Az ébrenléti állapot, mély alvás és létezőség meg van címkézve a „születés” kifejezés által, ami egy időleges fázis.

V: De nem azért kell tanulmányoznom a test-elmét, hogy megismerjem?

M: Óvónő vagyok talán, hogy az ABC-vel kell kezdenem – vagyis a test-elme állapottal? A beszédem a *prarabdhnánál* és a létezőség gyökerénél kezdődik. Test-elmével nem foglalkozom.

1980. január 31.

9.

Az egész univerzum a csöppnyi létezőség révén jelenik meg

MAHARAJ: Minden, ami a teljességben látható és érezhető térszerű, egyetemes megnyilvánulás – a Brahman. De a „formák” kiáradtak, és ezek függetlennek és egymástól elkülönültnek látszanak.

A *jnani* számára minden a Brahman – annak kifejeződése csupán. Minden élőlény bír a jelenlét érzéssel. Ez az érzés azonosítja magát a test formájával, és ily módon működik a világban. A jelenlét érzésének óriási potenciálja van, különösen az emberi testben, mivel a testi érzékelés e fajban fejlődött ki a legnagyobb mértékben.

Ez a létezés érzés, amely a tudatosság, rendelkezik a képességgel, hogy felismerje saját valódi természetét, és az Ishwara állapotban – vagyis az isteni állapotban – tartózkodjon. A négy Veda, az ősi szent könyvek megerősítették, hogy a létezőség érzése a tiszta Brahman csupán, amit a bölcsek és szentek is igazoltak.

Az óceán tajtékja megszámlálhatatlanul sok cseppecskét tartalmaz. De ezek csak akkor az óceán, amikor nincsenek elkülönülve az óceántól. Elkülönülés esetén individuális cseppek. A sós íze a víznek, azonban, akár az óceáné, akár a cseppé, ugyanaz. Épp úgy, ahogy a sós íz az egész óceánban jelen van, a létezőségnek, vagyis a „vagyok” érzésnek az emberi formában természetes képessége, hogy mindent átható legyen. De kondicionálódván – és ennek következtében korlátozottan – magát a testi formát, csupán a test megvédése és fenntartása érdekli.

A testi forma megjelenése eredményeként a megnyilvánult tudatosság látszólag darabokra tört. De e töredezettség csak a testi formákat illetően látható, mert valójában a tudatosság uralkodik, a testen belül és kívül egyaránt.

Az elme az öt – *pancha-pranák* néven ismert – vitális energia testben történő kiáradása. Ez dicsőíti és szemléli vágyakozva a benyomásokat – a *samskarákat* -, amelyek a testen kívülről, a test érzékszervein keresztül érkeznek. De az elme képes megtisztítani önmagát a bölcsek és szentek társaságában, akik e célra Isten szent nevei kántálásának gyakorlatát ajánlják, önsanyargatás stb. gyanánt.

Természeti megjelenés tárgyaként a színtiszta dinamikus Brahman tudattalanul különféle testeket visel, ruhákhoz hasonlóan, és aztán rajtuk keresztül funkcionál. Ez a világ észlelését eredményezi a testi érzékeken keresztül. De ezenfelül a benne rejlő princípium – vagyis az „én-vagyok-ság” érzése – önmagaként öleli át a testet és cselekszik, válaszul a test diktátumaira és követeléseire. De mindezen torzulások és módosulások ellenére az „én-vagyok-ság” érzés változatlanul az ő benne rejlő természetében marad. Pontosan abban a pillanatban, ahogy ez a színtiszta dinamikus Brahman, amely a testi működés mögötti motiváló erő, abbahagyja a készletét, a test rendje felborul, aminek a szokásos megnevezése „halál”.

Így, a tudatosság sehová sem távozik, csupán a „halott” testen keresztüli működése szűnik meg akkor és ott, és a színtiszta dinamikus Brahman változatlan marad.

Mindaddig, amíg a létezés érzése vagyis a tudatosság a testben lakozván nem ismeri fel igaz természetét, arra kényszerül, hogy a testtel azonosuljon, és, hogy minden cselekvése cselekvőséget igényeljen. De ezen igény eredményeképpen intenzív szenvedésnek van kitéve, amikor is a test bomlásnak indul, és közeleg a halál.

Egy egészséges testben az életadó lélegzet mozgása világosan érzékelhető. De a halál bekövetkeztekor az életadó lélegzet kilép a testből, és a mozgás azonnal leáll. A Brahman esetében azonban semmiféle mozgásról nincsen szó, és az folyamatosan mindenütt jelen van. Amit világosan meg kell érteni az, hogy a test halálakor az alapvető princípium – a színtiszta Brahman – nem távozik, és nem folytatja máshol, mint individuális entitás, egyszerűen azért, mert mindent

áthat, mindig és mindenhol. De a test „halála” pillanatában a testen keresztül való kifejeződése, megszűnik, csupán akkor és csupán ott.

Amikor egy hangszer megszólal, a belőle áradó hang megtölti a környező teret. De a pillanatban, hogy a hangszer abbahagyja a játékot, a hang sehová nem megy; elhalkul, és véget ér.

Jelen pillanatban ez a test forma az öt elem terméke. Ezek az elemek az *atman*ból jöttek létre. De hogyan ismeri fel az ember az *atmant*? A „vagyok” tudomás megértésével – az *atma-jnana* révén. Ahogyan a tér mindent áthat, úgy hat át mindent a „vagyok” tudomás korlátlanul és végtelenül. Milyen különös, hogy ezt a legfőbb princípiumot úgy kezelik, mintha test volna! Minden szenvedés e téves identitás miatt van. Ha a legmagasabb méltóságot biztosítod számára, sem szenvedésen, sem halálon nem fogsz keresztül menni.

A születés és a halál mendemondák. A születés a test születését jelenti; utóbbit a táplálék nedvei alkotják. Szó sincs róla, hogy az *atman*nak be kellene lépnie a testbe, mivel már mindenhol ott van, akár az ég. Ha a test egészséges, működése, az *atman*-princípium uralkodása miatt, természetes módon be fog indulni. Ez a princípium halhatatlan és elpusztíthatatlan. Ha ízelítőt szeretnél belőle kapni, világosan értsd meg, hogy az semmi más, mint a „te vagy” tudomás, a csöppnyi „én-vagyok-ság”. Ne feledd ezen alapvető elvet.

E magasztos princípium – az *atman* – érintetlen marad minden cselekvéstől, amelyet test-identitásodból végzel. Mindazonáltal, a csöppnyi „én-vagyok-ság” csak akkor jelenik meg, amikor a táplálék-test rendelkezésre áll. Amikor kijelented, hogy „nagyon erős és egészséges vagyok”, ez azt jelenti, hogy elegendő mennyiségű egészséges élelmiszert fogyasztottál, és emésztettél meg, ami a testedet erőssé teszi. De a test nem a létezés érzésed. Még ha erős is, naponta után kell tölteni táplálékkal és vízzel. Az életadó lélegzet ajkak és nyelv nélkül rágja és szívja a táplálék-eszenciát a testből, amíg az elme a testi érzékek által kívülről gyűjtött benyomások dicséretét zengi. Te pedig úgy érzed, mintha mindezen tevékenységeket te végeznéd, és a „tiéd”-ként tartasz rájuk igényt.

Nevezük a létezés érzését *gunának* – vagyis minőségnek, vagy *jnanának* -, ami a „vagyok” tudomást jelenti. Ez a *guna* vagy *jnana* látens módon mindig benne van a táplálék részecskében. Így, akármikor egy táplálék-forma rendelkezésre áll, ez a látens minőség megnyilvánítja önmagát – kezdetben mozgással és fluktuálással, később pedig elmeként.

A legfelsőbb mindent átható princípiumot, amely a testen keresztül a fejezi ki magát, *gunának*, a Védákban *sagunabrahman*nak nevezik. A név több jelentéssel bír, úgymint „lét szeretet”, „én-vagyok-ság” érzés, létezőség stb. Ez az állapot nem bír formával vagy alakkal, mivel még az elmének sincs alakja. Csak egy tápláléktest bír formával.

Ez a princípium fejezi ki magát azon férgeként és baktériumokként is, amelyek az emberi testet lebontják. Amennyiben a kidobott ételmaradékot bomlani hagyják, láthatod, hogy rajta kívül és belül élő formák nyüzsögnek. Az életadó, dinamikus *sagunabrahman* ad elevenséget a táplálék-formáknak, valahányszor a feltételek elősegítik ezt; de kifejeződése változik, a formáknak megfelelően. Így e férgeket, rovarokat, madarakat, állatokat és így tovább, valójában formájuk alapján ismerjük fel.

Az emberi testen keresztül megnyilvánuló *sagunabrahman* rendelkezik a potenciállal, hogy a keresőt a Legmagasabbhoz vezesse, feltéve, hogy annak megértése és felismerése helyesnek bizonyult. És a *sagunabrahman* nem más, mint a te létezés érzésed és minden emberi testben benne lakozik. Ebben az állapotban tartózkodva, születés és halál meghaladásra kerül. E célból semmilyen rituálét, vagy spirituális diszciplínát nem kell gyakorolni. Csupán legyél az elmét megelőzően, csupán *legyél*.

Sokan serénykednek a spiritualitás nevében, vezekelnek, szent neveket kántálnak, zarándokolnak és más egyéb diszciplínákat folytatnak megváltásuk érdekében. Tegyenek, amit csak akarnak. Alighanem szükség van ezekre, megtisztulandó korábbi születéseik bűneitől, *prarabd*hájuknak megfelelően.

Ha történetesen egy saját valódi természetét felismert bölccsel találkozol, akkor nem lesz szükséged semmire a spirituális diszciplína útján. Azért nem, mert tanítása révén fedi fel valódi természetedet, tükröt tartva eléd.

Számos úgynevezett bölcs utazik egyik helyről a másikra, spirituális tudásukat népszerűsítve. De én minek, és hová kódorognék? Az én igaz állapotom mindenhol van. Te is felismerheted, ha a „vagyok” tudomásban tartózkodsz.

Azért méssz el nagybácsidhoz vagy unokatestvéredhez, mert rokonságban állsz velük a tested révén. De ha mindenhol vagy, minek mennél bárhova? Ha teljesen átjár téged, amit kifejtettem, nem lesz többé szükséged spirituális diszciplínákra.

A megértés révén észlelni fogod, és arra következtetsz, hogy akármilyen spirituális és világi tevékenységek történnek rajtad keresztül, azok pusztán időt mulató szórakoztatás, és, hogy azok a megnyilvánult dinamikus princípium – a *maya* – működése csupán.

A „vagyok” tudomásban tartózkodni az ember igaz vallása – a *svadharma*. De ennek követése helyett koncepcióid diktátumának elfogadásával a vallástalanság mellett döntöttél, ami ahhoz a hiedelemhez vezetett, hogy azt gondold, te egy test vagy. Ez a tévképzet csak a halálfelelemlről gondoskodik.

Ha testedtől megvonod a táplálékot, egyre gyengébb és gyengébb leszel, és egy nap az életadó lélegzet el fogja hagyni a tested. Az emberek azt mondják majd, hogy meghaltál, de nem lesz a tiéd az információ. Lehetsz bűnös, de az csak a testként való identitásodra vonatkozik; így a halál is a test identitásra vonatkozik.

Kérem világosan megéretni, hogy te – az Abszolút – megfosztva minden testi identitástól, teljes, tökéletes és Nem-született vagy. De te korábbi életekbeli születések millióival vagy megvádolva. Ezen összefüggésben mesélnél nekem legalább egyről az elmúlt születések közül, ha emlékszel rá? Ne ahhoz tartsd magad, amit mások mondanak, hanem őszintén, csupán saját közvetlen tapasztalatodról beszélj. Valójában soha semmilyen születésed nem volt. Különféle formák jelennek meg, és tűnnek el az öt elem játékának eredményeként. Ebben a játékban hol vagy te, és mi vagy te? És hol merül fel jövés-menésed kérdése? Mik ezek a vallások és kultuszok? Nem csupán kedvenc ideái bölcseknek és prófétáknak, akiknek bizonyos spirituális koncepciók jutottak eszükbe? És ez azért történni mert a bölcsek és próféták felismerték kezdetben a létezés érzését. Aztán meditáltak, és abban tartózkodtak, és végül meghaladták azt, végső felismerésük eredményeképpen. Ez után, akármilyen tudás sarjadt ki belőlük spontán módon, vallásokká és kultuszokká vált a követőik számára, azok mély érzelmi belevonódásuk következtében.

A legfontosabb tény, amit meg kell érteni, csupán ez. Ha a csöppnyi létezőség van, akkor minden van. Ha a létezőség nincs, a világ sincs, a kozmosz sincs, és semmi sincs.

Van valamilyen kérdésed?

VENDÉG: Beszélte Ön a táplálék-test által fenntartott létezőségről, és a tudatosság dinamikus megnyilvánulásáról.

M: A kettő ugyanazt jelenti. Nincs formája vagy alakja ennek a princípiumnak, épp úgy, ahogy az életadó lélegzetnek sincs formája, amely azonban dinamikus és lüktető. Az életadó lélegzet egyedül ad elevenséget a testnek, és fogja működtetni addig, amíg a test egészséges.

Minden, ami látható és tapasztalható, folyamatosan a teremtődés és pusztulás állapotában van, de te a te saját valódi természetében nem született, és elpusztíthatatlan vagy. Hacsak fel nem ismered valódi természetedet, nem lesz béke a számodra.

Nem számít, mennyire küzdesz világi előnyök megszerzéséért, azoknak menniük kell; így koncepcióidnak és a különböző identitásaidnak is. Még ha követsz is valamilyen vallást annak reményében, hogy valami állandót érsz el kívülről, alaposan ki fogsz ábrándulni. A fő célja a valódi spiritualitásnak, hogy az ember teljesen megszabadítsa magát a koncepcióktól és a kondicionálásoktól.

Bármiféle vallás, kultusz vagy felekezet követésével elkerülhetetlen, hogy a diszciplínáihoz való alkalmazkodásra kondicionálódj, mind fizikailag, mind mentálisan. Érhetsz el békét egy időre, de az efféle béke nem sokáig tart. Igaz természetednek megfelelően te a koncepciók tudója, és ezért azokat megelőző vagy.

V: Egy halott fekszik a földön. És mivel a megnyilvánult Brahman mindenütt jelen van, nem hagyhatta el a testet. Akkor milyen princípium, hagyta el a testet, hogy halottá tegye azt?

M: Tekintsünk a Brahmanra térként e beszélgetés során. Tudod-e a teret a test belsejére korlátozni? Aztán mondd meg nekem, hol a kezdete a halálnak (az említett test esetében) a mindent átható térben? Lehetséges ez?

Miféle kérdés tettél fel? Jobb lenne újrafogalmaznod a kérdéset, hogy értelmes legyen.

V: Az élő testben kell lennie valamilyen másik térnek!

M: Másik térnek?

V: Tér van jelen benne.

M: A térben egy halom táplálék volt jelen, és ebből a táplálékból test formálódott. A megnyilvánult Brahman, amelyet térnek nevezünk, az egészséges táplálék-testen keresztül fejezi ki önmagát. Hajlamos vagy *atman*nak nevezni azt. De az *atman* nem létrejön, mint egy test; az a nem-született princípium, a Brahman.

V: Ó, ez azt jelenti, hogy az *atman* sohasem jött létre?

M: Természetesen, az *atman* nem született. A mindent átható Brahmanon keresztül van, ami a test, a lélegzettel, a funkciókkal együtt. És aztán a folyamatot az *atman* születéseként értelmezed.

Ezek a fejtegetések csak azok számára szólnak, akik valódi vágyat éreznek a spiritualitás megértésére. A többieknek, akik világi életük jobbításáért aggódnak, a különféle istenek imádása ajánlott.

Amikor egy egészséges test és az életadó lélegzet (*prana*) együttműködik, a létezőség érzése az által fejezi ki magát, hogy a végtagokat és a test érzékszerveit működésbe hozza. Ez a kifejeződés egy olyan hirdetmény, amely a végső princípiumnak – az Abszolútnak – a *Parabrahmannak* az örök létezését jelenti ki. Amikor a test meghal, a létezőség érzése eltűnik, és így nincs hirdetménye az Abszolútnak a holttesten keresztül; mégis, az Abszolút továbbra is, mindörökké uralkodik.

V: Ez az, amit meg szerettem volna tudni.

M: Egy kereső a következő tanácsot kapta a gurutól: „Nézz hátra.” És az egyszerű gondolkodású kereső maga mögé nézett, szó szerint értelmezve az utasítást, így a guru ismét mondta neki: „Értsd meg a szavak mögötti jelentést. Értsd meg, hogy állapotod megelőzi a jelenlegit. Menj a forráshoz. Nézz hátra. Hátrálj.”

Te elfogadtál egy koncepciót, és itt megálltál. Így a spirituális fejlődésed megrekedt a konceptuális szinten.

Identitásodat életed különböző stádiumai jelzik, olyan koncepciókként, mint „gyermek”, „fiú”, „ifjú”, „középkorú férfi” stb. De melyik konceptuális identitásod maradt hűséges hozzád? Az idők folyamán az összes identitás, illuzórikusnak bizonyult. Valójában még az identitások mögötti princípium, a létezőséged érzése is illuzórikusnak fog bizonyulni. Mivel megjelent, el is kell tűnnie; ezért időleges, és időhöz kötött. De a létezőségnek a tudója az örök Abszolút.

Bármilyen tapasztalás, amin keresztül mérsz, tökéletlen. Mindazonáltal, továbbra is végezni fogsz valamilyen spirituális gyakorlatot, mert az elme nem fogja megengedni számodra, hogy elcsendesülj.

Abból a célból meditálsz valamin, hogy tudást szerezz, és, hogy megismerd Brahmant. De meditálóként mi az identitásod? Te nem vagy sem a meditáció, sem a meditáció tárgya. Lehet az bármi, a meditációtól és annak céljától függetlenül te a Tökéletes, a Totális, az Örökkévaló-Abszolút vagy.

10.

A táplálék akárhol van, Az benne van

VENDÉG: Számomra a tudatosság megjelenik és eltűnik.

MAHARAJ: Hazugság. Honnan tudhatnád, hogy a tudatosság nincs? A tudatosság csak alvásakor nincs. A tudatosság a felébredés pillanatától az elalvás pillanatáig jelen van. Valahányszor egy objektumot megfigyelsz, az elmének jelen kell lennie, hogy értelmezze azt. A tudatossággal jelen van az elme, hogy észleljen.

V: Amikor objektumot látunk, mindig tanúság történik. Nem tudom, minek nevezhető ez a tanúság.

M: Elme nélkül nem létezhet semmiféle tanúság. Csak akkor történhet tanúság, ha elme objektumok léteznek, ami kijelenti a tudatosság jelenlétét. Tanúság elsődlegesen a tudatosság számára, az elme birodalmában történik. Minden tevékenység az elme és az intellektus számára történik, és annak a tanúsága történik az Én számára.

Ha a tudatosság a testbe identitásaként kapaszkodik, akkor az igaz tudás soha nem fog felvirradni számunkra. Az Én megkapta a test áruháját – a baj ebből ered.

V: Sokféle guru és sokféle út létezik. Hogyan válasszunk megfelelő gurut, és helyes utat?

M: Sokan látogatnak ide. A legtöbben a testtel és az elmével kapcsolatosan érdeklődnek leginkább, de én nem foglalkozom ilyen témákkal. Kevesen akarják az Én tudomást megszerezni. Személyes problémám jelenleg a következő: Akármi megy el, nem tűnik el és nem hal meg, hanem szétszóródik, és sokféleségként nyilvánul meg. Míg a tudatosság elhagyja a testet, számos, kiterjedt és megnyilvánult marad.

Avatárok és szociális munkások több ezer éve próbálják a megnyilvánult világot megváltoztatni. De minden erőfeszítésük dacára semmiféle javulás nem következett be. Minden emberi lény azonos típusú elmével és intellektussal bír, amelybe belezavarodtak és belekeveredtek. De az állapotban semmiféle javulás nem lehetséges. Én a háttérben mindig az alap princípium alapján ítélek. Tudtunkon kívül minden a háttér ellenében, abból a princípiumból történik. A személy rendszerint tevékenységeket végez, amelyek tekinthetők jónak vagy rossznak, de valójában mentális megszállottság csupán.

Az időtényezőt – vagyis a tudatosságot – mindenki védelmezni és fenntartani igyekszik. Mindaddig, amíg idő van jelen, tudatosság is jelen van; és idő addig van jelen, amíg a test jelen van.

Az élettartam leteltével az idő megszűnik. Az idő megszűntével a tudatosság is megszűnik. Amíg a létezés jelen van, tevékenységek folynak. Amint felismered, hogy nem a test vagy, akkor nem vonzódsz többé a megnyilvánuláshoz.

Amikor szilárd meggyőződésévé válik az embernek, hogy ő nem a test, viselkedése az öt eleméhez hasonlóvá válik, semmiféle hihetőséget nem igényelve a dolgoktól, amelyek csak úgy önmaguktól megtörténnek. Egy ilyen embernek se szükségletei se igényei nem tudnak lenni.

Sokan az általuk felvett spirituális attitűd következtében nem hajlanak a testi identitás feladására. Hiteket, vallásokat és diszciplínákat gyakorolnak a spiritualitás nevében. Dédelgetett identitásukról azonban nem mondanak le, és nem haladnak befelé, Énjük felé. Az általuk felvett összes különböző megjelenés az elme sajátossága – annak hajlama, látenciája -, nem pedig az Éné. Sokan, amikor elméjük azt diktálja, hitvallást cserélnek, mint ahogy egyesek feleséget cserélnek.

Amikor egy hentes eléri a megvalósult állapotot, tovább űzi az állatok levágásával együtt járó hivatását, mert tudja, hogy az a test funkciója csupán, de ő nem a test és nem az elme. Még Istenre sincs szüksége, és a Brahman tudomásra sem.

Amint felismered, hogy nem a test és az elme vagy, nincsenek szükségleteid és igényeid; akkor egy vagy a megnyilvánult tudatossággal. Ha eljön az ideje, akkor még csak a tudatosság sem

vagy, amikor a Legfelsőbbben tartózkodsz, így végül még a tudatosságot is meghaladod. A megnyilvánult tudatosság a Brahman.

A Brahmanban való megszilárdulást követően, nincs többé haszna a Brahman ismeretének – vagyis, az Én tudomásának. Mi hasznára lehetne a Brahman a Brahmannak? Ezért én, a Brahman, nem csinálok semmit, és nincs szükségem semmire, a *videhithitinek* ebben a stádiumában, a testmentes állapotban. Nincs se magas, se alacsony; se valós, se valótlan; se belső, se külső abban az állapotban.

A spiritualitás nevében az emberek bizonyos hitvallásokat és koncepciókat vallásukként fogadnak el, valamint önérzetüket hizlalják. Később feladják mindezeket, és egy másik hitvallást fogadnak el, és így tovább. Végül, soha nem fogják tudni, testük mikor „patkol el”.

Jelen pillanatban hitedet a testbe helyezed. Amint ezt a hitet feladod, te vagy a Brahman – a megnyilvánult princípium. Bhagavan Krishna mondta: „Emlékezz rám, én mindig jelen vagyok.” Mi az állapota Krishnának? Túl van a test-elme állapoton, ami azt jelenti, hogy ő a tudatosság. Továbbá, Krishna Abszolútként a tudatosságnak is tanúja; így akármikor gondol rá valaki, az az örökkévalóság csupán. A gondolkodásban ily módon a hívő magában az örökkévalóságban lakozik. Ezért mondja Krishna, hogy: „Emlékezz rám, vésd emlékezetedbe engem.” Ne használd a testtel való identitásodat, de a testet mindenképpen használd.

Jöllehet az „én-vagyok-ság” a testben lakozik, elutasítja a testet, mondván: „én nem vagyok az”. Én, a Krishna állapotban, nem vagyok se hindu, se keresztény, se muzulmán hitű. Miért? Mert nem vagyok a test, és ezért én uralkodom a hinduban, keresztényben, muzulmánban – mindenki és mindenben. Hozz ide nekem egy test nélküli muszlimot vagy keresztényt. Ide tudsz hozni valakit, aki ilyen? Az összes vallás és felekezet a test-elme szintjén van. A táplálékban, amit előállítunk és elfogyasztunk, van valamiféle hindu, keresztény, vagy muszlimhoz hasonló princípium? Vagyis a táplálék nem tartalmaz semmiféle vallási összetevőt, amely az ember vallását jelképezné. A muszlim gyermekének táplálék-testét hagyományosan muszlimnak tekintik. Ugyanez vonatkozik a hindu gyermekeire. Mivel a szülők hindunak vagy muzulmánnak nevezik magukat, sajátlagos vallásukat ráteszik az ő utódaikra. Lehet bármilyen vallás, felekezet vagy hit a táplálékban – amely az öt elem terméke?

A különböző hitű emberek a táplálkozás ugyanazon helyéről ugyanazon a táplálékot fogyasztják. De a táplálék a pillanatban, hogy testük által elfogyasztásra kerül, felveszi azon táplálék-test vallási státuszát. Milyen különös!

A táplálékban természetes és benne szunnyadó módon az „én-vagyok-ság” már jelen van. Amint a táplálék elfogyasztásra és a testben feldolgozásra kerül, az „én-vagyok-ság” megnyilvánítja önmagát.

A test megjelenésével felmerül a név hozzárendelés szükségességének az érzése. Hogy azonosítsuk, ráakasztunk a testre egy nevet, és aztán a nevet tekintjük a személynek. A testtel egy forma jelenik meg, és a formával egy név, amely azonosítja azt. De milyen különös, hogy a nevet tekintjük a valóságos személynek!

A világ tele van gyermekekkel. Valójában ők a táplálék produktumai, és a még megszületendő gyermekek már a táplálék eszenciában léteznek, szunnyadó állapotban. Amikor a táplálék eszencia formát ölt, megnyilvánít egy testet, és a test létfenntartást biztosít a benne lakozó „vagyok” princípium számára. Amiképpen a tejet szívja a gyermek a cumisüvegből, úgy fogyasztja a táplálék eszenciát az „én-vagyok-ság” a testből. Az „én-vagyok-ság” egész álló nap azt eszi és emészti. E megértés révén fel kell ismernünk, hogy nem vagyunk a test. Ez szabadság, és megvalósulás.

Most mindkettőnk csendben van. Miért? Mert világosan látod jelen identitásodat, meggyőződésedet, hogy te a test és elme vagy. Ezért vagy képtelen bármilyen kérdés feltételére.

Számomra, a test-elme és létezőség tanúsága csak úgy megtörténik. Most tegyük fel, bizonyos fájdalmat érek, bizonyos okból kifolyólag. Ki értesül erről? A tudatosság, amelyet a táplálék-eszencia test tart fenn. „Tudatosság” alatt csupán az egyetemes tudatosságot értem. De a tanúja a tudatosságnak a legmagasabb princípium – az Abszolút.

A „vagyok” tudomás a táplálék-eszencia testnek az illata vagy édessége. Nincs neve és formája. Ez a „szeretem” állapot, az „én”-íz. De test-elme állapotodból zárandokutakra fogsz indulni, és különböző gurukhoz fogsz elmenni. Mindaddig, amíg a tudatosság jelen van, a morajlás folytatódik, és ki végzi a morajlást? A princípium, amely mormol, és mondja: „vagyok, vagyok”, a gurud maga.

Ha magadévá teszed, amiket mondok, és megérted ezt a gurut, a tudatosságot, és ott tartózkodsz, akkor ön-megvalósulttá válsz. Akkor nincs szükség többé rituáléra, diszciplinára és spiritualitásra. Világos most számodra a „guru” kifejezés? Az „én-vagyok-ság” érzése az.

A vallásos felfogásban előírás az imádkozás. A rituálé során először *prasadát* kell készíteni, amely táplálék felajánlás az imádott istenség számára. Mielőtt csengetéssel segítségül hívnánk az istenséget, a *prasadát* készenlétben kell tartani, mert Istent táplálék tartja fenn, és az Isten senki más, mint a tudatosság, amely tápláléktól függ.

Az egyszeri tanítvány, aki megtanulta a művészetet, hogyan hozza vissza az életbe a halottat, egy csontot látott az úton, miközben egy erdőn vágott keresztül. Úgy érezte, próbára kell tennie a képességét a csonton, amely történetesen egy oroszláné volt. Így kántálni kezdte a mantrákat, és elvégezte a megfelelő rituálét. De elfelejtett felajánlásról gondoskodni. A csont egy oroszláná materializálódott, aki nagyon éhesen jelent meg. Így az állat táplálék után nézett, és mivel semmit sem talált a közelben, ádáz ordítással a tanítványra ráugrott, és felfalta.

Valahányszor a táplálék jó minőségben és a megfelelő formában rendelkezésre áll, és az életadó lélegzet funkcionál benne, az „én-vagyok-ság” princípiuma megnyilvánul rajta keresztül. Ez az „én-vagyok-ság” a Bhagavan – az isteni princípium.

Gurummal való találkozásomat követő vándorlásaim során ellátogattam egyszer egy Pandharpurként ismert szent helyre. Ez a hely Vithoba Isten templomáról híres. Egy botom volt, és egy ágyékkötő takart csupán. Ez alkalommal egy hamvasztó helyre tévedtem. Nem érdekelt a templomok látogatása, de jobb szerettem a templom architektúráját nézni, mint a belül elhelyezett bálványokat. A hamvasztó helyen egy sovány ember ült egy sarokban. Kíváncsiságból odamentem hozzá, és megkérdeztem: „Ó, uram, miért ülsz ezen a nyomorult helyen?” Azt válaszolta: „Miért ülök itt? Valójában nem tudom.”

„Nem Úr Vithoba templomát látogatod?” kérdeztem tovább.

„Nem, miért tenném?” volt a rövid válasz.

„De, hogy kerítesz magadnak táplálékot?” kérdeztem.

„Nos, ez nem probléma. A halottakért felajánlott étel gombócokat eszem. És a ruhákkal fedem magam, amelyekbe a testeket csavarják.” Ezt mondta, miközben én teljesen meglepetten hallgattam naiv válaszát, és így folytatta:

„Miért kellene mennem bárhová a szükségleteim miatt? Akárhol táplálék van, abban lakozik.”

E szavak mély jelentést hordoztak, és én éreztem, hogy ő egy spirituális tekintetben nagyon fejlett lélek volt.

Miért kellene mennem bárhová? Ahol a táplálék-forma együtt van az életadó lélegzettel, abban benne lakozik az „Isteni Princípium”. Ezért hát sehová sem megyek. Ezt az Isteni Alapelvet Bhagavannak, a tudatosságnak, az „én-vagyok-ság”-nak stb. is nevezik, és még sok néven és címen imádják.

Az önmegvalósítás után minden viselkedés, vagy tevékenység, ami a bölcs testén keresztül kifejeződik, spontán és teljességgel kondicionálatlan. Nem köthetők semmiféle diszciplinához. A megvalósult bölcs felfedezhető egy hamvasztó hely hamvaiban fekvő ápolatlan személyben, vagy a palota párnázott ágyán fekvő királyban. Lehet a hivatása hentes, vagy lehet sikeres üzletember. Mindazonáltal, a megvalósult személy, miután a létezőség birodalmát meghaladta, örökké az Örök Abszolútban tartózkodik.

1980. február 4.

11.

Még a legfelsőbb is haszontalan a legfelsőbb számára

VENDÉG: Én úgy látom, hogy valahányszor egy formába élet töltődik, a tudatnak az anyagban való visszatükröződése révén tudatosság jelenik meg. Nem kellene más útnak is lennie?

MAHARAJ: Mondhatsz, amit akarsz, teljesen rendben van a test-elme állapotból. A test-tudat állapotától megtisztult létezésérzés egyetemes. Ez a forrása az öt elem, három *guna*, és az azt követő növény- és állatvilág teremtésének.

V: A növényekben *prana*, vitális erő van jelen. Tudatosság is van bennük?

M: Minden térben látható és észlelhető dolog a tudatosság teremtése, és általa feltöltött. Az egész teremtett formavilág végül beleolvad a térbe. Testi nézőpontból minden egyes forma elkülönült entitásként jelenik meg. De a tudatosság szintjén tudatosság megnyilvánulások, és nem elkülönültek.

Amint spirituális fejlődésed lehetővé teszi, rá fogsz jönni, hogy az univerzum forrása a te tudatosságod csupán. Jelen pillanatban testi identitásod miatt az okoskodó intellektus markában vagy; ezért képtelen vagy ennek megértésére. Akármilyen tudás gyűjtöttél, az ebből az identitásból ered, de ez nem igaz tudás. Azonban, amikor a „mi vagy te” tudás birtokába kerülsz meg fogod érteni, hogy a világ és az univerzum valójában tudatosságod szikrájában foglaltatik csupán. E ponton meg kell, hogy haladd a test-elme érzést. De ma, akármilyen tudásra teszel szert, az azon szilárd meggyőződéseden keresztül történik, hogy te a test-elme vagy.

Amikor a „belső” világot valamilyen külső világként látod, akkor „álom”-nak nevezed. De mi az, ami abban észlelhető? Ami a „te vagy” érzésben, a tudatosságodban foglaltatik. Pontosan ugyanez a folyamat zajlik az ébrenléti állapotban is.

Tudatosságod, a jelenlét érzése valójában egy burok, amelyben az ébrenléti világ, illetve az álmovilág burjánzik.

Ez a tényleges helyzet. De te mindent elfogadsz, amit testi érzékeiddel láatsz, és amit korlátozott értelműen keresztül észlelsz. Akármilyen is látható vagy észlelhető, a tér eredménye csupán. Amikor minden eltűnik, ismét a tér uralkodik. Amikor világod konkretizálódik a térből és a térben, akkor az egészet különféle nevekkel és címkékkel látod el, kényelmedet szolgáló, napi tevékenységeid végzéséhez. A valóságban ilyen nevek és címkék nem léteznek. Egyetlen ilyen teremtmény sem bír semmilyen önmagától való hiteles, érvényes formával vagy individualitással.

E felismerés érdekében *jnana-yogát* kell végezned, ami azt jelenti: az én alászállása az Énbe. Ismétlem, a *jnana-yoga* jelentése: kutatni, hogy ez az „én-vagyok-ság” és a világ hogyan jött a létre. A *jnana-yoga* annak felismerése, hogy az „én-vagyok-ság” és a világ egy. Itt a „vagyok” tudomásnak alá kell szállnia önmagába.

De te valójában azt akarod, hogy test-elme érzésedet épen tartsd, amit éppen, hogy nem fogsz megcsinálni. Így, az „én-vagyok-ság” megvalósítása a világ és az univerzum megnyilvánítását jelenti, ami valójában a *jnana-yoga* beteljesedése.

Amikor a létezés érzése megjelenik, nem bír testérzéssel. A létezésérzésből keletkezik az egész univerzum. A teremtésben formád is van, de a testet identitásodként fogadod el, és eszerint mozogsz és funkcionálsz a világban. A princípium, amely a testet mozgatja és étellel tölti meg a létezőség érzése csupán, de nem a test. Az univerzumnak és a világnak ez az egész játéka a tudatosságban funkcionál, és végül bele fog olvadni a tudatosságba. Elmélkedj ezen a testtel való azonosulás nélkül, és te, a tudatosság, tudni fogod, hogy a formát identitásként való elfogadása maya, illúzió. Ily módon a tudatosság a valódi mag-princípiuma az egész univerzumnak. Magában foglalja a dinamikus életerőt, a *gunát*, amely a létezőség minősége, és a *pranát*, vagy életadó

lélegzetet. A tudatosság adja a „te vagy” tudomást. Amikor a tudat először jelenik meg, mindenféle „ez” vagy „az” identifikációtól mentes. Habár a létezés a dinamikusan megnyilvánuló egyetemes principium, a testtel való identifikációjának köszönhetően szenvedést és örömet él meg. A tudatosság önnönmaga révén tud önmagáról. Csak kevesen ismerik fel, hogy az univerzum megnyilvánulásának egésze az ember mag-tudatosságából sarjad. Az *atma-yogából* a *visvayoga* – vagyis az embernek az univerzummal való egysége – csak akkor valósítható meg, amikor az ember egyesül önmagával. Az Énben időző én a *jnana-yoga*, amely egy név és forma nélküli állapot, de később bármi, ami megnyilvánítja magát, nevet és formát feltételez. A tudás pusztán elfogadásával nem tud az ember *jnanivá* válni. A *jnana-yogin*ak nem kell tudnia semmit, mivel ő maga a tudás. A *jnana-yoga* a spiritualitás legmagasabb állapota. Ebben az állapotban nincs individualitás, mivel ez a mindent átható állapot. Kevesen tesznek fel kérdést erre vonatkozóan, és még kevesebben lesznek, akik megválaszolják e kérdéseket. Az individualitás érzése és igénye a *jnana-yogát* megelőzően érezhető. De a *jnana-yoga* megvalósítását követően, az ember túl van igényeken, és individuális személyiségen. A *kundalini-yoga* szakértők a *yoga* révén szerzett víziókban és erőkből tobzódhatnak, de a *kundalini* energia forrását megmagyarázni nem fogják.

V: Teljesen elfogadom, hogy el kell érni a legfelsőbb szintet. De Ön azt mondta, hogy az „én-vagyok-ság” a legfelsőbből sarjad ki hirtelen. Így a totális rejtély gyökerénél vagyunk.

M: Milyen forrás sarkall, hogy szintekről beszélj, és, hogy a legfelsőbb szint eléréséről gondolkodj?

A szint egy koncepció csupán. A Legfelsőbbtől való elkülönülés eredményeként előemelkedik a „vagyok” elsődleges koncepciója, és ezt követően további koncepciók alakulnak ki. Az elkülönültség másságot, kettősséget jelent.

V: Gondolom az Ön előadásában hallottam, hogy teljes megkülönböztetés-mentesség van a legfelsőbb szinten. A legfelsőbb szinten teljes „én-vagyok-talanság” is van?

M: A „nem-tudomás”-ból tudomás jelenik meg: e tudomásnak rá kell eszmélnie önmagára. Amikor beszélünk, meg kell vizsgálnunk, honnan keletkezik a nyelv. Az „én-vagyok-ság”-ból sarjad, de mi a forrása ennek az „én-vagyok-ság”-nak?

Voltaképpen én nem beszélek; csak a bekövetkezésekor a beszéd spontán kifejezi önmagát. De az elsődleges esemény a „vagyok” emlékeztető, amelyből a nyelv és a beszéd sarjad. Szóval, mi ez az „én-vagyok-ság”?

Ne feledd, hogy az egész univerzum és a test az elsődleges „vagyok” emlékeztetőben létezik. Minden test az anyagi (biológiai) eszenciából jön létre, és az tartja fenn, de a létezés érzése a test kvinteszenciája, a *sattva-guna*. Ki az és honnan ered ez a létezésérzés? Ez az, amit alaposan meg kell vizsgálni. Ha ezt elvégezted, miközben természetesen a „vagyok” tudomásban – a létezőség érzésében – tartózkodsz, egy meglepő kinyilatkoztatásra kerül sor, nevezetesen, hogy saját mag-létezőségedből vetítődik ki az egész megnyilvánult, a testeddel egyetemben. Ez a legfőbb és legerősebb principium, de mivel ő maga forma és név nélküli, a „vagyok” észlelésekor azonnal magához öleli a testet, és tévedésből sajátjaként fogadja el azt. Oly gyorsan kapaszkodik bele a test-identitásba, hogy önálló létezésének tényét könnyűszerrel elhibázza.

A létezés eszenciája, ami „vagyok”-ot mormol, a test összes működésének előfeltétele. Amikor beteg valaki, és a beteg az ébresztésre vagy szőlítésre nem reagál, ez a létezésérzés homályosult el.

V: Annyiszor kell elaludnia az embernek, ahányszor lehetséges, hogy az „én-vagyok-ság”-ot az ébrenléti állapotban megtapasztalja?

M: Az „én-vagyok-ság” nem tapasztalható meg illetve nem ismerhető fel a test-elme érzésből. Az „én-vagyok-ság” az, ami a testet és érzéki funkciókat és tapasztalatot létrehozza.

Te nagyon értelmes vagy; most értsd meg a következőt: ha úgy gondolsz, hogy meghalsz, ez azt mutatja, hogy még mindig azonosulsz a testeddel, és hogy „vagyok” tudomásod nem olvadt önmagába, ami ugyancsak arra utal, hogy nem érted el a *jnana-yogát*.

Spirituális tudásod, következésképpen, a tisztátalanság íze. Mialatt te valójában a megnyilvánult „vagyok” tudomás vagy, önmagadként kapaszkodsz a testbe. Ez a tisztátalanság. Beszélgettünk a halálról, amely az élet végső pontja; de mi van a kezdő ponttal, a születéssel? A születést megelőzően kilenc hónapig az anyaméhben voltál. Ez idő alatt észlelted a *humkarát* – a létezés mormolását? A születés után közvetlenül, az immanens létezés még nem érzi önmagát kézzelfoghatóan. Néhány hónap múlva, kezdődik a megismerés. Még később a gyermek különböző tárgyakat – például teste és anyja –, valamint hangokat és szavakat kezd felismerni. Ebben a stádiumban az anyától megismeri nevét és egyéb ideákat.

Magzatként tudtál önmagadról az anya méhében?

V: De abban a formában nem volt tudatosság.

M: Volt tudomásod önmagadról az anyaméhben abban a kilenc hónapban?

V: Nem, de az jelen volt.

M: A tudatosság örökké uralkodik, de magzatban szunnyadó állapotban maradt, mert a test nem volt teljesen kifejlődve.

V: De jelen volt a magzatban.

M: Ki vitatja? Mindenütt van tudatosság, a virágokban, benned, bennem, mindenütt!

V: Jó, jó, megértettem.

M: Mit értettél meg?

V: Hogy semmi más nincs, csak tudatosság.

M: Nem, nem igaz. A helyes megértés akkor fog bekövetkezni, amikor felismered, hogy bármi, amit eddig megértettél, érvénytelen. A *jnana-yoga* kiteljesedésével mindaz, amit megértettél, valótlaná válik.

Az úgynevezett bölcsek, akik szerzett erőiben, és az ennek eredményeként elnyert becsületben lelik kedvüket, nem teljesen megvalósultak, mivel az Énben való tartózkodásuk nem teljes. A gyermeket, amely szeplőtelen, ideákkal táplálták, éppen úgy, ahogy a TV üres képernyője kívülről továbbított képeket jelenít meg. A gyermek princípium, amely tudatosság, a „kémiai folyamat” terméke. A tudatosságra „kemikália”-ként szeretek hivatkozni. De te, a legfelsőbb szinten, nem a kemikália vagy, amelyben az egész világ színlelőadása történik. Képzeld el, hogy száz éves vagy, aki észben tarja, hogy ő száz éves. Ez a kemikália. Például, nézd meg a gurum képét a falon. Most, ki kapaszkodik a gurum képébe? Az a fénykép „kemikáliá”-ja.

Most ez a testben lévő „kemikália” egy identitásba kapaszkodik, és tevékenységeket végez a testen keresztül. Ezt a kifejeződést „mechanizmus”-nak nevezem.

V: De a „kemikália” fénykép nem örökíthette volna meg az Ön guruját, ha ő nem létezett volna.

M: De ki ez a guru, és hol lenne ez a „vagyok” emlékezet, valamint a „kemikália”, ha a Legfelsőbb, vagyis az Abszolút, nem létezett volna? Egyedül az Abszolút örök létezése teszi lehetővé a tudatosság és az egész világ-játék a megjelenését, így a világ-játék egy tudatosság teremtette kép.

V: Az egyetemes tudatosság felvette Maharajnak a formáját?

M: A tudatosságnak a szikrája az egyetemes tudatosság formáját vette fel. Képe az egész univerzum, éppen úgy, ahogy a tudatosság túsúrája mély alvásban álomvilággá alakul.

V: Eszerint Ön az én álmvilágomban van?

M: Mielőtt „ön”-ként hivatkoznál „én”-rám, vizsgálj meg, hogy mi vagy „te”. Csakúgy, ahogy a bumeráng eltalálja a személyt, aki eldobja azt, hasonlóképpen a saját kérdésed is visszakanyarodott hozzád, így „te” – mi az? És mi több, én nem a test vagyok, sőt, a „kemikália” sem.

A „kemikália”, vagy a tudatosság további nevei *maha-tattva*, *moolamaya*, *hiranyagarbha*, *brahma-sutra* stb... de mindezek összessége az *atma-prem*, az Én szeretete. Aki megéri és megvalósítja a *maha-tattvát*, annak neve „Mahatma”. Elbizakodottságodban azt hiszed, *jnani* vagy, de ha így gondolod, akkor egy tudatlan ember vagy csupán.

V: Tehát a Tudat a lehető legmagasabb időben használatos. A Tudat az „én-vagyok-ság”-on túl jelenik meg.

M: Igen, azzal a feltétellel, hogy a Tudat nem érez „én-vagyok-ság”-ot. Az egész univerzum tudomása beleolvad a legfelsőbb állapotba. Akármilyen minőségi megnyilvánulás van ott, *Bhagavannak* nevezik. Az összes címke és állapot a címkék által szuggerált, és minden más beleolvadt a Semmibe. Az *Ishwara*, amely a *visvavishayává* – vagyis az egyetemes megnyilvánulássá – vált *nirvishayává*, vagyis szubjektivitás nélkülivé vált. Ezt csak azok tudják megérteni, akik rendkívüli módon szeretnék megismerni önnön természetüket. Bármilyen információt adok, az arról a szikráról, a tudatosság szikrájáról szól, amely ezt a megnyilvánult univerzumot létrehozta. Továbbá, én, az Abszolút nem vagyok a szikra. De nem tudok adni semmilyen információt Önmagamról, az Abszolútról. Sok kozmosz és univerzum megsemmisült, vagyis éonok jöttek és mentek, de én, az Abszolút érintetlen maradtam, és királyságom örökké csendes. Tegyük fel, hogy felteszek neked egy kérdést, mi voltál száz éve? Te így válaszolnál: „nem voltam”. Ez azt jelenti, hogy nem „ez” voltam, vagyis, nem ez a jelenlegi „vagyok”. Ki (és hogyan) mondhatná: „nem ez voltam”? Aki ezt mondja, nem létezett? Aki száz évvel ezelőtt volt, az nem a jelenlegi „vagyok”, de volt, és most is van.

V: Ó az „Én”, az Abszolút.

M: Rendben, olyan szavakat és fogalmakat használj, amelyeket tetszik, és felelj meg önmagadnak. Amikor „csaló”-nak nevezek valakit, az megfelel számomra, és „Mahatmá”-nak is azért nevezek valakit, mert megfelel számomra. Mi voltál száz évvel ezelőtt? Elmélkedj ezen.

Miért nem vizsgálod meg a fogantatás, és továbbfejlődésének kérdését? Ehelyett túlságosan lefoglal a spirituális és világi nyereségek megszerzése. Ez nem fog segíteni.

A növényi levekben és táplálék eszenciákban e *svarasa*, a tudomás értelme, és a *prarabdha*, a sors, szunnyadó állapotban már most is léteznek. És a táplálék eszenciák és levek kvinteszenciája a létezés érzése, illetve a „vagyok” tudomás.

V: De tudna-e létezni a princípium *prana* nélkül?

M: Kinek kellene *prana* nélkül létezni?

V: Benne van a virágban?

M: Nem csak a virágokban, de még a színekben is. Mindenütt jelen van. Az általam kifejtett tudás meghallgatása után, mi fog történni? Aki megéri, és magába szívja a tudást arra a következtetésre jut, hogy bármit látott, hallott, tapasztalt és szerzett teljesen haszontalan és felesleges. Végül senki sem marad, csak a *nishkama Parabrahman*, a vágy nélküli örök Abszolút állapot. Spirituális diszciplínákat folytatunk, mint például Isten imádása, bűnbánat, japa stb., valami spirituális dolgot megszerzendő. És ha a célt elértük, az *nishkama Parabrahman* lesz, ami igazolja mindennek a haszontalanságát. Még a legfelsőbb is a haszontalan a legfelsőbb számára. Ez az állapot is, amely címkéje: *Poorna-brahman*, *Paramatman*, és *Parameshvara*. Most menj vissza a fogamzásod elé egy nappal. Az is a *Poorna-brahman* állapot, akkor sem volt szükség semmire.

V: Megpróbálom a gondolataimat és érzéseimet követni, de az idővel változónak találom azokat. Tudom, hogy ez a változás a bennem lévő háttér ellenében történik. Hasznos ez a gondolkodás a számomra?

M: Igen, hasznos, de... Intellektuálisan teljesen rendben van, de a gondolkodás valótlan. Mit jelent számodra a változatlan? Mikor létezhet a változatlan? Csak akkor, amikor nem tudod, hogy „vagy”... amikor a létezés érzése teljesen beleolvad önmagába. Nem abban a változás nélküli állapotban voltál egy nappal a fogantatásod előtt? A test-tudat érzésed alapján figyelsz mindenre, mint elkülönült entitásokra, úgymint „én”-re, „te” -re, „mi-re”, „ők-re” stb. De a változás nélküli Abszolút számára mindezen játéka a kozmosznak és univerzumnak a létezés sejtjében történik. Melyik identitás maradt változatlan a gyermekkortól a jelen korig? A világon semmilyen identitás nem tud soha ugyanaz, és változatlan maradni!

V: Azt gondolom, az „én princípium” nem változik, igaz?

M: „Én princípium”-odat még mindig nem értetted meg. Az az az állandó mozgás állapotában lévő öt elem játéka a produktuma. Szóval hogyan tudod az „én-vagyok-ság” minőségét jellemezni az Abszolúthoz képest? Abban az állapotban semmiféle lehetőség nincs az öt elem játékára! Az egy attribútumok nélküli állapot.

Tegyük fel, hogy az Abszolútnak lenne egy kis „én-vagyok-ság” érzése, belépne vajon az anyaméhbe?

V: Meditációm során figyelmem a tudatosságára magára irányul. Felismerem, hogy tudatában vagyok a tiszta tudatosságnak, és így nem vagyok az.

M: Spirituális háttéred megfelelő. Tiszta tudatosságról beszélsz, amely mindent átható megnyilvánulás és működés. És ebben az állapotban tanúság történik. A meditáció beteljesülése a memória teljes kitörlése és megnyilvánulás a lét érzésének nem-emlékezete mentén pihen. Mindaddig, amíg a *guna*, a lét érzése jelen van, tanúság történik. A nem-tanúság állapotában tartózkodás az *advaita* állapot, ami a legmagasabb; ezért minden tapasztalatot le kell lenyelni, beleértve a lét érzését, az ősi tapasztalatot.

V: Mint mondtam már korábban, amikor tudatában vagyok a tiszta tudatosságnak, e ponton teljesen független vagyok a testemtől és a körülményektől. Önmagamat, az Abszolútot azon tudatosság eredeteként érzem. És e tudatosság mögött, az „Én”, az Abszolútként néma nyugalomban marad.

M: Ön tudatosságról beszél, most árulja el nekem: Mi az oka ennek a tudatosságnak? Minek a következménye, minek a terméke?

MÁSODIK VENDÉG: A tudatosság a táplálék produktuma.

M: Igen, a táplálék eszenciában, ebben a minőségben vagy *gunában*, az „én-vagyok-ság” érzése benne lakozik. De értsd meg világosan, te nem vagy a *guna* az Abszolút nézőpontjából. Mi, az Abszolút, pózolunk csupán az „én-vagyok-ság”-ként; az Abszolútként nem vagyunk a „vagyok” kemikália.

ELSŐ VENDÉG: Később a meditációban tudatállapotom elmozdulni látszott a tiszta tudattól és visszacsúsztam a testi és szellemi létezésbe. Ebben a kérdésben kérem a segítségét.

M: Ne tegyél semmit, abszolúte semmit! Csak legyél, legyél a „vagyok” a tudomásban, és csak tartózkodj abban.

Ahhoz, hogy ezt magadba szívod, meditálj csupán a létezősége. Ragadd meg a meditációban a „vagyok” tudomást. E folyamatban a felismerés következtében az „Én” az Abszolút nem vagyok a „vagyok” *guna*; ezért meditációban semmit sem kell emlékként megőrizni. Mindazonáltal, valami meg fog jelenni a memória képernyőjén, de maradj közömbös; csak *legyél*, ne csinálj semmit. Tartózkodj attól, hogy bármit is megragadj a meditációban; a pillanatban, hogy így teszel, másság, és ezzel kettősség kezdődik. Semmi nem kell tenni. Ez után minden rejtély megoldódik és

szertefoszlik. Meg fogsz szabadulni a *moolamaya* – vagyis az elsődleges illúzió – rád gyakorolt erejétől, ami elvész.

A spiritualitás terén nincs nyereség vagy veszteség, így nem lesz kérdés a születés vagy a halál sem. Ami azt illeti, nincs közvetlen tapasztalatod a születésről! Ez olyasmi, mint egy rablási esemény, amely Kalkuttában történt, és amellyel engem vádolnak, aki Bombayben tartózkodom, és sosem voltam Kalkuttában. Hasonlóképpen töltöttek fel nem csak ezzel a születéssel, hanem előző születések százaival. Nem vagyok tudatában semmiféle előző születésnek; csak „szüleim”, akiket sosem ismertem, töltöttek fel ezzel a születéssel.

E tényállás alapján nem szégyelled elfogadni a „vádját” a születésednek? Én az összes ilyen képzeletbeli vád alól mentesültem, amikor talákoztam *satgurummal*, aki meggyújtotta a bölcsesség fáklyáját, és megmutatta nekem igaz természetemet, mint ami Nem-született. A Nem-született birodalmában nincs hely a „vagyok” számára, sem a Nap, a Hold, a csillagok, a kozmosz stb. számára.

1980. február 10.

12.

Bármi, ami észlelhető, nem te vagy

VENDÉG: Elolvastam az *I Am That*-et, és idejöttem.

MAHARAJ: Az egész könyvet elolvastad?

V: Az első részt teljesen, a második részt pedig részben.

M: Elolvasva a könyvet, eljutottál énedig, a tanú állapotba?

V: Igen, megértettem, de nem érzem. Nincs béke az elmémben.

M: Van sejtelkedés arról, hogyan kapcsolódsz önvalódhoz?

V: Kevéske.

M: Vannak kérdéseid?

V: Nem sok, de hálás lennék, ha elmondaná, hogyan teremthetem meg elmém békéjét.

M: Az önvaló, az *atman* miatt kapcsolódsz a világhoz, a testen keresztül. Az önvaló nem más, mint a „te vagy” tudomás. Meditálj a princípiumon, amellyel tudod, hogy „te vagy”, és amely alapján tapasztalod a világot. Meditálj ezen a „te vagy” tudomáson, amely a tudatosság, és tartózkodj abban.

V: De a koncentráció éppen hogy nincs jelen.

M: Ne végy tudomást az elméről, ahogy az utcán lévő tömeget is figyelmen kívül hagyod.

V: Meg fogom próbálni.

M: Alapjában véve az elme egy univerzális dinamikus princípium, de mi a testre korlátozzuk, és aztán függünk tőle – ebből származik a baj. Figyeld meg a Tansa tó vizét. A víz egész Bombayhez tartozik. Jogot formálhatunk a víz valamely részére tiédként vagy enyémként? Hasonló módon értendő az én egyetemessége is. De azt te a testre való korlátozással kondicionáltad; ezért nézel szembe problémákkal. Az önvaló másik elnevezése Ishwara – Isten – az Univerzális Princípium. Ha ragaszkodsz hozzá, mély tudást fog rád szállni, és békében leszel.

V: Megpróbálok meditálni rajta, de az elme ide-oda kalandozik. Ha megpróbálok közömbös maradni az elme iránt, az egy hosszadalmas procedúra lesz.

M: De nem te vagy minden procedúra forrásánál?

V: Minden dolog forrása az élet.

M: Igen, de az életerő egyetemes, és nem személyre szabható. Ha felismered ezt, akkor nincs több baj.

V: Így van, de amikor az elme rossz útra tér, szenvedek. Úgy érzem időnként, hogy az élet egyetemes, de pillanatokra egyénre szabottá válik. Hogyan lehet megszabadulni ettől?

M: Ez a beszélgetés konvencionális módja. A víz univerzális, használd, amikor birtokában vagy. Hasonlóképpen, használd az elmét igényeid kielégítésére, és aztán hagyd, hadd áramoljon

magától, beavatkozásod és részvételed nélkül, mint ahogy áramlik a folyó, amelyből vizet csak szükség esetén veszel.

A beszédeim intelligens embereknek vannak szánva. [Egy helyi látogatóhoz:] Miért jöttél? Nem fogod érteni ezeket a beszélgetéseket; csak énekelj bhajanokat Isten dicsőségére.

Miért tiszteltem a külföldi látogatókat? Ők komoly keresői az Igazságnak, de még nem sikerült a helyét megkeresniük. Nagyra értékelem őszinteségüket, és a megértésre irányuló mély vágyukat.

V: Valóban messzire jutottak. Amilyen témába belefognak, mélyen belemerülnek.

M: Habár ez a kettő beszélget itt, a valóságban ők (a két entitás) nem léteznek. Ez a mai téma. Először is, „senki” nincs. Mihelyt egy van, kettő is van. A beszélgetés témája: Hogyan csökkent ez a kettő egyre, és végül semmire? A semmiből spontán előmerült a létezőség érzése – ez az egy. Később, amikor a létezőség érzésének tudomására kerül a „vagyok”, az a kettősség kezdete. Aztán, miután a kettősség előmerült, a létezőség érzése azonosul a formával, és így tovább. Valójában a létezés érzésre „egy”-ként hivatkozni nem egészen helyes. Mivel ebben az állapotban csak a létezés érzése uralkodik, hol merül fel a szükség, hogy akár „egy”-ről is beszéljünk? A másság (kettősség) megjelenésével, az 1. sz. és a 2. sz. egyidejűleg jelennek meg. Hogy azt mondhassam, hogy „valami van”, „én” kell, hogy legyek először. Ha „én” nem vagyok, nem tudom azt mondani, hogy „valami van”. Tehát a spiritualitás alapvető elve, hogy az „én”-nek lennie kell, mielőtt bármi más lehetne. Ez az „én” a létezőség, amely az első.

V: Ön azt mondta, a kezdetkor létezik az „ember”, és később nincs „semmi”.

M: Amikor az ember önvalójába néz, amikor önvalójában tartózkodik, akkor „semmi”.

V: Igen, amikor az ember beolvad, ember marad.

M: Azt mondhatnánk, hogy minden rendben, köznapi szóhasználattal élve, de valójában ez semmi ilyesmi.

V: De ön mondta, hogy az élet örök, így az élet jelen van.

M: De nem az individuum élete; az Abszolút, ami meghaladja az egyetemes tudatosságot.

V: Az élet örök azt jelenti, hogy az élet örökké jelen van.

M: Igen, az élet lehetősége mindig jelen van. De hacsak nem áll rendelkezésre test-forma, semmiféle érzékszervi észlelés nem lehetséges. Amikor a test holtan esik össze, az érzékek nem működnek; ezért sem az észlelése, sem a tudomása nem megy végbe a világnak, az adott személy részéről.

Csak amíg az érzékszervek működnek, lehetséges a világ észlelése, és tudomása. Szóval, az érzékszervi funkciók hiánya megszabadulás, egy bizonyos módon. Nem így helyes?

Jelen pillanatban élek, érzékeim és reflexeim reagálnak a szituációkra. A halott ember érzékei és reflexei nem reagálnak. Amikor a megnyilvánult univerzumban egy test formában létrejön az érzékszervi és motoros funkció, csak akkor van lehetőség érzékelhető univerzum létezésére. A lényeg, hogy a világegyetem létezzen, egy megfelelően működő érzékszervekkel rendelkező megfigyelőnek kell léteznie. Az elme értelmezi az érzéki észleleteket, és arra a következtetésre jut, hogy az univerzum létezik. Ezért, ha a megfigyelő érzékszervei és elméje nem működnek, akkor a megfigyelő számára univerzum nem létezik.

V: De a látás, hallás és tapintás stb. szervei a testhez, nem pedig az énhez, az *atman*hoz tartoznak.

M: *Atman* nélkül az érzékek nem működhetnek. De az a test kvintesszenciájában lakozik. Amikor elmerül önmagába, csak *nirguna* marad – ami a minőség nélküli Abszolút.

V: Az *atman* testet tud cserélni.

M: Az *atman*nak nincsen teste, hogy tudná akkor lecserélni azt? Jelen pillanatban feltételezi, hogy a „vagyok” testet jelent csupán.

V: Ebben a materialisztikus világban, amikor azt mondjuk „mi”, akkor csupán a testet értjük alatta. De ha lábaimat eltávolítják, akkor azok tőlem függetlenné válnak. Ezért úgy érzem, hogy én, mint olyan, nem a test vagyok.

M: Helyes.

V: Így az *atman* valami más, mint a test.

M: Az *atman* nem az individuum, ezt határozottan meg kell érteni. Az *atman* csak a test működő érzékein keresztül érzékeli a létezés érzését, másként az *atman* nem érzékeli önmagát.

V: Ennek felismeréséhez meditálnom kell?

M: Igen, meditációra feltétlenül szükség van. Ha folyamatosan tudod csinálni, az jó, de az egész napos elfoglaltság nem mindig teszi ezt lehetővé. A kora reggeli órák meditációja hasznos és hatékony. De csinálhatod akár mikor, amikor tudsz rá időt szakítani. A mély készletést érző keresők bármikor tudnak meditálni. Kezdetben a keresőnek üljön egyedül egy csendes helyen, teljes kényelemben. Amikor stabilitást ér el a meditációban, bárhol, bármikor tud ülni. Tegyük fel, hogy ilyen haladó kereső ül itt meditációban. Ő teljesen el lesz veszve önmagában. Figyelme csak a figyelemre fog összpontosulni, aminek eredménye, hogy nem lesz tudatában, mi zajlik körülötte. Egy ilyen állapotban, továbbá, semmi sem fog az eszébe jutni. A meditációnak ilyen minőségűnek kell lennie. Mi van, ha valaki erősen aggódik, tudomást venne a körülötte zajló dolgokról?

Amikor mély meditációban ülsz, létezésed érzését csupán a „vagyok” tudomás itatja át teljes mértékben. Ilyen állapotban intuitíve fel fog tárulni számodra, hogy „én-vagyok-ság” érzésed hogyan és miért alakult ki.

V: Az „én-vagyok-ság” által?

M: A tudatosság, a létezőség, az „én-vagyok-ság” érzése, mindez ugyanaz benned, mielőtt még bármiféle szó kiáradna.

Ez egy nehezen megfogható kérdés, próbáld hát világosan megérteni. Amikor azt mondom, hogy a fogantatást megelőzően „nem voltam”, akkor annak jelentése valójában az, hogy nem a jelen pillanatbeli „vagyok” voltam. De az „Én”, amely ezt fel tudja ismerni, jelen kell, hogy legyen, hogy a jelen pillanatbeli „vagyok” hiányát megítélje.

A fogantatást megelőzően az „Én”-nek nem volt létezés érzése, vagy „én-vagyok-ság” érzése, a test hiánya miatt. A test megérkezésével az „én-vagyok-ság” érzésének az előző „én”-re kell tevődnie.

Meditációban az „én-vagyok-ság” érzés csupán azt fogja jelezni, hogyan és miért jött létre. Rendelkezned kell ezzel az ideával, annak kiderítéséhez, ahogy az „én-vagyok-ság” micsoda, ugyanúgy, mint ahogy addig nem nyugszol, amíg meg nem találsz a valahonnan áradó szag forrását. Például, ha rossz szag árad, akkor a forráshoz kell menned; és amikor felfedezed, hogy az egy patkány bomló teste, meg kell szabadulnod a testtől, a bűz megszüntetése érdekében. Hasonlóképpen szeretnéd felderíteni a virág helyét, ha egy finom illat sodródik feléd. El kell menned az „én-vagyok-ság” illat forrásához, és fel kell derítened, hogy az „hogyan és miért”.

V: Hogyan vadászik rá az ember?

M: A princípium neve, amely az „én-vagyok-ság” illatnak az előidézője, *Bhagavan-vasudeva* – az isten, aki illatot ad. Aki ezt az illatot kapja, meg akarja őrizni azt, minden áron.

V: Hogyan tud belépni az ember abba az állapotba?

M: Te, a test-elme szintjén, képtelen vagy rá, hogy nyomon kövesd. Csak a princípium egyedül fogja felfedezni önmagát. Valaki, akit nevezhetsz Bhagavannak, Vittalnak, vagy Istennek, annyira belehabarodott az illatba, hogy fenn akarja azt tartani.

V: Erőfeszítéseim egy nap gyümölcsöt fognak teremni, és automatikusan fel fogom őt fedezni.

M: Az ő jelentősége nulla lesz a számodra abban a pillanatban, hogy felfedezted, és megszabadulttá válsz a *vasudeva* általi belehabarodástól

V: Másképp fogalmazva azt gondolom, ha mindig érzed, nem jársz utána. Amint felismered az önvalót, automatikusan eljön hozzád, így nincs szükség arra, hogy nyomon kövesd. Tehát, amint felismerjük, oly módon használhatjuk, ahogyan szeretnénk.

M: Abban az állapotban túl leszel minden szükségleteden és igényeden; nem fogod használni semmire. Semmilyen vágy nem marad, mivel mindegyik beteljesült.

V: Nem úgy értettem, hogy világi céljaim érdekében használnám. Úgy értettem, hogy eggyé válnék vele.

M: A valóságban soha nem különültél el tőle. Hol van akkor?

V: Szép, hogy soha nem különültem el tőle, de jelen állapotomban én csupán egy testnek tekintem magam.

M: Ez a te koncepciód, hogy te a test vagy, és ez megtéveszt téged.

V: Akkor szabad leszek.

M: [*Elszavalja Guru Nanak egyik párversét:*]

Ó elme, mit keresel? Kívül és belül az egy csupán. A koncepció érzetet veled belülről és kívülről. Amint a Nanak nevet viselő földi edény összetört, az én a test vagyok koncepciótól megszabadulva hol van kívül és belül? Az „Én” uralkodik csak mindenütt.

Nanak így folytatja:

Mint illata a virágnak, mint kép a tükörben, az „én-vagyok-ság” érzése úgy érződik a testben. Ezért add fel a neved Nanak, és a testtel való identitásodat úgyszintén.

Tartózkodj az „én-vagyok-ság” érzésben, és meg fogsz szabadulni.

V: Amikor nyomon próbálok követni az önvalót, úgy tűnik számomra, mintha több önvalót teremtene.

M: De ki az, aki oly sok önvalót lát? Egy gondolat további gondolatokat teremt. Ki figyeli meg az első gondolatot?

V: Ez az, amit tudni szeretnék.

M: Te vagy csupán a megfigyelője az első gondolatnak. Ha a legelső gondolat tudója nincs jelen, ki fogja megfigyelni a többi gondolatot?

V: Ha a tudó nincs jelen, akkor gondolatok sem lesznek.

M: Ha ezt érted, az egésznek vége – mehetsz. Koncepciókat kifejteni és szaporítani borzasztó egyszerű. De az összes koncepciót eldobni nehéz dolog, és ritkán fordul elő.

V: Hogyan lehet eltávolítani gondolatokat és új koncepciókat? Ha minden koncepció és gondolat eltávolításra került, eggyé fogok válni azzal?

M: Ne próbáld valamivé válni. Ne csinálj semmit! Anélkül, hogy szavaid bármelyikére gondolnál, maradj csendben. Amint egy szó kisarjad, létrehoz egy jelentést, és akkor azon lovagolsz. Követed szavaid jelentését, és bizonygatod, hogy önmagadat keresed. Szóval legyél éber az állapotra, amely megelőzi a szavak kisarjadását. Találkoztál már valamilyen bölccsel?

V: Ez az első alkalom.

M: Olvastál valamilyen könyvet?

V: Paul Brunton munkáját Ramana Maharshiról.

M: Spirituális háttered készen áll, ezért hallgatod ezeket a beszélgetéseket, és próbálsz megérteni. Mások a koncepcióikkal vitáznak velem. Csúrig vannak koncepciókkal, aminek következtében képtelenek meghallani, amit én mondok. Sokan jönnek ide, nagyon jól felkészültek tételezve magukat, de tudom, hogy tudatlanok csupán. Én azonban egyedül tudatosságnak tekintem őket.

Identitásuk a test-elme szintjén folyton változik, és egyikük sem volt állhatatos és hű hozzájuk. Miért vonzódnak akkor bármiféle identitáshoz, kijelentve: „olyan vagyok, mint ez”, „olyan vagyok, mint az”?

V: Mindez mentális. Egyik pillanatban azt gondolom, hogy „olyan vagyok, mint ez”, másik pillanatban pedig azt gondolom, hogy „olyan vagyok, mint az”.

M: Ki más, mint te, figyeli meg azokat a pillanatokot? Te vagy a tanúja ezeknek a pillanatoknak. Bármit látsz és észlelsz, és bármit látsz belül és kívül, az nem te vagy.

V: Megpróbálok megérteni.

M: Meditációban, győzködheted magad: „Én Guru Nanak vagyok csupán”, vagy, ahogy egyesek a saját meditációjukban szilárdan hiszik: „Én Bhagavan Sri Krisna vagyok csupán”. Ezen identitások egyike sem stabil. Az egyetlen stabil valami ezen identitások megfigyelője, és egyedül te vagy az a megfigyelő – az örök egy.

Tekintsük példaként a szegény színészt, aki oly ragyogóan játszotta a király szerepét, hogy rengeteg elismerést kapott. De ő nem a Király. Hasonlóképpen, te nem vagy Guru Nanak. Te a megfigyelő vagy. Bármit is látsz, és érzékel, minden a maya, az illuzórikus principium játéka.

1980. február 19.

13.

A tanúságot megelőzően létezned kell, hogy tanúság történhessen

MAHARAJ: Azt mondd, könyvet írsz. Rendelkezel a szükséges ön-tudomással, vagy a nélkül írsz?

VENDÉG: Nem ön-tudomás birtokában írok.

M: Ha nincs jelen ön-tudomás, ki akkor az író?

V: Yoga *asaná*król szóló könyvet írok, egy tanítóval együttműködésben. Nem saját kútfóból írok.

M: Rendben. De mi a helyzet veled, a te természeteddal, identitásoddal?

V: Végül is, igen, szeretném megismerni önmagam.

M: Ha te nem lennél, mi más létezhetne? Miért írsz ezekről a diszciplínákról? Csak, hogy önmagadat megismerd, nem?

V: Ez fogja előkészíteni hátteret a kereső számára, előkészíti őt az Én keresésére.

M: De a te háttered kész van-e már?

V: Nincs, természetesen nincs!

M: Akkor miért írod a könyvet?

V: Mert ez egy technikai jellegű könyv, képekkel.

M: De a szerző nem ismeri önmagát, akkor mi haszna az írásoknak?

V: E tekintetben inkább Önre támaszkodnék, de ahogy mondtam, a könyv technikai jellegű, és egy tanító felügyeli.

M: De mi hasznod van neked ebből? Ezt a munkát elvégezve, el fogod érni az Ént? A legfontosabb dolog az életben az Én felismerése.

V: Egyetértek Önnel. Bizonyos nyereséget valószínűleg elkönyvelhetek arra az időre, amíg a könyvön dolgoztam, úgy értem, tapasztalatokat és érettséget szereztem.

M: Ami azt jelenti, hogy tapasztalataid során további koncepciókat gyűjtöttél. Te vagy az, akinek a magassága és szélessége növekedett?

V: Nem.

M: Mi a célja a látogatásodnak?

V: Akármikor Önhöz látogatok, inspirációt nyerek és lelkesedést érzek.

M: Milyen haszna van még?

V: Értem, mire ki akar lyukadni.

M: Ki figyeli mindeme inspirációt és lelkesedést? Ki a tudó? Te nem önmagad felé nézel, hanem más dolgokkal foglald el magad.

V: Úgy érti, hogy miközben önmagamba nézek, a mesterségemet is úznöm kellene?

M: Amint befelé nézel, minden spontán módon fog zajlani számodra. Mielőtt megismerted volna anyádat, minden téged érintő dolog spontán módon, a tudomásod nélkül történt.

V: Igen, egyetértek.

M: Emberi lényé fejlődöttél, természetesen. E megjelenés előtt volt bármiről tudomásod? Ahelyett, hogy e szempontra figyelnél, mások ügyeibe kevered bele magad!

V: Hagyjam abba a jelenlegi elfoglaltságomat?

M: Nem az elfoglaltságod folytatásáról vagy abbahagyásáról van szó. Meg kell ismerned önmagad.

V: De önmagam megismeréséig mit kell tennem?

M: Csinálsz valamit...

V: Korábban azt mondta nekem, miért keveredek bele tevékenységekbe...

M: Ne csinálással vagy nem csinálással törődj; sokkal fontosabb, hogy önmagadat figyeld.

MÁSODIK VENDÉG: De legalább valami hasznosat csinál a yoga könyv írásával.

M: Mi a yoga, mi az „összekapcsolódás”? Ki egyesül kivel?

V: A lelkek egyesülnek Istennel.

M: Isten egy általad hallott szó, míg a lélek a az emberi létezés közvetlen tapasztalata.

V: Csak kifejeztem a yoga jelentését, ahogy azt általában értik.

M: Eszerint nem érted a valódi yogát. Tudsz róla, hogy csak az ön-megvalósított bölcsüket imádják, és nem a yogikat?

V: Hibát követek el a yoga követésével?

M: Sok *rishi* és aszkéta gyakorol yogát; de imádják őket?

[Egy újonnan érkezett látogatóhoz szól, aki találkozott Ananda Mayi Maval] Elérted az *ananda* állapotát, amikor elmentél hozzá? Ha megvalósítottad volna az *ananda mayit*, akkor soha többé nem látogatnád meg újra, és ide sem jönnél el. Ha érted, amit mondok, az több mint elég.

V: Nem nehéz megérteni.

M: Akkor miért ülsz itt?

V: Szeretnék itt ülni egy ideig.

M: Mivel voltál Ananda Mayinál, ismertesd velünk, mi az *ananda*. Az *ananda* – az Üdvözültség – egy kézzel fogható forma?

V: Ellenkezőleg. De érezhet az ember boldogságot.

M: Egyetértek, de látod, meg tudod figyelni?

V: Látom időnként a boldogság eszenciáját kiáradni Ananda Mayi Mából.

M: Nem gondolod, hogy egy tudónak kell jelen lenni, bármilyen látást vagy érzést megelőzően?

V: Miután olvastam az *I Am That*-et, értem, hogy a tudónak jelen kell lennie, mielőtt bármi látható, érezhető vagy tapasztalható volna.

M: Te, mint a tanú, megelőződ a boldogságot. De a végső te, a valódi te, korábbi, mint a tanú te. A boldogság nem maradandó.

V: Meditációim során a „tanú” önmagamban való megtapasztalásakor rettenetesen félttem eleinte, mert kétfelé hasadtnak éreztem magam; ez nincs többé.

M: Érezted a kétfelé hasadást. Most melyik voltál te, a koncepciója a „látásnak”, vagy a tanúja a koncepciónak?

V: Nem voltam velem ennyire tisztában.

M: Legalább az intellektuális szintről mondd el, ha nem közvetlenül tapasztaltad a szubtilitást.

V: A megfigyelője vagyok a hasadásnak.

M: Magyarázd el a két stádiumot.

V: Megijedtem, hogy látnom kell a hasadást.

M: A koncepció hasadása volt, vagy önmagadé?

V: Egyik sem.

M: Igen, te, az Abszolút, nem vagy sem egyik, sem másik.

Kezdetben Indiában, amikor az ország feje az autójával közlekedett, nem volt szám a rendszámabláján. Hasonlóképpen nincs szükséged számra neked sem, a Legfelsőbb lévén. *[Maharaj ismét ahhoz a látogatóhoz beszél, aki a yoga könyvet írta]* Te yogi vagy, és így érted, amit mondok.

V: Igen, értem egy kicsit, de nem vagyok yogi.

M: De tanulmányoztad a yoga rendszereket és gyakoroltad a jogát. Amikor cukrot vagy sót dobsz a vízbe, feloldódik abban. Most azt kérdezem tőled, te miben olvadtál fel?

V: Időnként felolvadok.

M: És máskor?

V: A szent neveket recitáltam, *japát* végeztem.

M: A *japa* célja fenntartani önmagad, ami azt jelenti, visszatartani a tudatosságot. *Japa* marathi nyelvű jelentése: megőrizni, megvédeni. Meg kell védened létezőségeidet a *japa* által.

MÁSI K VENDÉG: Mi a létezőség?

M: Ami „te vagy”, a tudomás, hogy „te vagy”, szavak nélkül, csupán a létezőség érzése. Ki ment el Amanda Mayi Ma hoz, a test vagy a létezőség? Utóbbi megelőzi a testet, az elmét és minden szó kirobbanását. Gyakoroltál *japát*?

V: Igen.

M: A *japa* olyan, akár egy gyógykezelés a létezőség számára, mint ahogy a tested jóléte érdekében gyógyszerrel veszel be és borogatást alkalmazol.

V: Ezt erőteljesen éreztem.

M: Pihentnek érzed magad.

V: Igen, nagyon is, de most, hogy megtudtam valamit a tanúságról, kíváncsi lennék, *japát* végeztem-e.

M: Mindazonáltal, abban az időben úgy tudtad, hogy *japát* végzel.

V: Igen.

M: Akkor ez nem tanúság, illetve nem tanúság történt veled?

V: De igen.

M: A tanúság természetes módon történik. Amikor szavaid belépnek a füledbe, én válaszolok. Hasonlóképpen, amikor észlelünk valamit az érzékeinken keresztül, az észleletek tanúsága történik. Nincs szükség különleges erőfeszítésekre.

V: Meditációról és yogáról szeretnék kérdezni.

Tíz évvel ezelőtt Ananda Mayi Ma arra kért, végezzek *japát*. Egy idő után tanúja kezdtem lenni, hogy a *japa* bennem zajlik. Akkor Ananda Mayi Ma azt mondta, folytasd. A problémám az, hogyan lehet elérni az „én-vagyok-ság”-ot és a létezőséget.

M: Az első tanúság a „te vagy”; az után következik minden más tanúság.

Hacsak a „te vagy” elsődleges tanúság meg nem történik először, semmilyen további tanúság nem lehetséges. Amikor a szavak kiáradnak belőled, ahogy már mondtam, azok tanúsága természetes módon történik benned. Még egyszer megismétlem: a „te vagy” érzésnek kell megjelenie elsőként, és azt követően a szavak kiáradása és tanúság egyidejűleg történik. Tehát, vagy te a szavakat megelőzően?

V: Nem tudom.

M: Pontosan ez a tudatlanság, és ennek felismerése tudás. Végül is te, az Abszolút, nem ez a tudás vagy.

V: Lehet egy kérdésem?

M: Emlékezz Ananda Mayira, és ezzel elmédben tedd fel a kérdésedet, mert ő a gurud.

V: Most úgy érzem, egyedül vagyok, és hogy guru nem létezik.

M: Helyesen beszélsz. Ebben a megértésben, és csak ebben stabilizálódj. De mielőtt erre a következtetésre jutottál volna, értetted, mi vagy te és mi a guru?

V: A guru olyan valaki, aki megmondja nekem, mi a teendő, és én teljesítem, amit mondott nekem.

M: Nevezhetjük a „vagyok” tudomást a gurunak?

V: Igen.

M: De még az a „tudomás” sem vagy!

V: Amikor „tudomást” mond, tudatosságot ért alatta?

M: Természetesen, a „tudomás”, a „vagyok” azt jelenti tudatosság, Isten, Ishwara stb., de te, az Abszolút, nem az vagy.

MÁSIK VENDÉG: Megkérdezhetem, ki vagyok én?

Jelen vagy a kérdés előtt, illetve után?

V: Mindkettő.

M: Meg kell érteni, és fel kell ismerni, hogy a „vagyok” már az előtt van, mielőtt bármilyen szó vagy kérdés felmerülne bennem. Az emberek mindig egy névvel vagy fogalommal szeretnék jelölni a szavakat megelőző „vagyok” állapotot. Amikor ez egy név adásával – például Brahman – megtörténik, elégedettséget érzek.

V: Nem vagyok boldog, erős félelmet érzek.

M: E pillanatban is, vagy csak korábban?

V: Most is.

M: A félelem a test-elmével való azonosulás miatt van. Amikor nem volt tudomásod a testről, lehetett jelen félelem?

V: Nem, amikor gurum azt mondta nekem, hogy én vagyok Brahman, akkor kezdődött ez a félelem.

M: Pontosan, a guru szavai hatására elméd sokkot kapott, mert megsemmisülése megkezdődött! A félelem amit érzel, az elmében van.

V: Tudom, de még megvan. A test meg van riadva, hogy nem fog többé létezni.

M: Ananda Mayi Mahoz visszatérve. Amikor Ananda Mayi beleolvad az *ananda mayi*ba (ő Én), ami a Legfelsőbb, az Abszolút csupán. Ananda Mayi az üdvözült, de még minőségi állapotot jelenti le. Tudatosság.

V: *Ananda mayi* ezé a világé?

M: Ez a másik út, az egész világ az ő méhében pihen. Mi az *ananda mayi*? A te üdvözült állapotod csupán, a „te vagy” tudomás. Ha ez nincs, semmi sincs! Te *ananda mayi*t személynek tekinted, de semmi ilyesmiről nincs szó. *Ananda mayi* a Létezés állapota.

1980. március 13.

14.

Az „én-vagyok-ság” érzése a térnél is finomabb

MAHARAJ: A létezőség csak a test segítségével cselekedhet a világban. A test az öt elem kvinteszenciája, és a test-eszencia kvinteszenciája a „vagyok” tudomás. Egy test forma hiányában a létezőség nem tudhat önmagáról. Így az immanens princípiumhoz, egyedül a létezőséghez kell ragaszkodnod. Minden tevékenység lehetősége a létezőségben pihen, amely szunnyadó állapotban a táplálék-test levében van. Ezek a levek az öt elemből származnak. A fő princípiuma az egész működésnek a „vagyok” tudomás, ami az öt elemi test kvinteszenciája. Ezt a „vagyok” tudomást kell helyesen megérteni. A létezőség, az életadó lélegzet és az elme forma nélküliek. Az öt elem áramlása folyamatában különböző test formák és mindenféle fajok jönnek létre. Amikor az életadó lélegzet átjárja e különféle test formákat, a létezőség ugyancsak kifejezi magát rajtuk keresztül. A *sattva*-nak nevezett növényi eszencia a különböző fajok testeibe kerül. És a *sattva* létezés érzés a testekben lakozik. Minden faj a formának vagy a test alakjának megfelelő nevet kapott. A fajok megnyilvánulásai és cselekedetei testük formájának megfelelően változnak.

Minden faj közül az ember a legfejlettebb, aki ezért alkalmas az Ishwara, Isten címre. Az életadó lélegzet funkcionálásával elme áramlás indul az emberi testben, és cselekvések történnek a *samskaráknak* megfelelően, amelyek az elme által kívülről gyűjtött benyomások.

Lehet a test fekete, fehér, magas vagy alacsony, de az immanens princípiumnak – amely a „vagyok” tudomás – nincs színe, vagy dimenziója, éppen úgy, ahogy az életadó lélegzetnek és az elmének sincs. Csupán egy „jelenlét érzés”, ragyogás érzés. És az elme funkciók olyanok, mint annak járműve vagy közege, végrehajtandó a világi tevékenységeket.

Akarsz meditálni, és fogsz is. A valódi meditáció a létezésnek ebben az érzésében való tartózkodás. A meditáció valójában az önmagához ragaszkodó létezés érzését jelenti. Azt mondják, halála után az ember mennybe vagy pokolra kerül. De ez merő koncepció, és hallomás. Amikor a test meghal, a bennünk lakozó *atman*, a létezés érzése, elveszíti létezésének emlékét, és nem tudja, hogy „van”. Abban az állapotban nincs alvás, ébrenlét és tudomás.

Ezt világosan meg kell értened. Ha valaki azt gondolja, hogy ő a test, rabszolgájává válik az elmének, és ennek megfelelően szenvednie kell. Ezért teljesen azonosítanod kell önmagadat a benned lévő legfelsőbb princípiummal, ami a „vagyok” tudomás. Ez a *brihaspati* – az istenek guruja – állapotába fog téged emelni.

Úgy gondold, hogy valaki vagy, de te semmi ilyesmi nem vagy. A létezés érzése a testen keresztül, a mindent átható Abszolút következményeként fejeződik ki. A létezésnek ez az érzése mélyen belehabarodott önmagába, és elnevezése *atma-prem*, Ön-szeretet. *Guná*nak, *Shivá*nak és *Brahmannak* is nevezik. Ez az Ön-szeretet, amely a különböző testeken keresztül működik. Mivel egyedül ez a princípium létezik, különféle módokon különböző közegeken keresztül fejezve ki önmagát, nincs „te”, „én” vagy „ő”. Amikor a test meghal, akkor az öt elsődleges elemre bomlik szét; és az életadó lélegzet, a *pratta*, az egyetemes levegőbe olvad. És a *guna* – vagyis a létezés érzése – azonnal *nirgunává* vagy nem-létezéssé válik, a lánghoz hasonlóan azonnal kialszik. Kérlek, hallgasd figyelmesen, amiket elmondok.

Ha nincs jelen életadó lélegzet, a *guna* nem bír létezés minőséggel. Csak, amíg a *guna* létezik, alkalmaznak nagy címeket, mint a Shiva, Brahma és Visnu. *Prana* nélkül az életadó lélegzet, nincs mozgása vagy dinamikus minősége a testnek, de még a *guná*nak sem. Röviden, amikor kedves barátja és kísérője a *prana* kilép a testből, a vezérlő princípium, a *guna* is elpárolog. Egy halom gabonában a tudatosság szunnyad, és a kedvező feltételek jelenlétében a fajok formájának és minőségének megfelelően fog megnyilvánulni. Ha bármilyen kérdésed van a témáról, kérdezz.

VENDÉG: A biológiai formák természetes módon teremtődtek, minden cél nélkül?

M: Igen, de adott faj csak saját képe mintájára nemzhet. Az ember nem fog alacsonyabb állatot nemzeni, vagy fordítva. Visszatérve az „én-vagyok-ság” érzésére, meg kell értened, hogy ez a

legfinomabb princípium, még a térnél is finomabb. Amikor ez a test halála miatt megszűnik, és az életadó lélegzet leáll, az esemény elnevezése *nirvana* vagy *nirvana*. Ez egy olyan állapot, amelyben nem marad mintája az „én-vagyok-ság”-nak – egy abszolúte mintától mentes állapot. Az állapot nem tudja, hogy „van”, és túl van boldogságon és szenvedésen, és a szavakon végképp túl van; megnevezése *Parabrahman* – nem-tapasztalati állapot.

V: Mi az üdvözült állapot meditációban?

M: Amikor teljesen elfelejti önmagát meditációban, akkor a meditáló *vishranti*, ami teljes felejtésben végződő ellazulást jelent. Ez az üdvözült állapot, ahol nincs szükség szavakra, fogalmakra, de még a „vagyok” érzésére sem.

V: Minden koncepció a princípiumból sarjad, amely a méhmagzatban szunnyad. Nem így van?

M: De igen.

V: Lehetséges, hogy gondolat áramlásunk is már eldöntött?

M: A gondolatok nem eleve elrendeltek, hanem a most kapott impressziók, *samskarák* reakciói.

V: Isten vagy Ishwara azt mondta, legyél mindentudó – mindenről informált. Mit jelent ez?

M: Ishwara nem individuális személy. Egy mindent átható princípium, amely látens módon mindenben benne van. Megnyilvánul az öt elemben, a három *gunában*, és a ébrenlét, alvás és tudomás ciklusában.

V: Nem-kettősséget jelent?

M: Kettősség csak a test-elme szintjén van. A mindent átható egyetemes tudatosságban születések millióira kerül sor minden nap, de annak alapvető Abszolútságában az *ajanma* – a Nem-született. Jóllehet egyetemes tudatosságként több minőségű, az Abszolút állapotként *nirguna*, minőség nélküli.

[Egy amerikai nőhöz, aki író:] Jobb lesz, ha hamarosan hazamész, mielőtt teljesen magadba szívnád ezt a tudást, különben teljesen el fogod veszíteni „identitásodat”.

V: Nem mondhatnám...

M: De én mondom, meg fogsz szabadulni összes koncepcióid „jövés-menésétől”, de még az „én-vagyok-ság” érzése is meg fog szűnni. Ebben az országban korok óta elfogadott, hogy a szent név hatalmas spirituális hatékonyság hordozója, ha megfelelően recitálják; nincs jobb helyette. Emberek millióit a világon a kapott nevük személyesíti meg, mivel a névnek a világi szinten haszna van. Ha beavatást nyertél egy szent névvel a spirituális diszciplínába, azt jelenti, hogy az a te „végső igaz természetet” reprezentálja. Válg egyé teljesen a szent névvel, és az meg fogja adni számodra mindazt a misztikus tudást, ami spirituális felemelkedésedhez szükséges. Fel fog ébreszteni téged „örök tudatodba”. Ez a misztikus kulcsszó a Navanath-Sampradayáé, a Kilenc Guru hagyományos rendjéé. Ezek a guruk sem műveltek, sem magasan képzettek nem voltak. Egy történet szerint egy fa legmagasabb ágai egyikén ülő férfi, az egész ágat átvágva, a rossz oldaláról ült rá! Egy arra járó guru a naív ember egyhegyű figyelmét látva megsajnálta, és egy névvel áldotta meg őt, amelyet az ember szorgalmasan recitált. Amikor eljött az ideje, ez a hiszékeny maga vált a nagy bölccsé. Ilyen ereje van a szent név koncentrált figyelemmel végzett recitálásának.

1980. március 29.

15.

A létezőség önmagába olvadása az üdvösség valódi forrása

MAHARAJ: Bármiféle szó kiadását megelőzően az „én” már létezik; később mondom mentálisan, hogy „én vagyok”. A szó- és gondolatmentes állapot az *atman*.

Az *atman*, mint olyan, önmagában megáll. De amikor a testbe kapaszkodik, „kezelések”, úgymint testi, lelki felfrissülés illetve elfoglaltság szükséges számára, ezek hiányában az *atman* nem tudja tolerálni a személyt. A spirituális fejlődéshez, amely az atmannak a test-identitásból való kiszabadulása során szükséges, különféle diszciplínákat ajánlottak. Ezek közül a legjobb a *namasmarana* – Isten szent neveinek recitálása. De Isten itt a benned lakozó princípiumot – az *atmant* – jelenti, amelyet különféle neveken neveznek. Ezek a „belső Istent” reprezentálják, aki reagálni fog, nem számít, mely más Istenek neveit kántálsz. A rózsafüzér gyöngyök számlálásának szokása csupán kezeidnek biztosít elfoglaltságot, de a belső Isten az, akinek a segítségül hívása feltételezett részedről. Ez az Isten akkor ébred fel, amikor a rózsafüzér morzsolod, az ő nevét recitálva. Ahogy a tehén tőgyéből tej szívárog borjának látványától, aki anyához szalad, bőgve, hogy „ama-ama”, úgy záporozza a létezőség is a kegyelmet arra, aki isten szent neveit kántálja, és a legnagyobb komolysággal morzsolgatja olvasóját, amely őt a csendbe vezeti. A recitálás alapelgondolása az „én-vagyok-ság”-ot önmagán belülre szorítani. A benned lévő hallgató a kántálást hallva nagy meglepettséget érez. Ez az oka, hogy akik naponta kántálnak, és olvasót morzsolnak, nyugtalanokká válnak, ha nem tehetik azt.

Tukaram, Maharashtra költő-szentje, ugyanezt a princípiumot erősíti meg, amikor egyik párverésben így énekel:

Győzedelmeskedtem, mert létezőségemet önmagába zártam odaadásommal. Így spirituális keresésem legfelső csúcsára érkeztem, spirituális hajlamaim kiszáradását eredményezve.

A létezőség önmagába olvadása a valódi forrása a boldogságnak. Sok bölcs, aki ilyen állapotban van, teljesen megfeledkezett fizikai állapotáról, és egyszerűen a földön fekszik, önmagában örvendezve. Egyes félrevezetett keresők marihuánához hasonló drogok segítségével indukáltak mesterséges felejtési állapotot. De ez az érzékek külső eszközök általi megbénítása. Az ilyeneknek nem tartós béke jut osztályrészül, hanem csupán másnaposság és fejfájás. Ha örök békét szeretnél elérni, azt elmélyülést igénylő áhítatos úton – a *nama-japa* vagy *bhakti-yoga* útján szerezheted meg, és tartózkodhatsz benne.

1980. március 30.

16.

Törekedj a tudatlan-gyermek princípium megértésére

MAHARAJ: A teljesség tudomásáról beszélek. Nem rész információról. A megnyilvánuláson, mint egészen elmélkedek, miközben te töredéket fogsz fel csupán, egy koncepciót a beszédeimből, és mondd: „tetszik ez az idea”, és aztán magas státuszba helyezed, Brahmaként, Vishnuként stb. elnevezve. De a teljes és „épületes” jelentés megértésére nem törekszel.

VENDÉG: Ön beszélt a tudatlan gyermek princípiumról. Ki tudná fejteni egy kicsit bővebben?

M: Az újszülött csak egy húsból és csontokból álló ártalmatlan, és teljesen ártatlan forma. Nem rendelkezik elmeállapottal, csak az evés, ürítés és sírás ösztönével. Ez a darab hús a kellő időben kifejleszti a tudás és cselekvés képességét. Fokozatosan érezni kezdi a „vagyok” tudomást, és ezt követi az elme. Az elme kialakulását megelőző ezen „vagyokság” érzés a tudatlan-gyermek princípium, amit a *balkrishna* állapotnak neveznek. Valójában ezen princípium az, amely a forrás vagy alap, amelyen a csecsemő kisgyermekké, kiskamasszá, serdülővé stb. fejlődik, fizikai és biológiai változásokon esve keresztül. A felnőttkort végül akkor éri el, amikor minden fizikai és mentális képessége eléri csúcspontját. De mi a gyökere mindezen képességnek? A tudatlan-gyermek princípium csupán, amelynek a fejlődése a növekedéssel kizárólag belülről kifelé történik. Felnőtté válásáig tartó fejlődése során és később mindent érzékszervei benyomásai és az elme révén fogad, rögzít és reagál. De mindez csak azt követően történik, hogy tud önmagáról.

A tudásról alkotott téves fogalmaid következtében gyűjtesz információkat és ideákat kívülről a tudomás vagy észlelés öt érzékszervén keresztül. Aztán ezt az információt ismeretként átadod másoknak, akiket lenyűgözöl ezzel. De amikor tudásról beszélek, nem erre utalok, hanem a „te vagy” tudásra, létezésedre, a gyermek princípiumra, vagyis a *balkrishna* állapotra, amely a gyökér oka minden szerzésednek, mind spirituális, mind világi értelemben. Törekedj megérteni, hogy mi ez a gyermek princípium. Én csak ezzel foglalkozom, és nem a te úgynevezett „tudomás”-oddal, amit kívülről, az érzékeken keresztül nyersz.

A *balkrishna princípium* nagy lehetőségeket rejt magában. Ez a „kemikália” az, amely fotografikus emlékeket képes fejleszteni, megőrizni és reprodukálni bármiről, amit akár csak egyszer is olvasott vagy hallott. Ez a „nem-tudás”, a tudatlan-gyermek princípium, a *balkrishna* természetes képessége. A *bal* jelentése táplálék eszencia, a gyermek test, és a *krishna* jelentése „nem tudás”, vagyis tudatlanság. De benne rejlik a lehetőség, hogy fogadjon, válaszoljon, és reagáljon.

Te nem csinálsz semmit. Mindez spontán történik. Ha meg akarod érteni az ez mögötti mélységes jelentést, menj az igazi forráshoz, létezésedhez, és tartózkodj abban. De legfőképpen, ne gyűjts koncepciókat.

Ezek a beszélgetések itt automatikusan zajlanak, akár a lélegzés. Emberek százaik jönnek és hallgatják a beszélgetéseket, de én nem öltök magamra semmilyen pózt. Miért? Létezésem szikrájában, miközben önmagam és minden mást figyelek a létezéssel, bekövetkezett számomra a megvalósulás. A továbbiakban minden történés spontán ment végbe. Még az itteni beszélgetések is spontán történések, és nem én vagyok a beszélő. Sem én, ebben az állapotban, a gyermek princípium, a *balkrishna*, mivel én az Abszolútban tartózkodom.

1980. április 4.

17.

Ismerned kell kezdetedet, hogy tudd, mi vagy

VENDÉG: Mi a különbség spiritualitás és belátás között?

MAHARAJ: A belátás a hozzánk méltó jelentésű szavak kiválasztása. Mindazonáltal olyan szavak, amelyek valódi természetünkhöz méltóak, és végső állapotunkat leírják, soha nem állnak rendelkezésre.

Egy búza halomból a jó búzát felveszed és összegyűjtöd fogyasztási célból, eközben a kavicsokat és a rossz búzát félredobod. A belátást is hasonlóképpen kell alkalmazni.

Jelen pillanatban testeddel és elméddel azonosítod magad. Ezért spirituális gyakorlásod során kezdetben el kell utasítanod az identitást elfogadva azon elvet, hogy a „vagyok” az életadó lélegzet és a tudatosság csupán, nem pedig a test és elme. A későbbi stádiumokban az életadó lélegzet és a tudatosság – vagyis a „vagyok” tudomás – egyetlen végső természetbe olvadnak össze, éppen úgy, ahogy egy professzor illetve pandit gondolatai is alábbhagynak az elalváskor. A mélyen alvó személy nem tud önmagáról, mert még a létezés érzése is belé van olvadva.

Amikor felismered, hogy nem vagy sem a test, sem az elme, akkor semmiféle mentális módosulat nem lesz rád hatással. Abban az állapotban a dinamikus univerzális tudatosság vagy. Abban az állapotban kell tartózkodnod.

Örömet, fájdalmat és szenvedést addig éreztem, amíg a testtel és elmével való azonosulás fennállt. Tételezzük fel, hogy egy hajó elsüllyed az óceán közepén több ezer utasával együtt. Túl tudja élni az identitásuk a szerencsétlenséget a testük és elméjük hiányában? Továbbá, lehet az áldozatoknak bármiféle ideájuk önmagukról egy ilyen tragédia után, amikor testük már teljesen szertefoszlott? Ilyen körülmények között még a túlélő hozzátartozók sem tudják elképzelni a szerencsétlenül járt utasok állapotát. Az identitás megállapításának a test, az éltető lélegzet és a létezés az előfeltételei.

V: Az emberi létezés tartományát könnyörület, megbocsátás, béke és szeretet jellemzi. Igazat mondok?

M: E tulajdonságok mindaddig bírnak jelentőséggel, amíg a test és az életadó lélegzet működése következtében a létezés jelen van. Ha e három princípium folyamatosan funkcionál, minden jelen van; egyébként semmi sincs.

A spiritualitás az Énben való tartózkodást jelent. Amikor valamilyen témát – pl. például belátás vagy spiritualitás – fejtegetsz vagy gondolsz át, objektíve és részlegesen tanulmányozod azt. De én azt szubjektíve és totálisan, a mindent átható elvre, az Énre való rámutatással teszem. Értsd meg az Ént; legyél az Én.

Mindaddig, amíg tested, az éltető lélegzet és a létezés jelen vannak, tudod, hogy „vagy”. Amikor az életadó lélegzet eltávozik, a test lehull, és a létezés elenyészik; a folyamat neve „halál”. Aki halott, nem tud semmit. Egy halott nem tudja, hogy „ő van”, vagy, hogy „ő volt”. Nincs jele tehát egy ilyen „halott” ember létezésének sem számunkra, sem az illető ember számára.

Menj létezésed gyökeréhez. A folyamat során a létezés meghaladásra kerül, és a végső „te” marad csupán, a „te vagy” tudomás nélkül.

A végső állapot *vishrantiként* ismert, jelentése teljes pihenés, teljes ellazultság, teljes nyugalom stb.

Másik jelentése, a szó kettébontásával *vishara-anti* lenne – felejtse el önmagadat a végén. Ez azt jelenti, hogy a végső állapotban a „te-vagy-ság” teljesen feledésbe merül. Akár „vagyok”, akár „nem vagyok”, mindkettő feledésbe merül. Ez a pihenés legmagasabb típusa – *parama-vishranti*. Ne szerénykedj elfogadni, amit mondok. Ha kétségeid vannak, feltétlenül kérdezz. Ha valaki kérdéseket tesz fel, azok a test-elme szintjéről jönnek, és az elme olyan dolgokat kezel, amit az ember kívülről gyűjtött. Ami nem az ember sajátja. Szóval, csak arról kérdezz, amit megbeszéltünk, és az igaz álláspontról.

V: Hogyan lehet megtapasztalni a Legfelsőbb Állapotot?

M: Nem lehet megtapasztalásról beszélni. Te csupán vagy az az állapot.

V: Minden tapasztalat érzékszervek által meghatározott.

M: Igen, de „te”, a végső tapasztaló, nem csupán tapasztalatok összessége vagy.

Felébredéskor tudod, hogy „vagy”; ez a te tudomásod. E tudomást megelőzően akármi „vagy”, az nem a tudomás.

V: Kell ennek tenni valamit a Végsővel?

M: Sok címke és attribútum létezik, de minden attribútumot megelőzően „te vagy”.

V: Megvalósulunk?

M: Mindezek koncepciók. A végső állapot azonban a szavak megértésén túl van. Egy koncepcióból tovább koncepciók születnek, és minden e koncepciókkal és e koncepciók révén zajlik. Így tele van a raktár koncepciókkal. De amikor az elsődleges fogalom maga megszűnik, hol jöhetnek szóba további fogalmak?

V: Túlméretezett ez az „én”, vagy sem?

M: Mennyi idős vagy?

V: Hatvanegy éves vagyok.

M: Menj vissza időben egy olyan naphoz, amely megelőzi ezt a hatvanegy páratlan évet (egész életedet), tudtad akkor, hogy meg fogsz születni?

V: Nyilvánvalóan nem. Fogalmam sem volt, hogy meg fogok születni, születésemet megelőzően.

M: Most, hogy megszületted, érdeklődtél valaha is, hogy miért születted egyáltalán? Korábban, a születést megelőzően, ez az „én-vagyok-ság” tudomás nem létezett.

V: Nem tudom, mikor születtem, és azt sem tudom, mikor fogok meghalni.

M: De mindezen napokban miért nem folytattad a kutatást? Most, hogy rendelkezel a „vagyok” tudomással, hogyan jutottál hozzá? Elfogadva, hogy tudatlanul születted, csak, mint egy alvó ember, aki felébredéskor úgy találja, hogy van rajta egy nagy kelés, nem fogja kutatni talán, hogy „mikor lett rajtam ez a kelés?”

V: Kutattam.

M: Kivel kutattál? Milyen választ kaptál?

V: De semmilyen választ nem kaptam.

M: Hogyan és miért van ez a „vagyok” tudomás? Ezt kell megtudnod. Hogyan jelent meg ez a „vagyok” tudomás a „nem-tudás” állapotában?

V: Nem tudom.

M: Meg kell tudnod. Mi a haszna az ilyen típusú információknak? Emberek ezrei fulladtak meg a hajón. Milyen információd lehet az ő jelenlegi állapotukról?

V: Halál.

M: Természetesen semmilyen. Aki nem tudott halálról vagy születésről, lehet tudomása saját haláláról?

V: A halott emberektől kell megkérdeznünk.

M: A halottól akarsz kérdezni?

Ez a tudomás tudatlanul jelent meg. Hogyan? Az „én-vagyok-ság” a „Semmi”-ből jelent meg. Hogyan? Születésedet megelőzően tapasztaltad valaha is „én-vagyok-ság”-odat?

V: Valószínűleg nem.

M: Miért „valószínűleg”?

V: Kétségtelen, hogy nem. Bármiféle információk gyűjtése a „nem tudás” állapotát illetően egy merőben hiábavaló kutatás.

M: Miért öleled át most a tudomást, miután kétségtelen, hogy meg fosz halni? Születésedet megelőzően nem tudtad, hogy vagy. Ha meg fogsz halni, miért kapaszkodsz menny, pokol, erény és a bűn mindeme fogalmaiba? Mostantól, hogy hallottad ezeket a beszélgetéseket, hajlandó leszel megfordulni, és figyelni?

V: Olykor igen.

M: Mi haszna?

Végül arra a következtetésre kell, hogy jussál, hogy nincs olyan dolog, hogy „én” és „enyém”. Értsd meg legalább a kezdetedet.

V: Valószínűleg épp, hogy a kezdetén rendelkezünk vele, a végén pedig nem.

M: Engem csak a kezdeted érdekel. Hogyan jöttél létre? Ez a legfontosabb.

V: Engem érdekel az én és az enyém.

M: De nem azért jöttél, hogy megtudd, mi vagy?

V: Áldjon meg engem.

M: Állítsd elem saját identitásodat, akkor megáldalak. Ha az ember nincs tisztában a valódi kezdetével, hogy tudna bármiért folyamodni?

Bár tudod jól, hogy nem tudsz, miért öleled magadhoz mindezt?

V: Ez ösztönös dolog; természetes módon öleljük át mindezt.

M: Mi az ösztönös felkelés? Mi a születés? Téged meg sem érintenek ezek a dolgok. Nincs szükséged a tudásra, mert nincs meg benned a készlet. Majd ha mély készletted lesz, csak akkor fogsz megvilágosodni. Addig mindenféle erőfeszítéseket teszel, miközben valaki más húzza a hasznát, dolgozol a malomkövel, mint a vak ember, közben a kutya az összes lisztet megeszi.

V: Hogyan szüntessük meg ezt a vakságot?

M: Tartózkodj az Énben mély ragaszkodással. Meditálj az Énen. Gyakorolj *hatha-yogát* mély ragaszkodással és állhatatossággal, hogy tökéletesítsd az Énnel kapcsolatos ismereteidet.

V: Létezik valaki, aki ilyen tudással bír?

M: Igen, de kevés, tízmillióból, ha egy. Most, a matematikai esélyek ismeretében, fel fogod adni a kutatást?

V: Nem áll szándékomban feladni.

M: Azt követően jutottál erre a konklúzióra, hogy meghúzgáltam a füleidet?

V: Mi haszna mindezen küzdelemnek?

M: Mi haszna a te koncepcióidnak? A jnani koncepciókon túli. Nem tulajdonít fontosságot semmiféle koncepciónak.

V: Valószínűleg nem tudja, mennyire törekszünk, és törekedtünk korábban is; elképzelése sincs. Ramakrishna Paramahansa az Anyához folyamodott, „Ó, Anya, vigyél túl a gondolkodáson és a tudomáson, mert megbolondulok miattuk”.

M: Te magad is megpróbáltál túllépni a gondolaton és tudomáson? Ha nem, miért hivatkozol másokra?

V: Nem.

M: Ha még nem próbáltad ki a receptet önmagadon, miért beszélsz róla? Miért mutatod be másvalaki ítéletét? Életben tudsz maradni szavak nélkül? Hogyan tudod kezelni nélkülük a napi feladataidat? Ismerem születésed történetét. Hogy miért hívsz egy személyt úgy, hogy „apa”, vagy „anya”, tudom jól. Miért másokkal – mint Ramakrishna Paramahamsával – törődsz, ahelyett, hogy saját éneddel törődnél? Ha tudatlan vagy, teljesen rendben van, hogy mások iránt érdeklődsz. De ha magaddal törődsz, akkor csak önmagadat kutasd. Mikor „én-vagyok-ság”-omat megörvendeztettem az ő megértésével, csak akkor ismertem meg az „én-vagyok-ság”-ot, és a folyamat során felfedeztem fel azt is, hogy „Én”, az Abszolút, nem az „én vagyok” vagyok. Maradj egy helyen. Összegyűjtve az összes tudást, elmélkedj felette elvonultságban.

V: Ha megkapom Maharaj áldását, meg fogok világosodni.

M: Ez nem ilyen egyszerű. Épp olyan, min azt mondani, hogy egy házaspár gyermekeket fog nemzeni csupán azért, mert valaki megáldotta őket.

V: A „vagyok” tudomás átok.

M: Véletlen, spontán. A „vagyok” ott kezdődik, hogy azt mondom a felvett telefonba, hogy „én vagyok”. És amikor a „vagyok” információval rendelkezem, az a *ganesha* állapot.

V: Miért lett azonos *ganesha* az őseredeti *pranava* hanggal, az „Om”-mal?

M: Mert *ganesha* reprezentálja a *prana*, az éltető lélegzet tudását. A *pranavából*, a *prana* produktumaként kialakul a vokális nyelv, miután áthaladt a négy stádiumon – a *para*, *pashyanti*, *madhyama* és *vaikharin*. *Para* a forrás és a legfinomabb stádium, míg a *vaikhari* a legdurvább, ami a vokális nyelv kirobbanását reprezentálja. A *parát* megelőző állapot a „lét Szeretet”, a szeretet érzése, amely az összes tevékenység okát szolgáltatja. Az az állapot *ganesha*.

1980. július 26.

18.

Létezőséged az elme kezdete és vége

VENDÉG: Egy ide látogató spanyol úriember sokat meditált, de nem tudta felszámolni a ragaszkodást.

MAHARAJ: Amíg ragaszkodsz a testhez, nem leszel képes meghaladni a különféle emberekhez és dolgokhoz való ragaszkodást.

V: Akármikor megpróbálok önmagamban tartózkodni, érzem a rokonaim iránti szeretet hiányát.

M: Ne más emberekkel törődj, önmagaddal törődj.

V: Meditáció után elveszítem a mások iránti szeretet.

M: Nem a szereteted csökkent. A szeretet most bele olvad saját énedbe. Saját létezőséged szeretet és üdvösség. Tárgyasítottad a szeretetedet. Valójában a szeretet a természeted. A létezőségben való megszilárdulással minden olyan szeretetet összegyűjtesz, amely kívül szétszóródott és szétterült. Tartózkodj a „vagyok” tudomásban. Akármilyen „vagy” a testen belül, az csak szeretet képvisel. Ez a szeretet működik, táplálékot gyűjt, eszik, emészt, és ismereteket szerez. „Te vagy” a szeretet, ami kifejezi önmagát az éltető lélegzeten keresztül; vagyis, a tevékenységek az éltető lélegzet miatt zajlanak. Ahogy a test is számos végtaggal rendelkezik, hogy világi hajtson végre tevékenységeket, úgy bír végtagként a „te vagy” tudomás éltető lélegzettel, tevékenység céljából. Ez nem mások szeretésének kérdése, hanem közvetlen tudása annak, ami „vagy”. A szeretet keres téged; az a te táplálékod, mozgató és energetizáló erő. Fókuszálod arra a figyelmedet. Mozdulását az életadó lélegzet jelzi; az életerő. Megnyilvánulásának kézzelfogható érzése a „te vagy” tudomás. Ez a szeretet egyetemes szeretet. Nem irányul semmilyen konkrét személyre vagy dologra, nagyon hasonlít a térhez. A tér nem mondja, hogy én kizárólag ezért és ezért vagyok. Nem teszi a szeretetet valaki magántulajdonává. A szeretet nyilvánvaló és univerzális. A mindenféle bajok azért kezdődnek, mert a testtel azonosulsz. Az elsődleges szeretet a „lét szeretete”; csak ezt követően tudsz gondolni mások szeretetére. Miért törekszel rá, hogy „legyél”? Egyszerűen azért, mert „szeretsz lenni”. A legnagyobb akadály a test-elmével való azonosulás. Értsd meg, hogy nem arról van szó, hogy Istenné válsz; Isten vagy. Isteni vagy, eredeti vagy, de valami olyanná válsz, ami nem vagy. Meg kell értened, hogy célod a saját éned, a „vagyok”. Ez a valódi forrása mindennek. A „vagyok”-ot kell megérteni.

V: Az a cél, de hogyan kell elérni?

M: A keresésből a test miatt zökkentél ki. A test megragadása miatt billentél ki a kedvező isteni állapotból. Mivel „te vagy”, a tudatosság van. Mielőtt azt mondhatnád, hogy „vagyok”, te már vagy.

V: Egyetértek.

M: Most tudod, hogy „vagy”. Legyél az. Nem fogok itt neked arról beszélni, ami a szentírásokban van, legyenek azok bármennyire kifinomultak. Egyszerűen azt mondom neked, hogy „te vagy”. Ha tetszenek a beszédeim, akkor jöhetsz; ha nem tetszenek, maradj távol. Jelen pillanatban egy jelentéktelen, korlátozott értékű, intelligenciájú személynek tartod magad. De valójában ez nem így van. Nagyon ősi vagy. Végtelen és örökkévaló vagy. Ez az „én-vagyok-ság” érzés olyan, akár egy hirdetés; az örök állapotot jelzi. Az „én vagyok” – a szó illetve az „én vagyok” érzés, ami bensődben van – nem örök. Te örökkévaló és ősi vagy.

V: Hogy kell érteni, hogy én az örökkévaló vagyok?

M: Ez nem érthető meg a megszokott intellektuális módon; ez az állapot spontán ismerhető fel. Amikor az „én-vagyok-ság” állapotában vagy, beleolvadsz az örök állapotba. Most tudod, hogy vagy, és hogy ülsz. Hogy alakítottad ki e meggyőződésedet?

V: Tudom, hogy itt ülök.

M: Ugyanilyen módon kell kialakítanod a meggyőződést, hogy az Abszolút vagy; ez a legfontosabb. Figyelmedet csak erre kell összpontosítanod. A létezőség vagy tudatosság megjelenése előtt Én, az Abszolút, már jelen vagyok, örökké. Ki fogja irányítani a figyelmet? Ki tud a figyelem irányításáról? Az, ami a figyelmet megelőzőre összpontosítja figyelmedet.

Az elmében hogyan tudsz meditálni? Ahhoz amit „meditáció”-nak neveznek, szükséged van egy tárgyra. Ki figyel a meditációt? Ki gyakorolja a meditációt? A folyamathoz egy „valaki”, valamint egy „objektum” jelenlétére van szükség, nem igaz? De minden mást megelőzően, a Meditálónak kell jelen lennie. Most hagyd Őt egyedül, minden objektum nélkül. A valódi meditációban a Meditáló „egyedül” van, mindenféle objektum nélkül, amin meditálni kellene.

Az ébrenléti állapotot megelőzően az Én, vagyis az Abszolút, örökké van. Felébredéskor megjelent rajtam az „én vagyok”. És csak azt követően kerülhet minden más történés és a dolog az elmébe. Megismétlem, Én, az abszolút, muszáj, hogy legyek, az ébrenléti állapotot megelőzően. Maradj itt. Tartózkodj benne. Szilárdítsd meg önmagad jelenlévő igaz természetében, az „én vagyok”-ban. Minden más másodlagos és felesleges objektumtól szabadulj meg. Ne fókuszálj mindezen dolgokra. Az egész folyamatnak forrásodban kell lennie. Jelen pillanatban mi a forrásod? „Én vagyok”. Ragadd meg az „én-vagyok-ság”-ot, és legyél benne.

Valósítsd meg saját énedet. Állj a „vagyok” és „nem vagyok” közötti határvonalra. Tegyük fel, hogy nem történik meg számodra a „te vagy”. Azt jelenti ez, hogy nem vagy? Ha az „én-vagyok-ság” nincs jelen, Te, az Abszolút, vagy. Mint ilyen, Te uralkodsz az ébrenléti állapot előtt, alatt és után. Az ébrenléti állapot során „én-vagyok-ság”-od érzése észleli a világot; és a Te, az Abszolút nézőpontjából nincs tanúja „én-vagyok-ság”-odnak és észlelésének.

V: Valamilyen spirituális dolgot akarok csinálni.

M: Akarod az önismeret, vagy sem? Valamilyen spirituális dolgot akarsz csinálni, de te ott kell, hogy legyél, a valami csinálásához. Ismerned kell a „Te”-t. Ki a spiritualitás csinálója? „Én vagyok” a cselekvő. Amikor napi tevékenységeidbe merülsz, a lakásban, az utcán és az irodában, „ki” a közös tényező? A te „én-vagyok-ság”-od. A te „én-vagyok-ság”-od csinál mindent.

Tegyük fel, hogy reggeltől estig csináltam egy csomó dolgot. Mennyi a végösszege tevékenységeimnek? Mindezekre a tevékenységekre létezőségem állapotában kerül sor. Mély alvásban a „vagyok” feledésbe merül; elfelejti önmagát. Akkor mi haszna mindennek, ami történt? A létezőség nem örök állapot. Egy időleges fázis – egy múló show. A tudatosság az öt elem, és kölcsönhatásaik produktuma. Az öt elem eredménye ideiglenes, és időhöz kötött. Tudomásod, és mindaz, amit felhalmozol, mindig létezőségedet követi. Csak akkor tudhatsz valamit, amikor a tudomás tudja, hogy „van”. Bukásod akkor következik be, amikor valamit a tudatosság körében „önmagad”-ként próbálsz azonosítani. Tudatosságod nyilvánítja meg a világot. Amikor egyenlővé próbálsz tenni magad a testtel, a bukás elkezdődik.

V: Ki gondolja, hogy én a tudatosság vagyok?

M: Te! Létezőség nélkül nincs gondolkodás. A létezőség a gondolkodás, illetve nem gondolkodás alapvető előfeltétele. Tegyük fel, fájdalmat érzel a testedben. Ki a tanúja a fájdalomnak? Csupán létezőséged a tanúja. Létezőség hiányában egyáltalán hogyan tudna létezni tanúság? A valódi tanúság csak az örök Én. Ameddig jelen van a létezőség, te a létezőség vagy. Amikor nincs jelen a létezőség, te az Abszolút vagy. Mindenki, aki idejött, el is kell, hogy menjen. Hasonlóképpen, a létezőség, amely jött, el kell, hogy távozzon.

1980. július 28.

19.

A megvalósult számára minden működés a világon *bhajan*

VENDÉG: Mit gondol Maharaj a fizikai tárgyak Satya Sai Baba által demonstrált materializációjáról és dematerializációjáról? Nem akarom azonban e jelenséget Satya Sai Babára korlátozni.

MAHARAJ: Ez csupán szórakozás. Ne foglalkozz vele. Ami „te vagy” és ami „én vagyok” szintén koncepciók.

V: Koncepciók híján a világ nem tudna működni.

M: A világ tovább működik. Mindazonáltal, akármilyen jelenik meg a világi életben, csupán illúzió. Egy már megtörtént esemény (vagy bármi, ami elmúlt), vissza fog térni?

V: Senki nem tudja.

M: Történhetnek hasonló dolgok, de azonosak soha.

V: Mesélne nekünk a reinkarnációról?

M: Egyeseknek szilárd meggyőződése, hogy aki meghal, egy másik álomba kerül, amelyben újjá fog születni.

V: Mi az újjászületés nyilvánvaló oka? Az elmúlt karma okozza? És olyan dolog, hogy *karma*, létezik egyáltalán?

M: A *karma* fizikai és mentális tevékenységeket ölel fel. De valójában a három *guna*, a *sattva*, *rajas* és *tamas* miatti eseményekről van szó; ami létezőség, dinamikus minőség, illetőleg a cselekvőség igénye.

V: Hogyan szökhet meg az ember önmagától? A legtöbben mintákba látszanak ragadni, amelyek koncepciók béklyói.

M: Ki mondja ezt?

V: Megfigyeltem.

M: Amíg tudod, hogy „te vagy”, az mindig veled van, és soha nem hagy el.

V: Hogyan tudnék megszabadulni a koncepcióktól?

M: Először is, meg kell tudnod, hogy mi „vagy”.

V: Tudna ajánlani technikákat?

M: Ezek a *tantra*, mantra és *yantra*. A *tantra* egy technika, a mantra szent szavak állandó sorozata, a *yantra* pedig egy spirituális fejlődésre szolgáló gép. Meg kell értened és fel kell dolgoznod, amit kifejtettem és javasoltam; majd légy önmagad, és engedd el.

V: Nem könnyű tettekre váltani, amit elmondott nekünk.

M: Nincs szó önmagad átalakításáról. Tulajdonképpen valami önmagadtól eltérővé alakítottad át magad. Most vissza kell magadat alakítanod eredeti éneddé. Szilárdulj meg önmagadban.

A „lenni” akarásod miatt foglalod el magad beszéddel és minden mással. A „te vagy” fenntartása érdekében végzel különféle tevékenységeket; ily módon tartod fenn elméd elfoglaltságát. De a megvalósult egyén számára az elme-folyam olyan, akár az undorító gázok kibocsátása alulról. Az önvalóban megszilárdult egyén lenézi az elme fecsegését, mint ami piszkos és nem kívánatos, akár azok a gázok a gyomorban.

Amikor a tudatlan állapotban vagy, kérdések merülnek fel jóról és rosszról, és az elfogadás vagy elutasítás közötti választásról. De a tudás állapotában a dolgok spontán történnek, és nincs választás és elvetés. A megvalósult egyén még a látszólag rituális cselekvései is – mint *bhajanok* éneklése vagy kántálása az istenek dicséretére stb. – spontán kifejeződések. Nem tervezettek, csak úgy megtörténnek. A megvalósult egyén számára, a világban való egész működés *bhajan*. Minden történés a „te” eredménye, a hajtóerő. Jóllehet a tevékenységek spontán történnek, te fenntartod velük szemben a cselekvőség jogát. De az ilyen igény a test-emével való identitásodból merül fel.

Spirituális tudást szerezvén, mit szándékozol tenni a világ javára?

V: Csak *leszek*.

M: Azok az emberek, akik szeretik az emberbaráti munkát, valami jót akarnak tenni. Át akarják alakítani a többi ember intellektusának minőségét, hogy harmóniában éljenek egymással.

V: A világ az igazság kifejeződése, és az embereket segíteni kell ennek megértésében.

M: Ha meg kell történnie, meg fog történni magától. Ami szakadatlanul változik, az a valótlan. Változás csak a valótlanban idézhető elő. A valóságban, az igazságban semmilyen változás nem vihető végbe. A világ koncepcióin végezhet javítást, de a koncepciókat ne merd az igazságnak nevezni.

Az igazság meg tudja érteni a valótlanságot; de a valótlanság meg tudja érteni az igazságot? Ahogy ruhát váltasz, úgy változtatod a koncepciódat, és aztán boldognak érzed magad. Az igazságot nem lehet látni vagy észlelni; de az igazság meg tudja figyelni a valótlanságot.

V: Koncepciók által nem leszek boldog? Így van?

M: Azt gondolod, hogy koncepciók által boldog vagy. Az önmagát a „nem koncepció” állapotban felfedő boldogság vagy üdvösség nem észlelhető.

V: Vannak az életnek békés pillanatai, amikor bepillantást nyerünk az igazságba, és a hit életünk befolyásolójának és segítőjének mutatkozik.

M: Ezek csak szavak, és a szavak nem tartalmazzák az igazságot. Az igazságnak nincs szüksége a szavak segítségére. Bármilyen, amit mondasz, tapasztalat. De te vagy a tapasztaló, és nélküle is „te vagy”. Tapasztalatok jönnek és mennek, de a tapasztaló marad. Fedezd fel a világot, de te a világot megelőző vagy. A világ tapasztalati, de „Te”, az Abszolút, nem-tapasztalati vagy.

Jelen pillanatban érezni a „te-vagy-ság” érzését, de ez egy időleges állapot; távozni fog. Száz éve – vagyis a születés előtt ez a „te-vagy-ság” nem volt kapcsolatban „veled”, az Abszolúttal. Ez a „te vagy” tapasztalat úgy jött, akár a láz. Hogyan és miért jött ez a láz, nincs rá ok, vagy magyarázat.

V: Ön egy pillanat alatt kikerült a „te vagy” betegségéből. Számomra is van remény, hogy meg tapasztalok egy ilyen magasztos pillanatot?

M: Igen, feltéve, hogy megérted és magadba építed e beszédet. Bármilyen van most, az a létezés érzése mindannyiunk számára. Először abban kell tartózkodni, majd végül meghaladni.

V: A ma reggeli meditációban úgy éreztem, nem voltam a test-elmében, hanem csak a létezőségben.

M: Ez a tudatosság. Ez a megnyilvánult állapot, amelyben nincs személyiség, nincs se férfi, se nő. Ez a „te vagy” tudomás.

V: Egy darabig még létezőség érzés sem volt.

M: Az a csend állapota volt, és csak tudatosság volt jelen.

V: Egyesek szerint a „vagyok” a mellkas jobb oldalán, a középvonaltól körülbelül négy ujjnyira található.

M: Ez egyéni tapasztalattól függ. A hely személytől függően változhat. De ne a testre vonatkozóan értsd, vagy helyezd el.

[Egy indiai kereső érkezik Maharajhoz, előtte sokat bolyongott a környéken, a címet keresve.]

M: Ismered ezt a környéket? Sokat sétáltál, mire megtaláltad?

V: Igen Uram. Jártam már ezen a környéken néhány évvel ezelőtt, hogy meglátogassak egy bölcs-forma fakírt.

M: Tanított valamit?

V: Nem, de voltak bizonyos erői. Néhány éve egy robbanás volt egy hajón, amely a Bombay kikötőben horgonyzott. A fakírnak, aki történetesen a robbanás közelében tartózkodott, megérzése támadt. Ráordított a körülötte lévő emberekre, és utasította őket, hogy sietve hagyják el a területet, de azonnal.

Egyszer megáldott engem, megsimítva a fejemet, és én úgy éreztem, mintha a kundalini energia emelkedett volna felfelé.

M: Erről egy másik nagy tudású fakír jut az eszembe, a neve Tikku-Baba. A Colaba kerületben élt. Bár nem találkoztunk személyesen, kommunikáltunk egymással egy hírnök-fakíron keresztül, aki bidi boltom gyakori látogatója volt. Tikku-Baba nagy csodatévő erővel bírt. Egy nap a hírnök-fakír késő éjszaka elment, hogy megnézze Tikku-Babát. Nagy megdöbbenésére Tikku-Baba testét feldarabolva, végtagjait halom rakva találta. Attól tartva, hogy talán gyilkosság történt, futva elhagyta a helyet, ahol a fakír élt. Másnap reggel kíváncsiságból visszament, és nagy meglepetésére Tikku-Babát épen és egészségesen találta.

Egy nap a hírnök Tikku-Baba üzenetével lépett a boltomba: menjek, és találkozzak vele a lehető leghamarabb, mert a halála közeledik. Azt üzenté továbbá, hogy mielőtt elhagyná a testet, szeretné átadni nekem minden erejét. Válaszképpen felajánlottam neki a köszönetemet, és azt mondtam a hírnöknek: " „Kérem, mondja meg Tikku-Babának, hogy a megállapodás csak egyszer köthető meg.” Ezen azt értettem, hogy az igazi tanítvány csak egyszer fogad el gurut, és hű marad hozzá, és hogy nem fut más guruk után. Amikor az üzenetet Tikku-Baba megkapta, megjegyezte: „Ó, ő már elérte a célt, és minden szükségleten túl van.”

1980. október 22.

Tartózkodj létezésed érzésében

MAHARAJ: Az egyetemes tudatosság mindent áthat, és semmilyen veszteséget vagy nyereséget nem szenved az öt elem játéka kölcsönhatásának eredményeként. Azonban a kölcsönhatás e folyamatában kézzelfogható módon nyilvánul meg. *[Maharaj fog egy fém vázát, és a földre dobja, ami csengő hangot eredményez.]* Amikor egy objektum egy másikkal kerül kapcsolatba, az addig látens hang megnyilvánulttá válik. *[Maharaj felvesz egy törölközőt, és rámutat, hogy a tűz benne szunnyad a szövetben.]* Tűz akkor nyilvánul meg csupán, amikor a törölközővel cselekvés történik (pl. a lángokba tartjuk), aminek a reakciójaként a tűz megnyilvánul, és a törölköző meggyullad. A tudatosság mindenkor jelen van. Az élet szakadatlanul jelen van, és akkor nyilvánítja meg magát, ha forma van jelen. A tudatosság akcióba lép (vagyis megnyilvánulttá, észlelhetővé válik), épp úgy, ahogy a hang megszólal, vagy a szövet tüzet fog.

És azon tényhez hasonlóan, hogy a hang vagy a tűz nem bír konkrét identitással, a tudatosság sem bír identitással. Tudatlanság, és a testtel való azonosulás miatt örömet és fájdalmat tapasztalsz, még ha a tudatosság egyetemes is, és csupán funkcionál a testen keresztül. Oly sok ember meghalt, oly sok embert meggyilkoltak, de a tudatosság örökké ugyanaz maradt. Semmilyen módon nem csökkenthető illetve növelhető – egyáltalán nem szenved. *[Maharaj ismételten megkongatja a vázát, és rámutat, hogy a hang csak úgy megtörténik.]* Nincs fájdalom vagy öröm a hangban. Az csak megnyilvánul, ahogy a tudatosság is; nincs fájdalom vagy öröme. Az öt elem nem szenved el veszteséget vagy nyereséget. Mindezen kalamitások, amiket az ember tapasztal, nemcsak az öt elemnek nem fog adni örömet vagy fájdalmat, hanem az érzékszervekkel észlelt különböző minőségeknek (*gunáknak*) sem. Az öt minőség: érintés, forma, illat, íz, és a hang. Most, mi a jelentősége a „te”-nek számodra? Ne keveredj bele a szükségleteidbe. Hová tartasz? Gondolkodj ezekben az irányokban: az öt elem játszik, és kölcsönhatásuk eredményeképpen formák jönnek létre, és öt érzékkel vannak felszerelve. Az öt elemi objektumból – nevezetesen, növényzet és táplálék – alakot ölt a forma. Most, ezen a formán keresztül a tudatosság ismét megnyilvánítja az öt elem minőségeit (*gunáit*). Elmélkedj ezen, és fedezd fel: Mi vagy te? és Hová tartasz?

Háborúk ezreit harcolták. Most mi volt a hatása minderre az öt elemnek? Az öt elemet a test öt érzékszerve észleli. Az öt elemnek a Legmagasabból való kicsúszása következtében megjelent a *guna* – a tudatosság.

Tegyük fel, megöltek valakit, mi történt valójában? A meggyilkolt testben lakozó tudatossága feledésbe ment, és az öt érzék funkcionálása leállt. Millió szám haltak meg és tűntek el emberek; eljött hozzád az ő öt érzékük és tudatosságuk, valamilyen vitákat támasztva? A testtel az észlelés öt érzéke és a cselekvés öt végtagja kerül biztosításra. A korrall ez a test rosszabbodik, és az érzékek és végtagok már nem olyan hatékonyan működnek. Így, az érzékek és végtagok „öregedés” miatti fokozatos romlásával a *guna*, amely tudatosság szintén hanyatlik (vagyis, megnyilvánulása, mint olyan, gyengül). A test, érzékek, végtagok és tudatosság mindeme funkcionálásában hová illeszkedsz „te”, mint olyan? És hová tartasz? A különböző folyamatok és események a táplálék test és a *prana* következtében vannak; hol van a te pozíciód ebben?

VENDÉG: A tudatosság a testtől; vagyis nincs rá hatással?

M: Hogy lehetne? A táplálék-eszencia test és az úgynevezett *sattva guna* eredménye. Hasonlóképpen, a gyermek úgyszintén a szülők testeinek az eszenciája. Ha egy gyermek deformált, ez az anyagi táplálék test minőségének az elégtelensége miatt van.

A világi tevékenységek, ahogyan az elme által végzett spirituálisak is, merő szórakozások a tudatlanság állapotában. Akkor kezdődtek, amikor a létezés érzésének a működése megkezdődött az ébrenlét és az alvás ciklusával.

Ha egy személy azt gondolja, hogy a spiritualitás gyakorlásával elnyerhető valami, szeretném tudni a dizájnját és az identitását az ilyenek. Spirituális keresők, ahelyett, hogy kutatnák saját valódi természetüket, amely a tudatosság, spirituális könyvekbe mélyednek a tudásért.

V: Fel kell adnunk minden koncepciót és ideát, amit idáig összegyűjtöttünk?

M: Ne tégy semmi ilyesmit. Csak tartózkodj létezés érzésedben mindaddig, amíg tudod, hogy „vagy”, legyél csak ebben az állapotban. Ne aggódj annak eltávozása miatt.

V: Memorizálnunk kellene a létezés érzését? De ez erőfeszítéssel járna.

M: Miért lenne szó erőfeszítésről a részedről? A tudatosság spontán jött létre. A tudatosság maga a figyelemé. Légy ott, ne próbálj semmit megváltoztatni vagy módosítani. Bármilyen „van”, az van, és az az önvaló szeretete, az *atma-prem*. Ha elégedettséget érzel olvasás és tradíciók, úgynevezett spirituális utak és diszciplínák követése révén, mindenképpen tedd azt.

V: De Maharaj azt mondja, hogy el kell érünk egy célt.

M: Milyen cél eléréséről van szó, és „kinek” kell azt elérni? [Maharaj megkondgat egy darab fémet.] Vegyük ezt a hangot, hová megy? A *jnani* minden koncepciótól teljesen távol áll. Ebben a kérdésben semmit nem kell tenni.

V: Ön tegnap gururól és *sat-guruchar*nól – a *sat-guru* lábairól – beszélt.

M: Igen, beszéltem. A *sat-gurucharan* azt jelenti: a tudatosság spontán megjelenése, amikor tudod, hogy „vagy”. Minden ebben a „te vagy” tudomásban lakozik, és ez határtalan, és mindenhol uralkodó. Ez az állapot reprezentálja a *sat-guru* szent lábait.

V: Egyáltalán nem támadásnak szánom, amikor buta kérdést teszek fel. Miért van olyan sok fénykép e falakon? Úgy érzem, ez ellentétes az Ön tanításaival.

M: Ezek a tudatlanság időszakának az emlékei. A tudatlanság eloszlatásához ilyen támogatások szükségesek. Amikor a céljukat megszolgálták, többé nincs rájuk szükség. Ez a test, amit használok, szintén a tudatlan állapot eredménye, de még használatban van, habár már túlléptem a tudatlanság állapotán. Szóval, hadd díszítsék a fényképek a falakat; nem tesznek kárt bennük. A kívül lévő dolgok megváltoztatása helyett miért nem viszel végbe változást belül a rossz identitásod eltávolításával?

Úgy beszélsz, mintha bölcsességgel bírnál, de milyen tudomással rendelkezel valójában? Jelen pillanatban a tőkéid az ébrenlét, mély alvás, és „én vagyok” tudomás ciklusa. Mivel rendelkezel még? Ez a ciklus magától jelent meg, a te kérésed nélkül; minden mást tanultál, és később szereztél. Bárki, aki idejön olyan, akár a tudatlan gyermek, az ő kívülről szerzett úgynevezett tudása ellenére.

1980. november 13.

21.

Térj vissza a születést megelőző állapotba

MAHARAJ: Valaha éreztem az individualitás érzését, de most nem rendelkezem individualitással. A individualitás érzése átalakította önmagát az egyetemes megnyilvánult állapotba.

VENDÉG: Épp úgy történt, mint az?

M: Abban a pillanatban, hogy a betegség neve előmerült, létrejött az individuális létezés érzése. Most az individualitás érzése eltávozott, és csak az univerzális tudatosság érzése maradt.

Az individualitás eltávozott, test forma identitásával egyetemben. A test nem az én dizájn, nem vagyok se férfi se nő. Minden spontán történik. Ki látja, hogy megvirradt, és süt a nap? Lehet a nappal tudomása az individuumé? Abban a pillanatban, hogy az ember felébred, az „én-vagyok-ság” előmerül, ami a létezés érzését jelenti csupán; később a test érzése is megjelenik. A létezőség ezen érzése mindent átható, és nincs neve és nincs formája – a létezés maga.

V: Amikor a test szenved, mi történik valójában? Mi a Megnyilvánulatlan és a test, illetve a világ valódi és illuzórikus megjelenései közötti kapcsolat?

M: Közeli rokonságban vannak. A kultúra és az érzés minden atom esetében eltérő, így minden individuum is különbözik ezen a világon.

Az atomokat és szubatomokat változatosság jellemzi.

V: Az igazság megnyilvánult, vagy megnyilvánulatlan? Ha az igazság megnyilvánul a testen keresztül, akkor a test minden betegsége a Megnyilvánulatlanban van.

M: Amikor a Megnyilvánulatlan megnyilvánul, *saguna-brahman*nak nevezik. Ez a brahman principium számos, bőséges, és megnyilvánult, és benne foglaltatik az öt elem, a három *guna* és a *prakriti-purush*, ez az, ami felismeri a Napot és a teret, és még a térnél is sokkal finomabb és áthatóbb.

V: Miről szól ez az egész játék? A megnyilvánult univerzumban, amely a Megnyilvánulatlan eredménye, a test –Maharaj teste – betegségektől szenved. Ennek következtében mi is szenvedünk, miután tanúja vagyunk a betegségnek. Miért van mindez a kellemetlenség?

M: Ha „én-vagyok-ság”-od nem volna, ki figyelne meg a napfelkeltét?

V: Habár Ön már ezerszer is kifejtette, még mindig nem értem.

M: „Aki” és „ami”, mint olyan, a legmagasabb szinten van, Semmi; bármi, ami van, nagyon világos és nyilvánvaló. De egy ilyen egyszerű tény azért vált rejtélyé, mert a principium tévesen egy formával azonosította magát, és aztán büszke abban az azonosulásban. A testet identitásaként fogadta el.

V: De miért kell ennek megtörténnie az Ön számára, akinek a testen keresztül a Megnyilvánulatlan megnyilvánítja önmagát?

M: A kérdés megválaszolás érdekében vissza kell vonulnod önmagadba.

Ebből az atomi érintésből a tudatosságnak ez a szikrája materializálta mindezt a csodálatos univerzumot. Hogyan és mit tudnál válaszolni e kérdésre: Önmagát teremtette, vagy gondoskodott a teremtésről? Válaszod merő feltételezés, és találgatás kell, hogy legyen. Milyen bizonyítékaid vannak, hogy születés és meghalás? Milyen bizonyítékod van az újjászületéséről?

V: Azt akarja mondani, hogy maradjunk a tudatosság előemelkedése kérdésénél? Meg fogjuk akkor érteni ezt?

M: Igen, emberek, pontosan ezt mondom.

V: Akkor úgy érti, hogy hacsak abba nem hagyom a tudatosság növelését, nem fogom megérteni a Megnyilvánulatlan, megnyilvánult, szenvedő test stb. mindezen játékát, és hogy minden beszédem fecsegés csupán, és ezért merő kellemetlenkedés valójában.

M: Igen, csupán időtöltés célú szórakozás.

V: Ez azt jelenti, hogy amikor meglátogatjuk, és leülünk Ön mellé, kellemetlen az Ön számára.

M: Engem még az öt elem sem zavar, amelyek az én teremtményeim. Szóval, hogyan tudnál kellemetlen lenni a számomra? Ha azonosítom magamat a testtel, akkor szükségszerűen az összes ezzel járó kellemetlenségen és szenvedésen át kell esnem.

V: Feltehetően egy másik kérdést? Ön tudatossággal rendelkezik, amely egy bizonyos magas szintet ért el. Gyakorolhat ránk előnyös hatást az Ön pusztja jelenléte, anélkül, hogy megszólalna?

M: Nem csak ti, de a baktériumok, hangyák, férgek és így tovább, mind a haszonélvezői.

V: Ez azt jelenti, hogy az Ön befolyása folyamatosan dolgozik rajtunk, a legkisebbet is beleértve?

M: A kommunikáció kedvéért ez teljesen rendben van, de valójában senki nem hat senkire. Kiszarjadása pillanatában rendelkezett az én születési princípiumom bármiféle intelligenciával? Ez a születési princípium spontán növekszik, elmévé és intellektussá fejlődik, és a kellő időben Mahatmává – nagy bölcsé – válik, de a bölcs is csak abban a gyermek princípiumban gyökerezik. Nem így van? Most egy csomó ismeretet gyűjtesz a spiritualitás nevében, de ez csupán szórakozás.

V: Hogyan tudja elérni a gyermek princípium a *jnani* vagy bölcs állapotát?

M: Ennek megértéséhez állj a sarjadás (*ankura*) pontjára, légy az *ankura (omkara)*. [Om a szavak kezdete, és Maharaj a látogatót a szavaknak az elméjében való kialakulását megelőző állapotba irányítja.]

V: Rendben, és az *omkara* állapotban maradás mellett döntök. Akkor mi a véleménye az odakint – Iránban, Amerikában, a Szovjetunióban stb. – zajló erőszakról? Nincs semmilyen kapcsolat, vagy tétlenül kell ülnöm az *omkara* állapotban?

M: Mindez mélyen összekapcsolt.

V: De az erőszak, szenvedés, kizsákmányolás elkerüléséhez ...

M: Az egész beszéd az individualitásodat védelmezi. Ami azt illeti, te vagy vádolható a felelősséggel mindenért, ami történik. Téged kivéve, kit lehetne megvádolni? Ki más van jelen, ha nem te, a te „én-vagyok-ság” érzésed, aki mondja mindezt? A kijelentéshez, hogy „valami van”, valakinek jelen kell lennie az előbb. Létezésedben bűnök millióit követik el, és most ki akarsz bújni a felelősség alól, egy individualitáshoz való ragaszkodással, és abban elbújva. Mindezen történések egyedül a te teremtményeid.

V: De Ön szintén mindez, az Ön létezésében.

M: Teljességgel minden az én létezéségemben van, téged is beleértve. De semmiféle hatalom nem jogosított fel sem engem, sem téged ilyen dolgokra.

V: Használható az *omkara* a dolgok megjavítása érdekében?

M: Az *omkara* mindenre használható; és minden *omkara*, a szenvedést is beleértve. Hogyan máshogy lehetne öröm és fájdalom az *omkara* birodalma nélkül? Bármilyen sarjadt ki, születésnek nevezik, és a születéssel a létezőség tévesen személyiségként azonosítja önmagát – élvezet és fájdalom eredményeképpen.

V: *Omkarával* hogyan állítható le az *ankura* (sarjadás)?

M: Ugyanazon a módon, ahogyan kisarjadt.

V: Meg tudja állítani az *omkara* a sarjadást (*ankura*), vagy az *ankura* játéka az *omkarának*?

M: *Omkara* és *ankura*, mindkettő tapasztalati állapot. Elválaszthatók egymástól? Mi létezhetne *omkara* nélkül?

V: Azt szeretném tudni, létezik-e olyan folyamat, amely leállíthatja az ankurát – a sarjadást? Mondjuk, az *omkara* mantra recitálása; vagy tétlenül nézzük, ami történik?

M: Minden mantrának célja van; egyetlen mantra sem lehet cél nélkül.

V: Akkor mantra recitálásával minden újjá fog teremtődni?

M: Igen.

V: Akkor miért kell mantrát recitálnunk egyáltalán?

M: De ez a mantra nyelv nélküli, szavak nélküli. Menj a gyökérhez, nézd meg a valóságot, mielőtt meghalsz, tartózkodj valódi természetedben. De ehelyett tested kényeztetésével foglalkozol, amelyet identitásodnak tekintesz. Az emberek csak világi dolgok szerzése érdekében imádkoznak Istenhez.

V: Eszerint az Istenhez való imádkozás a piaci vásárlással azonos.

M: Az emberi élet ily módon zajlik. A normál mozgató erő minden ember akciónak hasznára van.

V: Amíg az Istenhez való imádság nyereséget céloz, az imádság nem lesz hasznos; nem igaz?

M: Az elsődleges mozgatóerő a „létszeretet”, hogy életben tartsa az embert.

V: Amikor a „létszeretet” megszűnik, mi történik?

M: Ki van jelen, hogy válaszoljon?

Amikor a „létszeretet” alábbhagyott, ki van jelen, hogy azt mondja, alábbhagyott? Megtapasztalható-e a *shakti* (potenciális energia), az *ananda* (üdvösség) és a *sat-chit-ananda* (lét-tudat-üdvösség)? Vagy semmi ilyesmiről nincs szó?

V: Évek óta mindvégig a *sat-chit-anandáról* beszélünk. Ha ezek nem valóságok, nem is kell tartani felőlük? És ha nem léteznek, mint olyanok, miért törekednénk egyáltalán felőlük?

M: Forrásunk, a gyökér, létezőségünk érzése, vagy a gyermek princípium. Résztvett-e bármilyen tevékenységben tudatosan? Van-e valamilyen intelligenciája egyáltalán, abban a stádiumban? Mi más van jelen, ezen elsődleges gyermek princípiumot kivéve?

V: Engedje meg, hogy most kérdéseket tegyenek fel.

M: Hogyan tudnának valódi kérdéseket feltenni? Kérdéseket valamilyen identitás megragadása után fognak feltenni, és az ilyen identitások arra épülnek, hogy elolvastak, vagy meghallgattak valakit. Mindezen információra épülő tudást külsőleg gyűjtötték, és nem a spontán tudás, a valódi

tudás. Ki rendelkezik a tudással, hogy az „egyén van”, és mi az, hogy az „egyén van”? Mi a Shiva princípium? Marathi nyelven a shiv jelentése: „érintés”. Mutasd meg nekem a létezőség érintését. Alaposan figyelj meg és vizsgálj meg: Hogyan jött létre ez a princípium, a létezőség érintése? Az egész kozmikus kifejeződés a létezőség érintésének a burjánzása. Ez a princípium magában foglalja az öt elemet, a három *gunát* és *prakriti-purusht*.

V: Az egész pompázatos teremtés az *omkarából*, a létezőség érintéséből ered. Ez egy energia, egy erő, vagy csupán egy képzet?

M: Akármilyen szó, kép, vagy idea támad benned, mindegyik alkalmas a célra.

V: Ehhez a princípiumhoz olyan címkék adottak, mint Jagadamba – az univerzum anyja – Mahishasura Mardini – Mahisha démon elpusztítója stb..

M: Mit értesz Jagadamba alatt? A princípium, amely felismeri a pirkadatot, az ébrenléti állapotot, az Jagadamba?

V: De ez a princípium egy energia, vagy egy koncepció, illúzió csupán?

M: Rendelkezik intelligenciával?

V: Valamiféle intelligencia?

M: Te feltételezed annak.

V: A következőt szeretném tudni: Ennek a megnyilvánulásnak, amely rám jött, része vagyok, vagy független vagyok tőle?

M: Nem vagy független tőle. Az a te fényed csupán.

V: Időről időre a különböző vallások – *tantrák*, *puránák* stb. – kinyilatkoztatták, hogy ez egy energetikai potenciál, hogy ez *ananda*, *shakti*, ami szeretettel van feltöltve stb. Ezek a mi mélyen gyökerező benyomásaink, és amint elhagyjuk őket, mit fogunk csinálni?

M: Miért kellene elhagyni őket?

V: Ön adott nekem két szintet: az egyik szinten látom a kapcsolatot a megnyilvánulásom és az Én között, és a másik szint az „én-vagyok-ság” érzésének a sarjadása, vagy felkelése. Mit kell tennem?

M: Ha szintek érdekelnek, több millió van belőlük, és kezdheted a számolást. De ez a princípium nem tárgyiasítható mintaként a számolás céljára. Mi vagy te? Mit érzel, mi vagy, mi a mintád?

Milyen kérdéssel szaladtok ide és oda emberbaráti munkáért stb...

Ebben az objektív világban van-e valami állandó? Oly sok dolgot próbálsz tenni, mint például emberbaráti szolgálatok, hogy boldoggá tedd az embereket.

Ma borotválkoztál, és holnap újra le kell borotválnod kinőtt szakálladat, és így tovább. Hasonlóképpen, boldoggá teszed embereket ma, és holnap boldogtalanok, és újra nekilátsz, hogy boldoggá tedd őket, és a ciklus így folytatódik tovább, te pedig benne ragadsz. Kezdetben, amikor elhatároztam, hogy spirituális keresést folytatok, feladtam *prapanchát*, a világi életet. Később megértettem a spiritualitás jelentését, és arra a következtetésre jutottam, hogy ez olyan eldobható, akár a használt mosogatóvíz. Ezért jelen pillanatban semmilyen módon nem érint a spiritualitás, mert túlléptem rajta. Ily módon nem tudom megvitatni a témát a nagyközönség előtt. Megköveznének. Mi vagy te? Mi az identitásod? Megnézted magad tökéletesen? Le tudod fényképezni test-elmétől megfosztott valódi identitásodat? Az ilyen típusú vitával, gondoskodni fogsz arról, hogy megint lássam magam?

V: Maharaj, a látogatások után, midőn abban a nagy megtiszteltetésben volt részem, hogy Önnel lehettem, ez a személyiség, aki Nisargadatta Maharajként ismert, érzésem szerint adott bizonyos lökést spirituális keresésemnek. Talán ez az érzés, amely három-négy hónapig is megmarad az ilyen látogatásokat követően, az ujjongás egyfajta káprázatos állapota. Ez biztosítékkal szolgál, hogy az ember megállhat az *ankura* – az „én-vagyok-ság kisarjadása” – egy pontján. Ez az érzés önmagában jelzése a bölcsességnek és az intuitív tudatosulásnak.

Az elmúlt három-négy évben, amikor Önt látogattam, ezekkel a benyomásokkal tértem vissza, és egyfajta békére – bizonyos fajta nyugalomra – tettem szert.

M: Igen, de ez mentális zűrzavarod puszta leapadása. Ezen túlmenően, semmi.

V: De Maharaj, rossz ez? Megkapjuk a nyugalom és a jólét érzését a látogatásokat követően. Miért denunciálja ezt?

M: Ez csak egy átmeneti állapot; egy idő után el fog tűnni. A születéssel három állapot – mély alvás, ébrenlét és tudomás – funkcionál. Amit a tudatosság tartományában tapasztalsz, a időhöz kötött állapot. A születést megelőzően, van-e szükség bármire?

1980. november 20.

Jivatman az, aki a világtól elkülönült individuumként a test-elmével azonosul. Az atman csupán létezőség, vagy a tudatosság, amely a világ. A Végső princípium, amely tudja, hogy a létezőségnek egyáltalán nincs neve. Semmilyen szóval nem közelíthető, vagy kondicionálható. A Végső állapot.

. o O o .

A tudatosság nem önmagától ragyog. A mögötte lévő fénytől ragyog. Megértvén a tudatosság álomszerű minőségét, keresd a fényt, amelyben az megjelenik, ami létezését biztosít számára. Ott van a tudatosságnak a tartalma, csakúgy, mint annak tudata.

. o O o .

Koncepciókat kifejtteni és szaporítani borzasztó egyszerű. De az összes koncepció eldobása nehéz, és ritkán fordul elő.

SRI NISARGADATTA MAHARAJ